

VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Smutné dedičstvo Atlantídy

Trockizmus — to je «včerajšok», no určite nie «zajtrajšok»

Petrohrad
r. 2011

© Publikované materiály sú majetkom Ruskej kultúry, z toho dôvodu nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade *prisvojenia si autorských práv v rámci zákona* právnickou, alebo fyzickou osobou, sa dotčná osoba stretne s odplatou za krádež pomocou nepríjemnej „mystiky“, vychádzajúcej nad rámec právnej vedy. Každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z vlastného chápania *všeobecného prospechu*, nasledujúce materiály v plnom objeme, alebo fragmentálne všetkými dostupnými prostriedkami kopírovať a vydávať *aj za komerčným účelom*. Kto používa nasledujúce materiály pri svojej činnosti, či v citáciách, fragmentoch alebo odkazoch, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia kontextu meniaceho zmysel *následných materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickým“ pôsobením mimo právneho rámca.¹

Preklad: [Leva-net](#) tím,

z ruského originálu „Печальное наследие Атлантиды“, Petrohrad 2011.

OBSAH

Nakoľko rôzne operačné systémy v jednom a tom istom súbore rozkladajú strany rôzne, je potrebné aktualizovať obsah. Na aktualizovanie obsahu treba prejsť do režimu prezerania strán, vložiť kurzor do obsahu, potom stlačiť F9. Vybrať „obnoviť čísla strán“. V prípade ak váš systém pracuje nekorektné, a automaticky budú nastavené chybné čísla strán, potom v režime prezerania strany treba zadať správne čísla strán ručne. Tento odsek odstrániť do aktualizácie strán pred tlačou.

Úvod	4
1. Pohľad skrze masky a šou	5
2. Globálne scenáre	25
3. Diogenes: „Hľadám človeka...”	41
4. O čom mlčí historický mýtus	50
5. Vynútenosť psychického trockizmu	67
6. Kto zahynie pod kolesom histórie	73
7. Spoločnosť, slobodná od ideológie	84

---

¹ Aktuálny © Copyright neodstraňovať pri publikácii knihy, nakoľko by to protirečilo jeho zmyslu. V prípade potreby, možno umiestniť za ním ešte jeden © Copyright vydavateľa. TÚTO POZNÁMKU PRI PUBLIKÁCIÍ ODSTRÁNIŤ.

Nie v každej hre vyhrávajú esá!

K. Prutkov

A chytráčili oni, a chytráčil Boh, A Boh - je najchytřejší z chytrých.

Korán 3: 54

Úvod

Toto je 3. verzia práce, publikovanej prvýkrát v roku 1998 pod názvom „*Trockizmus —to je «včera», no určite nie «zajtra»*“. Text súčasnej verzie je v základe ten istý ako v prvej verzii. Pod úpravu, z väčšej časti štylistickú sa dostala 3. kapitola („Diogenes: Hľadám Človeka...“). Do 6. kapitoly („Kto zahynie pod kolesom histórie“) sme zapracovali fragmenty z našej knihy „Prídi na pomoc mojej neviere...“, aby sme ukázali miesto scientologickej cirkvi v trockistickom scenári permanentnej svetovej „socialistickej“ revolúcie. Od druhej verzie sa posledná odlišuje niektorými zmenami v štylistike, spresnenou terminológiou a doplnenými odkazmi na diela VP ZSSR z ďalších rokov.

27. február 2011

1. Pohľad skrze masky a šou

V poslednom čase, spoločnou črtou rôznych publikácií je mediálna podpora stavu konceptuálnej neurčitosti samoriadenia v RF. Základnou črtou, typickou pre priebeh udalostí v týchto podmienkach je politické potláčanie (realizované v tichosti) toho druhu politiky, aká bola deklarovaná predtým. Táto črta sa prejavuje ako v činnosti verejných politikov rôznej šarže, tak aj v činnosti samotných médií, bez ohľadu na to, či sú to provládne alebo opozičné médiá.

Vydanie „*Pravda pjat*”¹ ([pravda 5](#))* № 14 z 3. februára 1998 je jedným z najvýraznejších príkladov tohto druhu. Titulok na prvej strane „*KSRF² formuje tieňovú vládu. Komunisti veria, že vyhrajú voľby*“. Vo vydaní sa uvádza úryvok z vystúpenia A.I.Lukjanova v Parlamentnom centre pred aktívom moskovskej organizácie „Ruskí vedci socialistickej orientácie (PYCO)“. Z neho možno posúdiť činnosť KSRF:

«... nie sme iba kritikmi režimu. Okolo 70 návrhov zákona sa stále nachádza v rôznych štádiách vývoja. Mnohé z nich môžu byť použité opozičiou po jej príchode k moci. Duma trikrát prijímal zákon o boji s korupciou, no trikrát bol zamietnutý garantom našej³ Ústavy. Vidíte tak, aké mocné sily manipulujú podpisom prezidenta. Mimoriadny význam pripisujeme zákonom «O pracovnom kolektíve», «O ochrane ruského jazyka a duchovnosti». Treba si brať príklad z Francúzska, ktoré už dávno ochránilo svoju *civilizáciu*⁴ od zaoceánskej nadvlády.

<...>

Poslanec I.M.Bratiščev zasvätil svoje vystúpenie projektu «Zákona o mimoriadnych opatreniach na vyvedenie Ruska z krízy», tretí raz vneseného pred parlament, a tiež návrhom frakcie komunistov ohľadne Daňového kódexu a systému opatrení, zabezpečujúcich rozvoj regiónov».

Z tohoto možno usúdiť, že „elita“ KSRF, ak neblafuje, nie je proti vytesneniu či odstráneniu „čubajsov“ z kabinetov Kremľu. No ak aj neblafuje ohľadne svojich zámerov voči kremel'ským a regionálnym kabinetom, očividne sa pretvaruje ohľadom svojej socialistickej orientácie, dlhodobej perspektívy historického rozvoja – vzhľadom na komunizmus. Komunizmus – čiže *zničenie vykorisťovania človeka človekom, a vytvorenie spoločenských podmienok pre slobodný rozvoj osobnosti každého človeka* – vôbec nie je reálnym ideálom lídrov KSRF.

Vlečúca sa kríza posledného desaťročia je javom mnohostranným. Avšak väčšia časť jej ekonomických aspektov nie je spôsobená slobodou osobnosti (ktorú sľubovali zabezpečiť reformátori), ale slobodou úžery a slobodou finančného špekulantstva (o ktorej mlčali a ktorej dalo „vstupenku“ gorbačovské vedenie Komunistickej Strany ešte za čias ZSSR, svojou orientáciou na **trhovú ekonomiku vyslovene západného typu**).

¹ Názov je ťažké nestotožniť s prísloviem: „týždeň má sedem piatkov“ (príslovie o ľuďoch, ktorí často menia názory).

² Komunistická Strana Ruskej Federácie. – pozn. prekl.

³ Cenné priznanie lídrov KSRF, že súčasnú ústavu považujú za svoju.

⁴ Odkedy sa Francúzsko stalo civilizáciou, ak ono samo je jedným zo štátov západnej civilizácie? A je to napísané v duchu „Volaj to ako chceš, len na to nesiahaj!“ hneď po pripomienkovaní zákona «O ochrane ruského jazyka a duchovnosti», ktorý vo svojej logike je povinný ochraňovať kultúru reči od zneužívania slov meniaceho ich vlastný zmysel.

Jednou z príčin relatívneho zmiernenia ekonomickej situácie v roku 1997 bolo zníženie sadzby Centrálnej Banky ohľadne úrokov — z úrovne nezmyselných 200 % ročne na nie menej nezmyselných 21 %. Každopádne, v januári 1998 na stretnutí v Davose V.S.Černomirdin oznámil, že jeho vláda je nútená¹ siahnúť po «nepopulárnych opatreniach». Tieto „nepopulárne opatrenia“ sa prejavia v zvýšení úrokových mier Centrálnej Banky do nezmyselných 43 % ročne, rádovo predstihujúc energeticky podmienené tempo možného rastu výroby pri nezmenených cenách. To znamená, že obežné prostriedky (working capital – výrobný kapitál) budú znova odčerpané z výrobných oblastí úžerníckym systémom komerčných bánk a špekulatívnych trhov s „cennými“ *papiermi a valutami*. Z tohto musí byť každému jasné, že následkom neodvratných finančných disproporcií medzi odvetviami a ich reálnymi výrobnými možnosťami – sa nijaký východ z krízy r. 1998 diať nebude². To znamená, že behom nejakého času sa vláda uchýli k novej emisii³, ktorá za rok - dva si vyžiada novú denomináciu, podobne, ako to bolo v minulosti.

Vo výsledku uskutočnenej denominácie 1. januára 1998, dolár znova začal stáť toľko, čo pri Gorbačovovi – okolo 6 rubľov. No zatiaľ, čo v tej dobe bochník chleba stál 25 kopejok, tak teraz pri 6-rubľovom doláre on stojí už 2 ruble a 50 kopejok; zatiaľ čo jazda mestskou dopravou stála 5 kopejok, teraz stojí 1,5 rubľa. Avšak nominálna hodnota zárobkov väčšiny sa počas reformných rokov nezvýšila desaťnásobne (ako ceny tovarov). Zadlženosť ľudí kvôli oslabenej výplate za minulé roky ostala nevyriešenou, a to v dobe, keď už sa kopí nová zadlženosť za rok 1998. Okrem toho, následkom denominácie a diskrétného charakteru tvorby cien (vylučujúceho tisícnásobné zníženie cien bez straty predošlej úrovne rentabilnosti výroby), ceny mnohých tovarov vyrástli v ich vyjadrení tak v starých, ako aj v nových nominálnych hodnotách. Všetky takéto finančno-ekonomické výsledky reforiem sú zapríčinené slobodou úžerníctva a finančného špekulantstva.

Nič menej, nikto z „elity“ KSRF sa nevyjadril ohľadom protispoločenského charakteru oznamu Černomirdina v Davose (znova vybičovať sadzbu úrokov z pôžičiek). Nikto nepoukázal na priamu podmienenosť prejavov krízy v ekonomike Ruska i sveta - úžerníckym charakterom kreditno-finančného systému a podvodníckym charakterom špekulatívnych trhov.

Že by sa nevedeli dovtípiť, to určite nie: od roku 1994 vedeniu KSRF pravidelne „tlačia do hlavy“ analytické práce, v ktorých je s úradníckou strohosťou preukázaná zhubná úloha úročenia - úrokov z pôžičiek a iného zlegalizovaného parazitizmu v ekonomickom rozvoji kolónií globálneho rasisticko-mafiózneho úžerníctva. No lídri KSRF o tomto mlčia. V Dume, na stránkach novín, v televíznom a rozhlasovom vysielaní⁴ sa prakticky v ničom neodlišujú od svojich „akože“ politických protivníkov – v otázkach o postoji k vytvoreniu globálnej „elitárno“-otrokárskej civilizácie metódami úžerníctva⁵.

¹ Otázka: kto ju prinútil? — zostala nezodpovedaná.

² Nádeje, vrátane tých, ktoré vyslovil prezident ohľadne prilákania zahraničných investícií ostanú aj tak iba nesplniteľnými snami, keďže hlupákov, túžiacich *len tak na vlastné triko* hasiť vedome nesplateľné (v dôsledku zákonov úžery) dlhy Ruska, je vo zvyšku sveta len zopár.

O správnosti vysloveného názoru sa presvedčili všetci po 17. auguste 1998, keď prebehol pre mnohých náhly a prudký pád kurzu rubľa voči doláru, spôsobený „nepopulárnymi opatreniami“, ktorých prijatie ohlásil V.S.Černomirdin v januári 1998 v Davose (odstavec pridaný 01.05.1999)

³ Ak k emisii nedôjde, kríza sa len zintenzívni následkom nedostatku peňazí na zabezpečenie výmeny tovarov, pri raste nominálnych cien pod vplyvom vysokého úroku z pôžičiek - úročenia.

⁴ V tomto ohľade je veľmi príznačná rozhlasová relácia „Rozhovor s krajinou“ (Radio-1), vysielaná v priamom prenose, v ktorej moderátor P.Voščanov, a ním pozvaní verejní činitelia celého politického spektra rozmazávajú existujúce problémy a pokúšajú sa prezentovať svoje lživé vysvetlenia ako pravdu.

Na rovnakej stránke čísla „Pravdy Pjat“ pod rubrikou «prísne netajné» je titulok: „Trocha «mŕtvej vody» na rany duše.“ Z neho možno pochopiť, že vedenie KSRF aj redakcia „Pravdy Pjat“ sú oboznámené s materiálmi Konceptcie spoločenskej bezpečnosti Ruska v globálnom historickom procese¹.

Ako je známe, Komunistická Strana Sovietskeho Zväzu (KSSZ) v minulosti, aj Komunistická Strana Ruskej Federácie (KSRF) dnes, vyjadrovali názor, že keď pod ich vedením bude vybudovaný komunizmus, tak ekonomický život spoločnosti bude realizovaný podľa princípu «od každého podľa jeho schopností – ku každému podľa jeho potrieb». Bude to zrejme jednako následkom toho, že narastú výrobné kapacity všetkých odvetví, tak aj tým, že do života vstúpia nové generácie ľudí s inou psychikou, ktorých práca bude slobodná a tvorivá, a nie nútená – preto takáto práca bude ich primárnou životnou potrebou. Nie je to presný citát, ale približne tak sa to učilo v minulosti pri KSSZ, a približne na toto (hoci nie vždy) naráža dnes KSRF vo svojej propagande.

Medzi tým vyšlo najavo², že politekonómia marxizmu-leninizmu je založená na vymyslených kategóriách, ktoré nepodliehajú praktickému meraniu (metrológii) v procese hospodárskej činnosti spoločnosti. Takýmito kategóriami sú «nutná pracovná doba» a «doba nadpráce», «jednoduchá» a «zložitá práca», «nutný produkt» a «nadprodukt» atď., navyše k tomu chyba alebo lož K. Marxa v otázke o „dogme Adama Smith-a“

Jedna z aforistických definícií socializmu bola daná Leninom: «Socializmus – to je evidencia a kontrola». Vo vzťahu k politekonómii ona znamená: nakoľko v praxi hospodárskej činnosti nie je možné merať kategórie politiekonomickej vedy marxizmu, nie je možná evidencia, kontrola, a ako dôsledok nie je možný ani socializmus, ani prechod ku komunizmu na osnove marxizmu.

Inými slovami, marxizmus formuje pri vlastnej propagande pravdepodobný opis procesov spoločensko-ekonomickej činnosti a tento opis sa marxistami berie ako dogma, bez hlbšieho pochopenia, pretože **zdravý ľudský rozum nedokáže prepojiť vymyslené (abstraktné)* kategórie marxistického učenia s reálnym životom**. Pritom, ľubovoľný človek pri osobnom stretnutí s marxizmom môže urobiť jeden z dvoch vzájomne sa vylučujúcich záverov:

- Bud' priznať svoju nevzdelanosť a skloniť sa pred *vykladačmi života na báze marxizmu*, predpokladajúc že títo si poradili s tým, s čím si on poradiť nedokázal;
- Alebo priznať, že on sám – je zdravo mysliaci človek, ale potom musí tiež priznať, že marxizmus je obsahovo nezmyslom (neadekvátny)*, a tí, čo vysvetľujú život na jeho osnove, sami o sebe predstavujú dokopy s ich psychicky abnormálnou masou politických špekulantov s globálnymi nárokmi.

V prvom prípade, takýto jedinec môže smelo seba zahrnúť medzi marxistov; V tom druhom – k spoločenstvu ľudí so zdravým rozumom. Avšak aj v tom prvom prípade bude spoločnosť stále určitým spôsobom fungovať, mysliac si, že vláda (vrátane tej finančno-ekonomickej) patrí k *vykladačom života na báze marxizmu* (to isté si budú myslieť aj mnohí

⁵ V období prezidentských volieb v r. 1996 sa len dvaja kandidáti negatívne vyjadrili k otázke úroku z pôžičiek v kreditno-finančnom systéme Ruska a tiež sveta celkovo: J.Vlasov a V.Brincalov, avšak obaja dostali minimum hlasov vo voľbách (9. a 10. miesto), čo svedčí o nechápaní podstaty vecí masou aktívnych voličov.

¹ Knihy „Voda Mŕtva“ (Konceptcia spoločenskej bezpečnosti), „Krátky kurz...“, „Ku kráľovstvu Boha na zemi...“. Tieto aj ostatné diela VP ZSSR, predstavujúce Konceptciu spoločenskej bezpečnosti (KSB) sú zverejnené na internete na stránkach: (ruských)* www.vodaspb.ru, <http://subscribe.ru/catalog/state.politics.bkz>, www.dotu.ru, <http://mera.com.ru>, (česko-slovenských: <http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/>)* a mnohých ďalších stránkach. Tiež sú šírené na kompaktných diskoch v rámci Informačnej bázy VP ZSSR a aj formou kníhtlače.

² Viď. vyššie spomenuté knihy „Voda Mŕtva“ a „Krátky kurz...“

zo samotných vykladačov), **no reálna moc, ako zvyčajne, bude patriť tým, čo vytvorili marxizmus a spôsobili jeho rozšírenie v spoločnosti**, v úlohe zásterky zahaľujúcej ich reálne „všetko si dovoľovanie“ vo vzťahu k celým národom.

V druhom prípade bude spoločnosť vynútená sformovať antimarxistickú sociológiu, schopnú ochrániť život ľudí od skrytých zámerov vlastníkov marxizmu (zneužiť spoločnosť na svoje ciele).

Tu treba ešte pripomenúť stúpencom západného „demokratickeho“ systému spoločenského života, aby nepodliehali ilúzií ohľadne zdanlivého krachu komunizmu v ZSSR, s ktorým si spojili dištancovanie sa oficiálnej vlády od marxistickej ideológie. Marxizmus sa spočiatku vytváral kvôli tomu, aby na jeho osnove bolo možné vykoreniť celý tento západný „demokratický“ spoločenský systém a nahradiť ho iným, v ktorom by bolo možné obmedziť a dostať pod kontrolu „lavínu spotreby a konzumu“¹, typickú pre davo-„elitárnu“ spoločnosť západného typu. *No majitelia marxizmu sa nikdy a s nikým nechystali deliť o reálnu moc: oni potrebovali len určitú ideologickú a pseudovedeckú „železnú oponu“, za ktorou by sa skryl systém ich reálnej moci (v „akože“ socialistickej spoločnosti „celkom slobodnej a s reálnou vládou ľudu“).* Presne túto úlohu hral marxizmus po celé roky v ZSSR.

Človek by si myslel, že vedenie KSRF (pokiaľ úprimne vyznáva ideály *vlády ľudu v spoločnosti bez vykorisťovania človeka človekom*) by sa malo zaradovať, keď mu predložia teoretické štúdie:

- v ktorých je prekonaná škodlivosť marxizmu, vrátane tej v oblasti ekonomickej vedy.
- v ktorých sú matematické modely založené na vyložene merateľných kategóriách ekonomickeho života spoločnosti, vďaka čomu môžu byť použité ako základ pre plánované riadenie hospodárstva v záujme pracujúcej väčšiny dnes žijúcich a tiež budúcich pokolení.
- kde sa v úlohe *vektora chyby riadenia* ukazuje všetkým známy preiskurant (cenník) na tovary a služby, ktoré spotrebúva obyvateľstvo.
- kde sa priamo hovorí, že v **ideálnom** režime samoriadenia spoločensko-ekonomickeho útvaru – by preiskurant (*ako vektor chyby riadenia*) mal stabilne byť rovný nule, následkom čoho sa vyplní aj princíp (omnoho starší než marxizmus) «od každého podľa jeho schopností – ku každému podľa jeho potrieb».

Napriek tomu, práve komunistická centrálna tlač akoby prvá vystúpila nie s kritikou, no s posmešným odmietnutím Konceptie spoločenskej bezpečnosti a dopustila v článku priame prekrútenie názorov, vyjadrených v materiáloch KSB. Autor článku v „Pravde Pjat“² A. Baranov píše:

«Z pohľadu «Bogoderžavcev»², — je veľkým hriechom poznať a skrývať pravdu pred národom».

Je to presne tak. A Baranov vystihol podstatu. No z jeho uhlu pohľadu, klamať hriechom nie je, a to už je zjavný satanizmus, keďže podobné správy sú v rozpore napríklad aj s príkazami Koránu (pre Korán neprijateľnými), alebo s biblickým príkazom typu

¹ Vzhľadom na obmedzené zdroje planéty Zem, a tiež udržateľnosť biologickej rovnováhy života (vrátane ľudského) na nej. Táto rovnováha je ničená práve v dôsledku štýlu, akým kapitalizmus a globálna úroková úžernícka pyramída umelo navyšuje spotrebu a konzum, v záujme umelého rastu ekonomiky, nehľadiac na fatálnosť zásahov do biosféry Zeme, ale aj života „rozvojových“ spoločností. – dopl. prekl.

² „Bogoderžavci“ – prezývka (od Богодержавие – Bogoderžavie – Božia država - Kráľovstvo Božie na Zemi) prívržencov spravodlivej spoločnosti. – pozn. prekl.

«nevyslovíš krivého svedectva...», ktoré začal hájiť pod heslom o vernosti Rusov k pravoslávnej vierouke. Preto bez náznaku svedomia pokojne píše ďalej:

«Napríklad plánujú zrušiť nadhodnotu prostredníctvom vykorenenia „úžernického úroku“. No súčasné hospodárstvo si neželá pracovať na princípe naturálnej výroby¹. Peniaze okrem výmenného ekvivalentu vyplňajú aj regulačnú funkciu. S tým nič nenarobíš.».

Tvorcovia KSB nie sú slepci, a nie sú ani hlúpi a chápu že *súčasné hospodárstvo na princípe naturálnej výmeny produktov si pracovať nielenže neželá, ale ani nemôže, a preto kreditno-finančný systém sprevádzajúci výmenu tovarov musí v sebe obsahovať aj regulačnú funkciu vo vzťahu k výrobe a spotrebe na úrovni mikro- aj makroekonomiky.*

Práve preto sa v materiáloch KSB vysvetľuje teória podobnosti mnohoovetvových výrobnospotrebitel'ských systémov aj ako celok, ale tiež aj jednotlivo jej špecifické úlohy. Bez opory *teórie podobnosti makroekonomických systémov* nie je možné na vedeckej osnove prakticky zabezpečiť, aby sa táto „regulačná funkcia“ (peňazí) orientovala **práve na záujmy pracujúcej väčšiny**, a nie na záujmy parazitov: rasistickú úžernickú „elitu“, „elitu“ funkcionárov v politických stranách, vrátane poskokov hierarchie manažérov KSRF a redakcie „Pravda Pjat“, slúžiacich medzinárodnej mafióznej finančnej „aristokracii“ úžerníkov. Samozrejme, ekonomika sa dá riadiť aj bez všetkým dostupnej vedeckej teórie, no spoločnosť sa tu stane rukojemníkom národných a *medzinárodných znalcov* – špecialistov v „zaklínaní ekonomického živlu“, nositeľov utajovaných poznatkov a teoreticky neformalizovaných zručností.

Navyše, KSB nenavrhuje „zrušiť nadhodnotu“², ako to píše A.Baranov, ale *vzdat' sa terminológie a politekonómie marxizmu ako aj väčšiny západných ekonomických teórií*, ktoré nezodpovedajú reálne merateľným parametrom ekonomických procesov, sú zbavené manažérskeho významu, a preto sú škodlivé tak v praktickej hospodárskej činnosti, ako aj vo veci formovania spoločenskej mienky ohľadne ekonomických otázok. Podobnú úlohu (zrieknuť sa marxistickej terminológie a pojmového aparátu) predostrel J.V.Stalin v jeho diele „*Ekonomické problémy socializmu v ZSSR*“³ ešte v roku 1952.

Každopádne, všetko ohľadom článku v „Pravde Pjat“ o „Mŕtvej vode“, sme nenapísali s cieľom diskusie alebo polemiky s predstaviteľmi rozplodeného stáda trockistov, ale aby sme tým, ktorí na to ešte neprišli sami, odhalili lživosť novinárov a redakcie s názvom „Pravda“. A to hlavné: noviny „Pravda“ sú už dávno uzurpované trockistami⁴, a článok A.Baranova je len názorná ukážka prejavu *trockistického typu psychiky*.

Charakteristickou vlastnosťou trockizmu v komunistickom hnutí 20. storočia bola totálna hluchota k obsahu kritiky smerovanej na ich adresu⁵, spoločne s oddanosťou princípu potlačovania (systémom utajovania) deklarácií vyhlásených trockistami, na základe ktorých oni reálne fungujú (zjednotení v kolektívnom podvedomí).

¹ Naturálne hospodárstvo - spôsob hospodárstva, v ktorom sa produkty výrobného procesu primárne nevyrábajú kvôli výmene na trhu - „biznisu“ (nestávajú sa preto tovarom), ale používajú sa pre priame uspokojovanie potrieb vo vnútri danej hospodárskej jednotky. – pozn. prekl.

² Tu je vhodné doplniť: Ale ani nenechať *pridanú hodnotu* bez kontroly, v nezmyselných, Reálny Sektor ničiacich výškach. – pozn. prekl.

³ Historicky sa má vec tak, že toto dielo sa stalo jeho skutočným testamentom pre potomkov a pokračovateľov diela bolševizmu. Všetky ostatné testamety sú len podvrhy.

⁴ Aby sme boli historicky presní, tak L.D.Bronstein (Trockij) vinil V.I.Uljanova (Lenina) z toho, že bolševic-leninovci si v roku 1912 prisvojili názov už predtým existujúcich a populárnych novín, ktoré vydávali trockisti.

⁵ Takže trockisti sa vždy chovali tak, akoby na ich adresu nikdy žiadna adekvátna kritika ani nešla, a oni sa stretávali iba s nechápaním správnosti ich názorov, ktoré predstavovali absolútnu pravdu.

V takejto politike (za vlády trockistov) sa pod vymyslenými zámienkami likvidovali aj tí, ktorí kedysi prehodnocovali chyby samotných trockistov (ako ich neúmyselný ideologický omyl) a priamo o nich hovorili v spoločnosti, v snahe priviesť ich k rozumu: Toto sa výrazne prejavilo v osude mnohých obetí NKVD-OGPU v období 1918 až 1930, keď tieto orgány boli úplne pod kontrolou trockistov a boli vyplnené ich chránencami.

To znamená že trockizmus (v jeho úprimnom osobnom prejave dobromyseľnosti) je typický rozporom: medzi vedomím jednotlivca a jeho podvedomím (osobným ale aj kolektívnym, plodeným všetkými trockistami spoločne). A v tomto konflikte zlovestne víťazí kolektívne podvedomie trockistov, ktoré následne potláča osobnú dobromyseľnosť každého z nich (súhrnnou aktivitou ich všetkých).

Ide o psychickú vlastnosť tých, ktorým sa prihodilo stať sa trockistami, a nie o vlastnosť určitej ideológie. Psychický typ trockistu môžu sprevádzať najrôznejšie ideológie. Tak napríklad, metropolita Ján, po preskúmaní jeho publicistickej činnosti, môže byť zaradený k psychickým trockistom¹, nehládajac na jeho úprimnú oddanosť k pravoslávii. Druhý príklad — «architekt perestrojky», v minulosti člen Politbyro A.N.Jakovlev, ako psychický trockista sa dokázal prejavovať v mnohých vieroukách: od ortodoxného marxizmu-leninizmu (keď bol mysliteľom bludov v agitačno-propagačnom centre UV KSSZ pred „vyhostením“ na veľvyslanecský post do Kanady); cez ideológiu „všeľudských hodnôt“ a socializmu s „ľudskou tvárou“ (počas perestrojky); do pokusu vyjadriť sa cez budhizmus, pritom súbežne hovoriac že je „pravoslávny kresťanom“ v knihe „Pochopenie“ (v orig. „Постижение“, Moskva, „Zacharov“, „Vagrius“, r.1998, str.140).

Z tejto konkrétnej príčiny – *čisto psychického charakteru* – rovnoprávne osobné vzťahy s trockizmom a trockistami na úrovni intelektuálnej diskusie, argumentov a protiargumentov sú bezvýsledné a (*dokonca*) nebezpečné² pre tých, ktorí skúmajú trockizmus ako ideológiu³ a nevidia jeho reálnu PODideologickú zápletku, nezávislú od ideológie ktorá ju zahŕňa.

Intelekt, ktorý využívajú v diskusiách pri pokuse usmerniť protivníka, alebo s ním spoločne odhaliť pravdu (na základe ktorej by bolo možné prekonať predchádzajúce problémy vo vzájomných vzťahoch) – to je len jedna zo zložiek psychiky ako celku. No celková psychika (pokiaľ ide o trockistický typ) nedovoľuje jedincovi intelektuálne spracovať informáciu, ktorá by dokázala zmeniť doktrínu, ktorú v aktuálny moment realizuje práve tá vetva trockizmu (jedna z mnohých ideologicky sformovaných), ku ktorej jedinec ideologicky patrí.

Táto psychická zvláštnosť⁴, je vlastná mnohým jedincom. Z historického hľadiska ide o prastarý jav, oveľa starší ako trockizmus v komunistickom hnutí 20. storočia. V minulosti sa

¹ Psychický trockista – termín ktorý bude v tejto knihe ozrejmeneý celkovým kontextom.

² Ako to ukázala prax ruskej inteligencie, úprimne sa snažiacej o diskusiu s trockistickou mocou v štáte - ktorá sa potom stala obeťou NKVD v 1920-tych rokoch; a tiež skúsenosť mnohých obetí perestrojky v ZSSR a demokratizácie v odľomkoch jeho štátov.

³ Práve v tomto postoji k trockizmu (ako k zvrátenej ideológii vedeckého komunizmu, ako aj v stotožnení marxizmu-leninizmu s vedou) spočíva skutočná chyba bolševizmu v ZSSR, v rokoch 1917-1953.

No pri pohľade z druhej strany, vlastníkom psychického trockizmu nevyhovuje rozpoznanie a vykorenenie jeho psychického pozadia, v dôsledku čoho dávajú prednosť zobrazovať ideologicky všezravný psychický trockizmus ako nejakú ideológiu. Vo vzťahu k nej, potom sami v spoločnosti formujú postoj - dobrý alebo zlý - v závislosti od cieľov a priebežných okolností. No a keď niekto z psychických trockistov (alebo ich nejaké množstvo) zahynie, predkladá sa to spoločnosti ako smrť v mene vyšších cieľov (keď sa dáva pozitívne hodnotenie, ako v prípade templárov, Trockého a jeho spolubojovníkov), alebo sa zámerne priznáva a nafukuje maniakálnosť, posadnutosť tejto osobnosti (keď sa dáva negatívne hodnotenie, ako v prípade s hitlerizmom), tak aby za touto bublinou ostali ukryté tie pravé ciele a idej, na uskutočnenie ktorých boli títo maniaci naprogramovaní, a ktoré sú celkom odlišné od tých, ktoré sami hlásali.

pre túto psychickú vlastnosť nenašlo iné pomenovanie, než *posadnutosť*. A v období panovania materialistického svetonázoru pre tento jav už vôbec nevznikali slová, zodpovedajúce podstate tohto druhu psychickej poruchy – ktorá bola pomenovaná nanovo, avšak nie podľa svojej podstaty, ale podľa pseudonymu jedného z jej najvýraznejších predstaviteľov (Trockého-Bronsteina), v komunistickom hnutí 20. storočia.

Dnes, keď materializmus pri svojom rozvoji splodil kybernetiku, informatiku, počítače a informačné technológie, tak v termínoch tejto vedy možno trockizmus charakterizovať ako – autonómny alebo dialkovo riadený robot s ohraničeným programom identifikácie situácie a reakcie na jej zmeny, po fyziologickej stránke v mnohom podobný normálnemu človeku.

Tento druh osobitosti „trockizmu“ (v historicky širokom zmysle tohto slova) vedie k tomu, že vzťahy ľudí a „trockizmu“ ležia svojou podstatou mimo oblasť konštruktívnych diskusií, kolektívneho „brainstormingu“ určitých problémov a ďalšej účelnej ľudskej činnosti. Pritom vzťahy s trockizmom a trockistami vypadávajú aj z oblasti etiky a morálky ľudských vzťahov. Ak v tomto prípade nespádnu do kompetencie psychiatrie a duševného liečiteľstva (vyvinutého v určitom historickom období), tak spadnú pod oblasť praktickej sociálnej hygieny, a to vždy, keď sa spoločnosť unaví „trockizmom“ a začne pred ním chrániť svoj život v súčasnosti, aj v budúcnosti. V takejto situácii „trockizmus“ spúšťa mechanizmus *imitácie boja so sebou samým*, a tým ako ho aktivizuje v spoločenskom živote, *vťahuje do masakry represii množstvo nestranných ľudí, aby neskôr tieto obeť mohol dať za vinu svojim nepriateľom*: Tak tomu bolo v reálnom živote v časoch inkvizície v katolíckom svete, ako aj v ZSSR počas boja bolševizmu s trockistickým marxizmom¹.

V Rusku veci spejú k ďalšiemu vykoreneniu „trockizmu“, pri ktorom dôjdu na mnohých „trockistov“ ťažké časy, — či už sú v podobe „komunistov“, „patriotov“, „pravoslávnych“, „moslimov“, „demokratov“, „kozmpopolitov“ či predstaviteľov iných vierouk, ideológií alebo subjektov bez ideológie... Nanešťastie, v tomto z veľkej časti skrytom a pre bežnú myseľ nejasnom procese, väčšina z tých, čo sa v ňom nevedomky ocitajú, nedokážu pochopiť — «za čo?...». Práve tento druh trockistického nechápania leží aj v základe oznámenia, tak nesympatického pre A.Baranova: «miera krvavosti nadchádzajúcich udalostí v Rusku bude daná mierou osvojenia si (všetkými vrstvami našej spoločnosti) poznatkov ktoré (my) prinášame ľuďom». Uvedieme jeho názor v jednej z jeho mnohých formulácií, A.Baranov komentuje:

«My» — teda verní „operátori“ Vnútorného Prediktora. Akoby to bolo hlavné poslanie, hlavná úloha KSBRu²».

Pritom tento komentár – je *klebetným* výmyslom A.Baranova, a preto aj *svojrázny* naklikávaním si problémov na svoju hlavu. Citovaná ním veta je obsahovo totožná aforizmu

---

⁴ Totálna hluchota k obsahu kritiky smerovanej na ich adresu spoločne s oddanosťou princípu potlačovania (systémom utajovania) deklarácií vyhlásených trockistami, na základe ktorých oni reálne fungujú (zjednotení v kolektívnom podvedomí).

¹ Tak ako to vyplýva z osobitosti politekonómie marxizmu, ktorá bola spomenutá vyššie, marxizmus bol od začiatku trockizmom, hoci L.D.Bronstein (Trockij) sa do neho začlenil, keď už marxistické učenie bolo prakticky celkom zavŕšené.

² KSBR – Koncepcia spoločenskej bezpečnosti Ruska. Hlavná úloha KSBRu (po rusky foneticky KOBRu) – je vykorenenie davo-„elitarizmu“ a trendu potláčania ľudského rozvoja parazitickými „elitami“, o čom sa priamo a opakovane hovorí v Koncepcii.

V skutočnosti nie je žiadny KOBR ale KOB – nakoľko činnosť VP ZSSR je zameraná na zabezpečenie spoločenskej bezpečnosti v globálnych rozmeroch, a nie iba v hraniciach Ruska.

V.O.Ključevského: *«História nie je učiteľka, ale dozorkyňa: ona neučí, ale iba trestá za neznalosť úloh».*

No zatiaľ čo aforizmus V.O.Ključevského je písaný v literárne pôvabnom štýle a alegoricky¹, tak veta, čo sa tak nepáčila A.Baranovovi hovorí to isté, čo aforizmus, ale oveľa priamejšie. A ako to potvrdzuje historická skúsenosť, bolo tak vždy: miera krvavosti východu z určitej situácie bola nepriamo úmerná miere chápania podstaty vecí tými, ktorí sa v nej ocitli. O tomto tiež hovoril V.O.Ključevskij, no v inom aforizme: *«Zákonitosť historického javu je nepriamo úmerná jeho duchovnosti».* Materialistická veda našich dní pod zákonitosťou chápe opakovanie sa tých istých konkrétnych následkov pri opakovaní podmienok, v ktorých sa objavuje pozorovaný objekt, proces. Duchovnosť bez chápania (podľa nášho názoru) nie je možná. Preto netreba sa báť cudzích názorov (zhodujúcich sa s vlastnými), ako to robí A.Baranov, ale chybnosti vlastných názorov a absencií stanovísk k hroziacim problémom – v čom sa prejavuje samotné nechápanie toho, čo sa deje a smer toku udalostí.

Prítomnosť stálych tendencií k nerozumej „baranovskej“ schopnosti naklikávať si nešťastie na svoju hlavu (priame výzvy k represiam voči protivníkom historicky starobylého „trockizmu“) nájdeme aj v spomenutej knihe A.N.Jakovleva „Pochopenie“:

«Veď v čom je nakoniec základná príčina dnešných sporov, neurčitosti, polovičatých riešení, neistoty? Čo je príčinou krízy. Ktorá nás zasiahla²?

Ja ich vidím v dvojvládí demokracie a bolševizmu³.

Demokracia prešľapuje na mieste. Bolševizmus⁴ naberá na sile.

Nový prielom k spoločnosti slobody môže byť uskutočnený len na báze debolševizácie celej krajiny, oslobodenia od trestnej dedičnosti totalitárneho režimu.

¹ Tento aforizmus nadobúda určitý symbolický/alegorický význam aj v otázke trockizmu v histórii L.D.Bronstein si zvolil svoj pseudonym podľa väzenského dozorca, pod dohľadom ktorého si odpykával svoj trest. Symbolicky to korešponduje s aforizmom V.O.Ključevského v tom zmysle, že história už bola dozorkyňou, no trockizmus v 20. storočí prijal na seba pseudonym dozorkyne a sám predstiera že je dozorkyňou.

V gymnáziách Ruska existovali učitelia a dozorcovia: povinnosťou učiteľov bolo dávať vedomosti; povinnosťou dozorcov bolo sledovať správanie sa študentov a trestať za neznalosť úloh. Študenti z huncústva či iného dôvodu, mohli napodobňovať a zosmiešňovať jeden pred druhým tak učiteľov ako aj dozorcov, avšak to nieslo so sebou možnosť ocitnúť sa pred dozorcov v úlohe trestaného za porušenie noriem v ľudských vzťahoch. A to sa týka aj trockizmu, ako psychologického fenoménu v spoločnosti.

² Základná otázka znie: Koho konkrétne «nás»?

³ Ale nie v bezzdnom vyčíňaní parazitického individualizmu a rasisticko-úžerníckej mafióznosti.

⁴ **Bolševizmus** – nie je ruská odroda marxizmu a nie je to ani stranícka príslušnosť. A už úplne nezmyselný je slovný obrat „žido-bolševizmus“ použitý Hitlerom v jeho knihe „Mein Kampf“, pretože bolševizmus – je špecifickým javom ducha Ruskej civilizácie, a nie ducha šíriteľov doktríny globálneho biblického otrokárstva na rasovom základe. Bolševizmus existoval už pred marxizmom, existoval aj v ruskom marxizme, a ako-tak existuje aj teraz. Rovnako bude existovať aj v budúcnosti. Ako tvrdili aj samotní bolševici – členovia marxistickej strany РСДРП (б), práve oni vyjadrovali v politike strategické záujmy pracujúcej väčšiny obyvateľstva mnohonárodnostného Ruska, dôsledkom čoho len oni mali právo volať sa bolševikmi. Bez ohľadu na to, do akej miery boli bolševici bezchybní vo vyjadrovaní strategických záujmov pracujúcej väčšiny, alebo do akej miery si táto väčšina uvedomuje svoje strategické záujmy a je im verná v živote, podstata bolševizmu nespočíva v číselnej prevahe prívržencov jedných myšlienok nad prívržencami iných myšlienok a nerozumným davom, ale vyslovene v tomto:

V úprimnej snahe vyjadriť a uviesť do života dlhodobé strategické záujmy pracujúcej väčšiny, požadujúcej, aby nikto neparazitoval na jej práci a živote. Inými slovami, v každej epoche sa podstata bolševizmu reálne prejavovala v aktívnej podpore „procesu prechodu“ od historicky sformovaného davo-„elitizmu“ k mnohonárodnej ľudskosti - budúcej ére Zeme.

Menševizmus, predstavuje presný opak bolševizmu, pretože objektívne vyjadruje snahu o parazitizmus na práci a živote prostého ľudu – väčšiny – tými, čo sú presvedčení o svojom „elitárnom“ statuse. Marxizmus – to nie je len psychický trockizmus, ale aj menševizmus. Pričom psychický trockizmus je vždy menševizmom.

Vychádzajúc z tohto, 21. augusta 1996 som sa obrátil k ruskej a svetovej spoločnosti, k Prezidentovi Ruska, Ústavnému súdu, Vláde, Generálnemu prokurátorovi, Federálnemu zhromaždeniu s výzvou vzbudiť prenasledovanie bolševickej ideológie a jej nositeľov». — str. 185.

Ďalej na troch stranách sa vyčísluje za aké zločiny historicky prastarého psychického trockizmu, včleneného do bolševického hnutia (prevrat v roku 1917, organizácia občianskej vojny, zničenie kresťanstva, nasadenie ateizmu, zlikvidovanie predchádzajúcej vládnucej „elity“ a ďalšie) spoločne so svojimi úspechmi v minulosti (odporujúcimi doktríne historického psychotrockizmu) by sa mal zodpovedať bolševizmus. Takže dnešní nositelia bolševických ideálov spravodlivosti v živote spoločnosti, by sa mali „zodpovedať“ za zločiny minulých pokolení psychických trockistov.

Pri tom je dobré obrátiť pozornosť na to, že A.N.Jakovlev vo svojej knihe ani raz nespomenul Trockého, ktorý sa ocitol medzi „bolševikmi“ spolu s jeho druhmi až v apríly 1917. Ani raz nespomenul, že do konca 1920-tych rokov v aparáte strany a represívnych orgánoch ZSSR prevládali a **konali iba** spolubojovníci Trockého a Zinovjeva (*sociálnym pôvodom – drobná židovská buržoázna inteligencia – splodená rasistickou kultúrou Starého Zákona a Talmudu*).

Genocída proti nežidovskej väčšine populácie ZSSR v období do roku 1937 (skutočne realizovaná štátnymi orgánmi) sa uskutočňovala prevažne pod židovským vedením v trockisticko-marxistickej ideologickej forme. Realizovala sa tými, ktorých potom následne prenasledovali ako trockistov a sionistov. No v 1930-tych rokoch, keď ideologický boj s trockizmom bol v podstate zavŕšený a začalo sa vykoreňovanie trockistov zo stranického aparátu a zo všetkých spoločensky významných oblastí života, tak v ZSSR (ako to dokonca priznali aj špecialisti z Oxfordu v ich knihe „Rusko, história“) bolo popravených nie „milióny a milióny“, ale 700-tisíc ľudí (desiatky ráz menej, ako bolo popravených v období trockizmu v stranickom a štátnom aparáte). Avšak tieto „milióny a milióny“, ktoré boli reálne zlikvidované v období panovania marxistického trockizmu v Rusku (do 40 miliónov ľudí), boli po smrti Stalina neopodstatnene pripísané k „nevinným obetiam stalinizmu“. Zato trockistická „elita“ revolúcie r. 1917 a občianskej vojny (z ktorej mnohí neprežili represie rokov 1935 - 1953), boli trockistami Chruščevovej generácie a ďalšími nazývaná „idealistami“, „romantikmi revolúcie“, „naivnými rojkami“ a pod.

Pri charakterizovaní dnešného politického smeru Ruska, A.N.Jakovlev v tej istej knihe píše:

«V podstate sa plazíme k slobode cez kanalizačné potrubie». — str. 154. Ved' on sám bol «architektom perestrojky»; sám si vybral práve túto cestu, na ktorej je sloboda dostupná iba skrz prechod cez kanalizačné potrubie, plné všelijakých nečistôt, po čom bude spoločnosť ešte potrebovať *nevyhnutnú očistu (čistku)*. A o začiatkoch tejto cesty ku „kanalizačnému potrubiu“ on píše nasledovne:

«Počas storočí bola politika prostriedkom riešenia problémov včerajška a dneška. Takým bola aj „perestrojka“ (prestavba), snažiaca sa riešiť problémy, čo tu zostali od februárovej revolúcie 1917 a odstrániť ohavnosti stalinizmu.

Občas sme sa my, reformátori, pokúšali nahliadnuť aj do budúcnosti. No prevažne na úrovni želaní a snáh, vytekajúcich z morálky doby. Politika sa ukázala byť

bezmocnou predvídať¹ vlastné následky. Ešte sme nedisponovali potrebnou informáciou na takého predvídanie². <...>

Politika „perestrojky“ mala svoje špecifikum, ktoré zanechalo na všetkých udalostiach svoju pečať. V čom spočívalo? V tom že sme nemohli otvorene hovoriť o našich dlhodobých zámeroch. Boli sme nútení hovoriť, že nevyhnutné ekonomické premeny pracujú na blaho socializmu, politické premeny – to isté».

Posledný odstavec prezrádza, že A.N.Jakovlev nebol jediným takýmto „mudrcom“ v spoločnosti „hlupákov“, ktorým akože nebolo možné hovoriť celú pravdu „o svojich dlhodobých zámeroch“, nasmerovaných akože na blaho týchto „hlupákov“. No boli tu aj iní „mudrci“, ktorí mali tiež «svoje špecifikum», následkom čoho «nemohli otvorene rozprávať o svojich dlhodobých zámeroch», a to ani pred A.N.Jakovlevom, ani pred jeho druhmi a následníkmi. Tak A.N.Jakovlev – moralizátor na politické témy³ — sa sám preriekol v tom, že bol iba obyčajným pešiakom v hierarchii ľži, aká je typická *pre systém realizovania moci v spoločnosti* – prastarým psychickým trockizmom.

V roku 1985 existovala aj iná cesta k slobode – nie cez „kanalizačné potrubie“, – no práve takí ako A.N.Jakovlev, zaťažení kadejakými ohavnosťami a s trockistickou psychikou priviedli spoločnosť do tohoto „kanalizačného potrubia“, keďže minulým pokoleniam psychických trockistov sa podarilo uzurpovať mocenskú štruktúru v strane i štáte potom, ako zlikvidovali Stalina.

To, že národy ZSSR to tolerovali, je druhá vec. Vládnuca „elita“ – je tiež časťou národa a táto mala a *má* otvorenú možnosť viesť krajinu inou cestou.

Avšak samotný fakt toho, že všetci sa ocitli v „kanalizačnom potrubí“, plnom všelijakých nečistôt, podľa A.N.Jakovleva nie je výsledkom chybnej morálky a etiky vládnucich reformátorov (počnúc rokom 1953), ale je to len následok ich „romantizmu“ a „idealizmu“: «pre nás, romantikov reformiem...» (str. 170); «mňa osobne veľmi sklamala (a nie raz) náchylnosť k romantickým ideálnym hodnoteniam» (str. 175). Tento druh „idealizmu“ a „romantizmu“ sa odráža aj v knihe, napísanej pre budúcnosť; odráža sa v tom, že kniha je preplnená naozaj vznešenými slovami o humanizme, Dobro a Zle, no zároveň takáto kniha neladí s históriou. Zlo aj Dobro je v histórii vždy konkrétne.

Pokus oddať sa abstraktnému, konkrétne so životom nijako nezviazanému humanizmu, je vo svojej podstate jednou z odrôd *konkrétneho Zla*.

---

¹ V podstate je to priznanie sa ku konceptuálnej negramotnosti, čo znamená, že tých reformátorov, ktorí neboli zradcami (neboli si vedomí toho, že sú zradcovia), využili ako biorobotov na realizáciu inej politiky než tej, do ktorej neboli zasvätení.

² Nehanebne klame: V mnohonásobne vydanéj knihe N.N.Jakovleva „CIA proti ZSSR“ (Moskva, r. 1985) sú uvedené mnohopočetné citáty z Direktívy Bezpečnostného Úradu USA 20/1 z 18 augusta 1948 a ďalších dokumentov NSS (CHБ) a CIA, v ktorých sú opísané základné princípy realizácie politiky likvidácie Sovietskej moci, socializmu bez ohľadu na jeho formu, rozčlenenia ZSSR a Ruska na množstvo štátov, ekonomicky i vojensky podriadených Západu. Všetko to sa malo realizovať bez priameho vojenského zásahu, formou kultúrnej spolupráce.

V čase perestrojky bol N.N.Jakovlev (autor spomenutej knihy) dostatočne známou osobnosťou, aj vďaka médiami nafúknutému incidentu, v ktorom A.D.Sacharov – idol demokratizátorov – dal N.N.Jakovlevovi akože facku. O tejto knihe A.N.Jakovlev v tom čase nemohol nevedieť. No ak by o nej aj nevedel, vzhľadom na jeho služobnú funkciu (keďže bol najprv veľvyslancom v Kanade, potom členom Politbyro UV KSSZ) bol povinný poznať obsah dokumentov známych sovietskej rozviedke, na základe ktorých sa formuje politika potenciálneho protivníka.

³ Kresťanské „nezabiješ“, Budhistická „nedotknuteľnosť života“, „tolerancia“, tolerantnosť k iným názorom, všeľudské hodnoty, neodporovať zlu násilím, - to všetko je v jeho knižke vyhlásené ako ideál politickej činnosti, ktorý treba na báze sebadisciplíny dodržiavať v živote.

A konkrétne Dobro (je v drvivej väčšine prípadov) prekazením konkrétneho zla – teda praktický, a nie abstraktný humanizmus.

V tomto zmysle, ak aj bol Bronstein-Trockij (vnútorne) ozajstným abstraktným humanistom, tak vo svojich činoch sa javil ako zločinec-praktik. Zato Stalin bol humanistom-praktikom, potláčajúcim abstraktných humanistov, ktorých dobré úmysly bez dobrých skutkov menia život ľudí na peklo. A v pekle život nie je možný. A hoci odstránenie pekla zo života ľudí – je proces bolestný a špinavý (v spoločnosti s nevyvinutou duchovnosťou), stále ide o proces praktického humanizmu. Abstraktní humanisti totiž konajú takým spôsobom, že nenechávajú spoločnosti čas na rozvoj nefalšovanej ľudskej duchovnosti a na reakciu voči nim prostredníctvom ideálnych nenásilných metód, stvárajúcich vysokú duchovnosť. Rozdiel medzi bolševizmom a prastarým psychickým trockizmom – je v tomto pomere konkrétneho a abstraktného (presne neurčeného) Dobra a Zla. Hľadanie pomsty a odplaty za minulé skutky – nie je vlastné bolševizmu¹, no neľútostná likvidácia aktívnych pokrytcov a zločincov je v ňom dopustiteľná, ak už iné prostriedky prestali byť efektívne.

„Nové Zvesti“ (“*Новые Известия*”) v čísle z 29.01.1998 zverejnili rozhovor Jurija Kovalenka s francúzskymi sociológmi Michel a Monique Pinçon pod titulkom «*Elita: národná česť alebo kasta žreco?*». Ešte predtým, ako okomentujeme rozhovor, spomenieme, že tí, čo sa považujú za „elitu“, sú reálne hanbou národov, i keď oni sami sa majú za filantropov a dôležitých ľudí. A hoci sami o sebe predstavujú uzavretú, občas globálnu kastu, no je to kasta spotrebiteľov (prospechárov), z ktorej len jednotliví predstavitelia dokážu myslieť. No na tejto úrovni už nejde o žreco, ale *hierarchov-znacharov mágie moci nad živlom davu, ľahostajnému k svojmu osudu. Práve títo znachari sú vnútro-sociálnymi pánmi prastarého psychického trockizmu.*

«— **Čo také dnes znamená elita? Rozum, česť a svedomie národa alebo klan, ktorý prevažne dbá o svoje záujmy?**

— V prvom rade nejde len o jednu elitu, ale niekoľko – ekonomická, intelektuálna, politická, administratívna a pod. Ako sociológovia nemáme veľmi radi slovo „elita“, ktoré má pozitívny význam. Slovo elita predpokladá príslušnosť „k najlepším z najlepších“. Dávame radšej prednosť výrazu - sociálne dominujúca trieda».

Je to dosť významný názor, úplne odlišný od názorov tých, čo v súčasnosti vzlykajú o *chronických neúspechoch* vo formovaní novej „elity“ v Rusku, dávajúc prednosť výrazu „elita“ namiesto „sociálne dominujúcej triedy“; a už vôbec nehovoriac o samotnom formovaní „sociálne dominujúcej triedy“ a jej charaktere (morálnych a etických kvalitách). Dominovať v spoločnosti môžu aj najhorší z najhorších, aj najlepší z **najlepších pustokvetov**², zatiaľ čo slovo „elita“ vo všetkých oblastiach poznania (s výnimkou dnešnej ruskej sociológie) má skutočne zmysel výberu najlepších z najlepších.

Ďalej sa oznamuje že:

«Vo Francúzskom systéme dedičná elita starých buržoázných a aristokratických rodín (ktoré zastávajú kľúčové miesta v spoločnosti a štáte) sa akoby zlieva s elitou, ktorej sa podaril (pomocou diplomov³) uskutočniť sociálny výstup. Medzi dvoma

---

¹ Stalinský UV aj lokálne stranické organizácie mnohokrát omilostovali mnohých opozičníkov, no oni tvrdošijne pokračovali vo svojej antibolševickej činnosti. Z takýchto kedysi omilostených a kajúcnych trockistov vzišiel aj N.S. Chruščev. Preto dnešné pokolenie nemá dôvod stonať o krutosti voči „idealistom a romantikom revolúcie“: boli likvidovaní preto, lebo boli aj naďalej aktívnymi protivníkmi bolševizmu (hoc verejne, no pokrytecky priznávali jeho pravosť).

² Pustokvet → pustý kvetov, bezkvetý → neplodný - človek, ktorého činnosť neprináša spoločnosti žiadne užitočné plody. – pozn. prekl.

³ Majú sa na mysli diplomy Národnej školy administrácie (ЭНА), Inštitútu politických vied a niektorých ďalších vyšších inštitútov.

elitami tak vzniká solidarita. Oni fungujú ani nie na mafióznejs osnove, ale zaoberajú sa lobovaním, vzájomnou podporou, bez ohľadu na časom vznikajúce ideologické rozpory».

Treba mať na pamäti, že každá odnož sociológie obsluhuje vždy jednu alebo niekoľko spoločenských tried, ale nie celú spoločnosť ako celok. Oficiálna sociológia, či už sociológia vládnuceho režimu alebo sociológia zákonnej opozície, zvykne dodržiavať vžitý „bontón“ danej spoločnosti, následkom čoho niektoré veci iba naznačuje (tí čo vedia, pochopia aj narážky. A ten čo nepochopil, tomu to ani netreba vedieť), a iné veci jednoducho zamlčiava, akoby vôbec neboli.

Práve z tejto osobitosti oficiálnej sociológie vznikajú slovné obraty typu «ani nie na mafióznejs osnove», keďže byť «mafiánmi» sa posudzuje ako nevhodné. Preto pre mafióznejs charakter činnosti (svojou podstatou) predstaviteľov dedičných a skrz diplomy pridružených „elit“ – hľadajú sa slová, ktoré nemajú v spoločnosti negatívny význam: «lobovanie», «vzájomná podpora». No tichá vzájomná podpora je charakteristická aj pre činnosť predstaviteľov mafií, odsudzovaných oficiálnou vládnucou „elitou“. Preto ak strhneme plášťik výrazov „korektných pre verejnosť“ (nehanobiacich niekoho osobné sebavedomie), tak francúzska sociológia v podstate priznala klanovo-mafióznejs charakter moci vo Francúzsku.

«— **Vari vo Francúzsku elita nezjednocuje skutočne tých najlepších?**

— Nie je to tak. Nedá sa povedať, že do jej zostavy vstupujú len múdri, len vzdelaní, len civilizovaní, ktorí prevyšujú všetkých ostatných. Francúzsky systém vzdelávania, namiesto toho aby dával rovnaké vzdelávanie všetkým, zaoberá sa selekciou. Vo výsledku sa tak do najlepších vysokých škôl takmer vôbec nedostávajú deti z nižších vrstiev. Sú tu dve možnosti. Buď sú tieto deti idioti – je možné že niektorí takto uvažujú, hoci málo kto o tom hovorí nahlas. Alebo je problém v organizácii vzdelávania, ktorá nie je postavená na rovnosti. Hra je vopred odohraná, všetko je predurčené, a len určití jednotlivci z národa sa predierajú do prestížnych škôl».

V podstate táto odpoveď potvrdzuje prv *celkom delikátne vyslovený* názor o mafióznejs charaktere moci „elit“ tak vo Francúzsku, ako aj celkovo vo svete. Táto odpoveď ale poukazuje aj na mafióznejs charakter sociológie. Napríklad, sociológia sa mení z prázdnych rečí (na témy sociálnych problémov) na reč života¹ vtedy, ak po odhalení určitých nezrovnalostí (a problémov) v živote spoločnosti, prechádzajú sociológovia k vyriešeniu týchto nezrovnalostí (a problémov) ku blahu spoločnosti. V konkrétnom danom prípade si bude treba zvoliť jednu z dvoch možností:

- «deti obyčajných Francúzov sú vo svojej väčšine naozaj hlúpe, následkom čoho je systém vzdelávania nútený uskutočňovať výber uchádzačov o štúdium v „prestížnych“ univerzitách, výsledkom čoho aj vzniká v národe elita», alebo
- «systém výchovy a vzdelávania (v rodine aj škole) uplatňovaný dnes vo Francúzsku aj celkovo na Západe, robí z väčšiny rodiacich sa detí hlupákov nie náhodou, ale cieľavedome v nadväznosti pokolení udržiava snahu o bezstarostný spotrebiteľský status kozmopolitickej „elity“ a jej **pánov**».

No aj výber konkrétnej odpovede na tieto otázky náhle stavia človeka pred ďalšie, nemenej závažné otázky:

- Čo je nevyhnutné urobiť pre to, aby sa v ďalších pokoleniach ľudia nerodili prevažne hlupými (keďže spoločnosť hlupákov je odsúdená na samolikvidáciu)?

---

¹ Dlh žrečestva voči spoločnosti – je jasným a pravdivým slovom, NEZÍŠTNE riešiť možné problémy života spoločnosti skôr, ako tieto prinesú škodu ľuďom a okolitému prostrediu. Ak toto chýba, potom tí, čo sa nazývajú žrečami sú iba šarlatánmi, alebo znacharmi, parazitujúcimi na riešení problémov.

- Čo je nevyhnutné urobiť pre to, aby systém výchovy a vzdelávania nemenil ľudí (*normálnych od narodenia*) na hlupákov?

No na ceste k posúdeniu tohto druhu problematiky v spoločnosti, vládnuca mafiózna „elita“ náhle preruší financovanie sociológie, ktorá sa takto sama premenila na reč života. A tak sociológom, *ktorí sú ako osobnosti slabí na to, aby sa pozdvihli smerom k reči života*, zostáva iba pohľadať tému, ktorá umožní zachovať financovanie ich hojnosti:

«Študujeme tradičnú elitu, rodinné dynastie typu Rothshildov, ktorí sa v priebehu storočí nachádzajú na sociálnom vrchole. Zaujímá nás, ako odovzdávajú svoje dedičstvo z pokolenia na pokolenie, ako sa im darí udržiavať svoje dominantné pozície. Čo sa týka «nových zbohatlíkov», tu hlavne riešime otázku, či majú dynastické zámery».

V tejto problematike je možné zbadáť len jedno: Tiež si veru našli, čo skúmať... – Toto možno „skúmať“ až do súdneho dňa, ak sa pritom budú vytrvalo obchádzať samotné princípy vybudovania biblickej „elitárno“-otrokárskej civilizácie, v ktorej žijú sociológovia z rozhovoru:

«Nedávaj na úrok svojmu bratovi (v kontexte svojmu súkmeňovcovi - židovi) ani striebro, ani obilie, ani nič iné, čo možno dávať na úrok; len cudzincovi (t.j. nežidovi) dávaj na úrok, aby ťa pán boh tvoj (t.j. diabol, ak pozeráme na podstatu týchto odporúčaní skrz svedomie) požehnal vo všetkom, čo tvorí sa tvojimi rukami na zemi, do ktorej prídeš, aby si jej vládol (to posledné sa netýka len staroveku a nie iba Palestíny prisľúbenej starým židom – nakoľko sa nejedná o úryvok z vedeckého rozboru jediného rukopisu histórie chorôb, nájdeného v ruinách starovekej psychiatrickej liečebne, ale o úryvok zo súčasnej, masovo vydávanej knihy, propagovanej vo všetkých kostoloch aj časťou „inteligencie“ ako večná pravda, daná akoby Zhora).» — Deuteronomium, 23:19, 20. **«A budeš panovať nad mnohými národmi, a oni nad tebou panovať nebudú.»** — Deuteronomium 15:6 (podobne 28:12). **«Potom synovia cudzincov (t.j. ďalšie pokolenia nežidov, ktorých predkovia vošli do úmyselne nesplateľných dlhov – plemenu úžerníkov rovnakej viery) budú stavať tvoje múry (tak aj dnes, životy mnohých arabských rodín - Palestíncov úplne závisia od možnosti chodiť za prácou do Izraela) a ich králi ti budú slúžiť»**(„Som žid kráľov“ – námetka jedného z Rothshildov na nevydarený kompliment na jeho adresu: „Ste kráľ židov“); **lebo hoc v hneve som ťa ničil, ale v priazni svojej budem k tebe milostivý. Tvoje brány budú otvorené, nebudú sa zatvárať vo dne, v noci, aby ti prinášali bohatstvo národov a dnu privádzaní boli ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vyhubené.»** — Izaiáš, 60:10 — 12.

Ak sa pozrieme na tieto princípy, tak v nich špeciálne nie je čo skúmať vo forme ich plnej jednoznačnosti a rasisticko-parazitckej otvorenosti, no pritom aj tak treba dať odpoveď na takúto otázku: Sú tieto princípy vhodné pre slobodný osobnostný rozvoj drvivej väčšiny ľudí, alebo sú predsa len tieto princípy nevhodné? A ako obstojí tvrdenie o ich pôvode z Božieho Zjavenia, ak výsledkom ich praktickej realizácie, západná civilizácia po množstve vojen, vrátane štyroch svetových¹, priviedla celé ľudstvo na pokraj samozničenia v globálnej biosféro-ekologickej kríze, ktorá vznikla v dôsledku pre biosféru neprípustného technicko-

¹ Z väčšej časti namierených proti Rusku – regionálnej civilizácii v hraniciach spoločného mnohonárodného štátu:

- 1.-napoleónske vojny.
- 2.-vojna, ktorá dostala názov „krymská“, hoci boje prebiehali aj v Pobaltí, Bielom mori a Kamčatke.
- 3.-prvá svetová vojna XX. storočia.
- 4.-druhá svetová vojna XX. storočia.

technologického „pokroku“ zapriahnutého na pôžičkové úroky, ktorých páni sa všetkými spôsobmi derú k neobmedzenej svetovláde?

No táto problematika francúzsku „elitárnu“ sociológiu, ako aj psychického trockistu A.N.Jakovleva¹, nezaujíma, a preto celý článok pokračuje prázdnyimi slovami o tom, aké je príjemné patriť k „elite“ v davo-„elitárnej“ spoločnosti: «Patriť k elite — znamená cítiť sa súčasťou osobitej moci».

No ako vieme, Boh sa neskrýva v moci, ale v pravde...

Každopádne, uvedené slová francúzskych sociológov – to nie je trockizmus (marxistický či psychický), ale informačné prostredie *plodené psychológiou individualizmu*, v ktorej psychický trockizmus pracuje nenápadnejšie, ako za podmienok, keď sa všetci a všetko nazýva pravým menom a cielene sa riešia nezrovnalosti v spoločenskom rozvoji pre blaho (*nie mafioznej parazitickej elity, ale*) pracujúcej väčšiny, oveľa svedomitejšej než „elita“ počas celej histórie.

„Komsomolská pravda“ z 28. januára 1998 v rubrike „Besiedka «KS»“ beseduje s «politológom Sergejom Kurginjanom». Text je doplnený dosť nevydarenou (z pohľadu fotografického umenia) fotografiou Kurginjana: uzávierka fotoaparátu sa otvorila v momente keď jeho tvár prechádzala z jedného výrazu na iný, ktorý navyše doprevádzala gestikulácia, následkom čoho na portréte „politológa“ nie je zachytená pečať intelektu. Nakoľko z množstva fotografií, robených dnes fotoreportérmi možno vybrať tú najvhodnejšiu, tak po publikácii takýchto fotografií je možné podať na súd žalobu za zneváženie cti a dôstojnosti, hoci nie je vylúčené, že práve tieto fotografie (ako aj v prípade s M.S.Gorbačovom²) hodnoverne odrážajú podstatu udalostí.

V rozhovore S.Kurginjan dáva rad významných dôkazov:

«— **Sergej Jervandovič, vás nazývajú jedným z autorov slávneho textu – príhovor GKČP (puč). A celkovo ideovým inšpirátorom a špecialistom puču...**

— O GKČP som sa dozvedel 19. Augusta v kabinete Lobova, kde hučal reproduktor. On bol vtedy sekretárom Rady bezpečnosti Ruska. Prišiel som za ním s inými vecami, a smutný Lobov, hľadiac na mňa, povedal: „Veru, ty si to urobil“. Odpovedal som, že ak by som to bol ja, vy by ste už nesedeli v tomto kabinete.

— **Čí to bol teda scenár?**

— Viem, že to bolo zopár ľudí. Menovať ich nechcem: netúžia byť zverejnení, a je to ich vec».

Už zostalo iba priznať sa, že týchto pár ľudí našlo vo svojom scenári úlohu aj pre sitz-scenáristu³ S.Kurginjana, ktorú on aj hrá podľa miery svojich ambícií a chápania.

---

¹ Z jeho knihy: «Boľševizmus nesmie uniknúť zodpovednosti za organizáciu rasistických procesov (proti Židovskému antifašistickému výboru, „kozmpolitov-antipatriotov“ „lekárov-vrahov“), namierených na podnecovanie medzinárodných sporov, na vzbudzovanie nízkych inštinktov a predsudkov» — „Pochopenie“, str. 184.

No ohľadne biblického rasizmu a jeho krutosti v snahe o neobmedzenú svetovládu nepovie A.N.Jakovlev ani slovo, hoci „pravoslávny kresťan“ by predsa len mal poznať základy „svätého“ písma a chápať jeho zmysel. Alebo nemusí?

² S touto fotografiou Kurginjana môže súperiť len málo známa fotografia Gorbačova a Regana, na ktorej je s podobnou tvárou bez pečate intelektu zachytený krpec „Gorbi“.

Gorbačov je zachytený pri pohybe skupiny „oficiálnych aj sprievodných osôb“ do apartmánov. Zabelhol trochu napred a otvoril ústa, pritom nazerá zdola hore na tvár profesionála Reagana, plného dôstojnosti a niečo objasňujúceho, široko rozpínajúceho ruky a hladiaceho na vrch hlavy Michila Sergejeviča, kráčajúc v smere skupiny. V ZSSR sa táto fotografia ocitla v jednom západnom vojenskom časopise, a zostala v nejakom depozite.

³ Podobný sitz-predsedi „rohov a kopýt“ E.Funtovi z knihy „Zlaté teliatko“, len mladší a krajší. (autori Ilj a Petrov – v knihe sitz-predseda je človek najatý, aby sa tváril ako predseda a neskôr si aj odsedel basu za skutočného predsedu, pričom dostáva za to peniaze počas svojho trestu. Má ísť o obdobie represíí.)*

Chybu GKČP (augustový puč 1991) vidí S.Kurjinjan v tom, že B.N.Jelcinovi nebola ponúknutá funkcia prezidenta ZSSR. A táto myšlienka sa stala záhlavím celej besedy: «GKČP by bol úspešný, ak by urobil Jelcina prezidentom ZSSR». Ohľadom tohto S.Kurjinjan hovorí:

«... mne sa zdá, že Jelcin to očakával ráno. Určité indície ohľadom tohto existovali. A existuje jeden jeho výrok, pomerne trpký, ktorý sa mi javí ako kľúčový: Raz povedal, že bolo dôležité vyhrať hru s Krjučkovom. Hru! A očividne sa rozhodol, že GKČP je len klin (pomôcka). Ale pokúšenie to bolo preňho veľké. On je človek absolútne imperiálny. Jediný z tejto straníckej kohorty, chápaný, ako ďaleko zašiel proces a ako ďaleko treba zájsť v reforme spoločnosti kvôli tomu aby sa zachovalo impérium. A on, ako keby bol vnútorne pripravený zachraňovať systém. A ten ho odtrhol. On mu to neodpustil.

— **Myslíte si, že republiky¹ by súhlasili mať nad sebou nového imperátora?**

— Zdá sa mi, že určitá varianta bola. Pozorne si prečítajte všetky publikované pamäti členov GKČP a uvidíte tam stopy, tak ako sa aj mne ich podarilo rozšifrovať - určité znaky, línie, rozhovory, postavy, ktoré sa pokúšali všetko toto realizovať».

V tom istom interview sa Kurjinjan dotýka úlohy J.V.Stalina v histórii ZSSR.

«— Mal som jeden veľmi zaujímavý rozhovor s jedným vysokopostaveným Číňanom. Ja mu hovorím o geopolitike, o reformách – a on pozerá do prázdna, zahľadený a výraz má akýsi pochmúrny. Zrazu reč zašla k Stalinovi. Razom ožil a hneď hovorí: «Áno, Stalin robil všetko správne. Iba jedno neurobil. Nepodarilo sa mu zabezpečiť kontinuitu moci. Ale u nás je ten problém vyriešený. My máme veľkého **Teng Siao-pchinga**, on je nástupcom veľkého **Mao Ce Tungu**. Veľký **Ťiang Ce-min** sa stal nástupcom veľkého **Teng Siao-pchinga**. Nevieme ako budú volať ďalšieho, len vieme, že bude nástupcom a bude veľkým». Potom dvíha palec hore a jeho ešte nedávno kalný pohľad sa premení na žiarivý (poznáte to, keď ľudom náhle zažiaria oči), a nato povie: «Bo taká je vôľa Podnebies²».

„Elitár“ S.Kurjinjan, ako pri všetkých svojich zmienkach na tému Stalin, nechápe, že J.V.Stalin sa usiloval vyhnúť „elitarizácii“ moci, a preto sa staral hlavne o stabilné pokračovanie diela bolševizmu v následnosti pokolení, a nie o stabilitu straníckej „elity“, stavajúcej sa proti národu. Ako vyplýva zo slov vysokopostaveného Číňana o ktorom hovoril Kurjinjan: «Nevieme, ako budú volať ďalšieho, len vieme, že bude nástupcom a bude VEĽKÝM (zvýraznené nami v citáte)», — vedenie ČLR po dnešný deň podporuje davo-„elitárny“ charakter spoločenských vzťahov, čo sa aj odrazilo v úvahe jej predstaviteľa o činnosti Stalina.

Čo sa týka kontinuity moci, tak ona (kontinuita, nadväznosť) zvykne byť štruktúrna a bezštruktúrna; a predovšetkým, kontinuita sa nachádza vždy v medziach určitej koncepcie riadenia. Ak je kontinuita štruktúrna a reálna koncepcia davo-„elitárna“, tak následník bude vždy „veľký“, lebo „taká je vôľa Podnebies“. Chruščov nebol následníkom moci v koncepcii

---

¹ V skutočnosti nie republiky, ale národné „elity“ (stojace proti pracujúcej väčšine) pri organizačných snahách globálneho *psychického trockizmu*.

Referendum dňa 17. marca 1991, bez ohľadu na „vymelkovanosť“ otázky, ZLOmyseľne postavené tak, aby boli možné vzájomne sa vylučujúce interpretácie výsledkov, aj tak jednoznačne ukázalo, že väčšina obyvateľov ZSSR bolo za zachovanie jednotného štátu. No typické je, že S.Kurjinjan neodkazuje na výsledky tohoto referenda, v jeho úvahe o „elitách“ a jej jednotlivých predstaviteľoch.

² [Tianxia](#) - 天下, „podnebesie“ – pradávny čínsky termín, predstavujúci celý svet pod nebom, ktorý prináležal impériu a imperátorovi (Imperátor kedysi stelesňoval nebesá na zemi a chrám imperátora sa nazýval „chrám neba“) – pozn. prekl.

bolševizmu, po ktorej šiel J.V.Stalin. No kontinuita moci bolševizmu bola s *vraždou Stalina (cieľ preseknúť rozvoj bolševizmu)* aj tak zabezpečená, avšak zabezpečená ideologicky – bezštruktúrne. Preto sa obrazne vraví, «*Stalin neodišiel do minulosti, on sa rozplynul v našej budúcnosti*»¹.

Nad tým, ako sa Stalin «rozplynul v budúcnosti», dnes dumajú mnohí politológovia Západu i Východu. No jedno je už isté: všetky ich obavy ohľadne «obnovy stalinizmu» vyjadrujú ich tušenie, že vodca-žrec ZSSR určitým spôsobom je stále prítomný v súčasnosti a dielo, ktorému slúžil, pokračuje. A ak sa „rozplynul“, a neskončil celkom bez stopy, tak za určitých podmienok sa môže znova „vykryštalizovať“. Preto západná i naša demokratická „elita“ sú viac než čokoľvek iné ustarostení tým, aby takéto podmienky nenastali.

Chýba im chápanie toho, že v tých časoch bola (presne definovaná) koncepcia spoločenského zriadenia stelesnená v osobnosti J.V.Stalina v jej najplnšej podobe, hoci v alegóriách filmu „Ivan Hrozný“ S.Ejzenštejn jasne narážal na stelesnenie určitej koncepcie v osobnosti Štátnika. Rovnako im chýba chápanie toho, že osobnosť, stelesňujúca v sebe koncepciu, je náhodná (nečakaná) v tom zmysle, že je podmienená historickou konkrétnosťou. A každý prípad spadá pod štatistiku; veď štatistika množstva náhodných osobností v jednotlivých historických obdobiach je vždy konkrétna, a historické obdobia sa od seba odlišujú štatistickým rozložením osobností podľa ich vzťahu ku každému z množstva možných koncepcií spoločenského zriadenia. No samotné koncepcie nie sú náhodné v tom zmysle, že nie sú bezdôvodné a zbytočné.

Pri „elitárnom“ chápaní stalinizmu ako samorealizujúcej sa osobnej ambicióznosti (a psychickou podstatou agresívno-parazitického individualizmu) tí, čo sa boja zopakovania stalinizmu, okamžite diskreditujú každého, v kom sa im mihne „nový Stalin“: spravidla sa ich obeťou stáva politický imidž generálov – ako Gromov, Makašov, Ačalov, Ruckov, Lebeď, Rochlin... O tom, že koncepcia môže byť dnes zosobnená množstvom akcieschopných a činných ľudí, ktoré sa nezúčastňujú verejnej politiky – nemajú „elitárni horenosi“ ani poňatia: Každý z ich radov chce mať vodcu, a keďže nemajú silného vodcu, tak každý „horenos“ smelo zápasí s domnelými bábkovými vodcami iných ideologických skupín. Po tejto „besiedke «KS»“ prechádza k prognózam:

«— Sergej Jervandovič, ste uznávaným majstrom prognostikom. Čo, podľa vášho názoru, bude s nami v tomto roku a nie príliš vzdialenej budúcnosti?»

— Ak chcete presne predpovedať detaily, musíte byť sám varený v tejto kuchyni². Nemám najmenší záujem tam byť³. Viem len, že rok 1998, podľa všetkých francúzskych prognóz (a Francúzsko sa tým intenzívne zaoberalo⁴), — je rokom katastrof. Ja tiež vidím nárast katastrof. Lietadlá už padajú. Zariadenia sú absolútne opotrebované. Nikto z ľudí, hľadiaci na zisk, nevie zabezpečiť štrukturálnu modernizáciu.⁵ Existujú rozpočty, koľko je potrebné vynaložiť prostriedkov na

¹ Slová Pierre Courtade-a, prevzaté Edgar Morin-om, priložené ako epigram k jeho knihe „O charaktere ZSSR. Totalitárny komplex a nové impérium“ (Moskva, „Veda pre spoločnosť“, r.1995; francúzske vydavateľstvo „Fayard“, r. 1983)

² Touto frázou S.Kurginjan priznal, že on sám bol *jedným z jedál, uvarených v tejto kuchyni*. Aby bolo možné predpovedať detaily, treba *variť v tejto kuchyni svoje vlastné jedlo*, a nie sám sa variť ako jedlo, až kým zahlásia „hotovo, môžete jesť“. („Variť sa v niekoho kuchyni“ je ruská fráza používaná v zmysle: byť členom určitého tímu, a vďaka tomu byť schopný chápať ducha a problematiku danej skupiny. – v slovenčine je ekvivalentom fráza: „byť tam, kde sa to „pečie“...“)*

³ Klient pripravený: už sa uvaril.

⁴ Vid'. „Globálna sociológia z rôznych uhlov pohľadu“ v zierke „Intelektuálny postoj“, № 1, r.1996

⁵ Všetko povedané – sú len všeobecne známe banálnosti, a nie prognosticky odhalené skryté tendencie plynutia udalostí, čo by sa očakávalo a žiadalo od „majstra prognóz“.

obnovu základných fondov, ak chce mať Rusko modernú priemyselnú bázu. Sú to ohromné cifry – od 500 do 700 miliárd dolárov. A kto sa dnes zaoberá štruktúrnou modernizáciou? Biznismeni? Štát? Gazprom? Nikto. Ešte štyri, päť rokov, a začnú štrajkovať stroje. Možno do nemoty vyzývať babičky aby hlasovali srdcom, strašiť ľudí, ukazujúc v TV rôzne desivé *zubaté generálske úsmevy*¹, no atómové reaktory nie je možné vyzvať k tomu aby hlasovali srdcom. *Grafitová tyč tomu nebude rozumieť*.² Východisko vidím v jednom: v Rusku sa musí objaviť konsolidovaná vládnuca strana, prepojená so spoločnosťou.

— **Ako si ju vy predstavujete?**³

— Mohla by to byť taká „dvojhrbá“⁴ elita: z liberálnej skupiny a skupiny viac „zemitejšej“. Podľa sociálneho zloženia, jedna silová s expertno-elitnou dominantou, s prímiesou finančného a ďalšieho „elitárneho substrátu“, vrátane vojensko-priemyselného. A druhý hrb by sa mal prevažne skladať z finančnej elity, ale tiež s prímiesou všetkého ostatného. Medzi hrbmi musí vzniknúť vnútorný konsenzus ohľadom problémov, týkajúcich sa štátnej idey.

Hlúposť, z môjho pohľadu, je v tom, že „pôdne spoločenstvo“ nie je pripravené prijať niektoré veľmi rozumné, no neprijemné liberálne postavy. A niektoré z týchto postáv si natoľko privykli byť vo svojom sektore, že sa boja uskutočniť túto migráciu».

Z nášho pohľadu, hlúposť spočíva vo vyslovenej nádeji, že u «finančnej "elity" s prímiesou všetkého ostatného» by mal vzniknúť „vnútorný konsenzus“ ohľadom problémov, „týkajúcich sa štátnej idey“.

Ide o to, že ruská finančná „elita“ na pozadí globálnej úžernickej aristokracie, fungujúcej na osnove (vyššie spomenutej) biblickej doktríny globálneho finančného otrokárstva, je len úžernická bagáž-podenka⁵, bez plánov do budúcnosti. Dnes sa nabaliť a nehľadiť na nič – to je jej princíp, vďaka ktorému je na území Ruska práve ona lídrom v realizácii antinárdných ideí finančno-ekonomickej genocídy a likvidácii národných štátností v súlade s vyššie spomenutou doktrínou „Deuteronomia - Izaiáša“ globálnych úžernických „šéfov“.

Toto všetko sa už priamo vravelo S.Kurginjanovi ešte v roku 1990. Ak si to S.Kurginjan skutočne nepamätá, tak jeho psychika je postihnutá psychickým trockizmom; ak si to pamätá, potom je len predajný človek-agent, „intelektuálna“ persona psychického trockizmu. No bez ohľadu na to, či je psychickým trockistom, alebo len agentom a posluhovačom pánov psychického trockizmu, podstata jeho publikácií sa nemení: nesú sa v duchu psychického trockizmu.

Ak sa deje rozklad Ruska v súvislosti s koncepciou vyjadrenou v Biblii, v slobodomurárskych publikáciách, v nariadeniach Rady národnej bezpečnosti USA a v ďalších známych a menej známych dokumentoch, tak konsolidovaná vládna strana, vyjadrujúca v svojej politike štátne idey národov Ruska, môže vzniknúť nie na osnove „elitárnych“ ambícií všetkých vymenovaných aj nevymenovaných (S.Kurginjanom) skupín, ale iba na osnove alternatívnej koncepcie, odmietajúcej „elitárno“-otrokárske spoločenské zriadenie.

¹ Nám sa nepodarilo uvidieť v tlači ani jeden „zubatý generálsky úsmev“, ktorý by svojim výrazom prevýšil portrét S.Kurginjana, ktorým „Komsomolská Pravda“ doplnila „Besiedku «KS»“.

² Slová označené kurzívou si S.Kurginjan mohol radšej odpustiť. On ale tiež dosť dobre nechápe, že nie je možné bez následkov trepať o možnostiach nešťastí a havárií, inak sa môže ocitnúť v role stareny „Karabos“, ktorá naprogramovala nešťastie v „Spiacej Krásavici“

³ Nasleduje to najhlavnejšie, charakterizujúce S.Kurginjana a celú jeho analytiku.

⁴ Jeden „Gorbi“ S.Kurginjanovi asi nestačil. („Gorb“ po rusky znamená „hrb“. Gorbačova prezývali „Hrbatý“)*

⁵ sk. „Podenka“, cz. „Jepice“ - druh hmyzu žijúci veľmi krátky život. Obyčajne okolo troch dní. – pozn. prekl.

Všetci nositelia „elitárnych“ ambícií (bez ohľadu na ich vyhlásenia o vznešenosti Ruska a jeho globálnej misii) sú len ďalšou modifikáciou prastarej globálnej „elitárno“-otrokárskej doktríny. Tej, ktorá ráta so zničením všetkých národných i mnohonárodných štátností (a kultúr), behom procesu prechodu k jednotnej globálnej kozmopolitnej „elitárnej“ štátnosti, kde je Väčšine prichystaný osud *pracujúceho dobytká* – tvoriaceho doplnok k svojmu pracovnému miestu (podliehajúceho navyše zrušeniu, ak daný odbor nebude viac potrebný).

Posledné zmienené je nevyhnutnosť, nakoľko privedenie Väčšiny do idiotizmu systémom vzdelávania (a bez toho by davo-„elitarizmus“ nemohol existovať a fungovať) vylučuje možnosť efektívnej rekvalifikácie v procese štruktúrnych a technologických zmien v systéme výroby (v spoločnosti).

No ak niekto z tých, čo sa nazývajú „patriotmi“ dúfa, že jeho osobné „elitárne“ ambície a „elitárne“ ambície jemu podobných dokážu tomuto všetkému čeliť, potom by sa mal zamyslieť nad miestom a úlohou psychického trockizmu v jeho vnútri.

Avšak ukazuje sa, že činnosť S.Kurginjana neprebíha sama od seba, ale je len čiastkovým prípadom oveľa širšieho zámeru (nápadu, úmyslu), ktorý našiel svoje vyjadrenie v prílohe „Nezávislých novín“ (*Nezavisimoj Gazety*) „NG - Scénare“ № 1, r.1998

Na prvej strane je článok M.V.Raca¹ „Scénar pre «NG-Scénare»“. Článok sa začína preambulou:

«Ešte v štádiu plánov mi Vitalij Tretjakov rozprával o budúcich «NG-S», ktoré staval do opozície rôznym druhom «záverov». Nie správy o tom, čo už bolo, nie analýza udalostí, ale projektívna myseľ (nasmerovaná do budúcnosti) mala zapadnúť do osnovy novej prílohy «NG». Nie novinármi celého sveta tak milované „horúce fakty“ a senzácie, ale ich prvozdor: rozličné zámery, koncepcie, programy, projekty, plány, scenáre (nevymenujeme celý tento dlhý rad). Zámer takmer geniálny, no musím sa priznať, že hĺbku a ťažkosti jeho realizácie som pritom podcenil».

Ďalej nasleduje «časť prvá: konceptuálna», v ktorej sa hovorí, že prvotný zámer ostal nerealizovaným, následkom čoho:

«rozvrat v hlavách, zjavný nedostatok projektívnej mysle sa zobrazuje všetkým záujemcom raz do mesiaca v «NG-S». Čím sú aj zaujímavé.

No každopádne si myslím, že neporovnateľne zaujímavejšie a dôležitejšie by bolo realizovať prvotný zámer. Nielen v záujme profesionálnej žurnalistiky (veď podobných vydaní nielen v Rusku, ale zdá sa, že ani nikde vo svete), ale tiež v záujme nášho formujúceho sa občianskeho spoločenstva a tiež štátu, želajúceho stať sa právnym (nie je tak?) a trhového hospodárstva, ak ho chceme vidieť civilizované».

Ak sa pozrieme na podstatu tohto textu, tak reč v ňom ide:

- O konceptuálnej moci, ako o moci určitých koncepcií nad spoločnosťou a spolu s nimi plodených scenárov na realizáciu cieľov každej z nich;
- A tiež o konceptuálnej moci, ako o moci tej skupiny spoločnosti, ktorá vypracováva a koriguje koncepcie života spoločnosti a scenáre realizácie koncepcií – v hraniciach ktorých účinkujú aj všetky ostatné *typy moci* (z piatich známych), vrátane „4-tej moci“ - Médií.

V jednom z posledných odstavcov článku Marka Raca sa píše:

---

¹ Mark Vladimirovič Rac – profesor, zástupca riaditeľa Inštitútu strategických hodnotení. Niektoré jeho práce boli nami komentované v analytických materiáloch: „«Renyxa» — hanebná osnova politiky Ruska “ a “Sinajský «pochod»”.

«Ďalším užitočným krokom, už schváleným na stránkach «NG-S», — je publikácia a posúdenie alternatívnych plánov, koncepcií, programov atď. Nech všetci zainteresovaní majú možnosť porovnávať. No týmto spôsobom (na rozdiel od aktuálneho stavu vecí) sa téma neuzatvára, ale vytvára nový problém. Za rok, dva je možné a aj nutné sa k nej vrátiť: a čas ukáže, kto mal pravdu, a rozumní ľudia (a takí na Rusi ešte nevymreli) si vezmú ponaučenie. «NG-Scenáre» pri súčasnom ignorantskom vzťahu vlády k spoločenskej mienke nevyhnutne potrebujú **buldočí stisk**¹: nemožno sa vzdať načatej témy na polceste. Ak sa púšťame niečo posúdiť, treba do viesť toto posúdenie do plnej jasnosti, vyjasniac si, kto je kto a čo je čo. V opačnom prípade, všetky reči o morálke a pravidlách čestnej hry zostanú len prázdnyimi rečami».

Tento článok Marka Raca v rovnakom čísle «NG-S» sprevádza ešte jeden článok s rovnakou tematikou pod názvom “*O životnom cykle plánov premien. Od «NG-Scenárov» do scenárov stabilného rozvoja ľudstva*” a podpisom nejakého Marka Vladimirova, o ktorom sa nič nehovorí na rozdiel od M.Raca. O Markovi Vladimirovičovi Racovi, je daná poznámka pod čiarou, a keďže gramatické *formy mena po otcovi* „Vladimirov“ a „Vladimirovič“ v ruskom jazyku niekedy poukazovali na jedného a toho istého otca, nie je vylúčené, že oba články v skutočnosti vyšli z pera M.Raca. V každom prípade sa navzájom tak veľmi dobre dopĺňajú, že budia dojem, že boli napísané tým istým človekom alebo kolektívom autorov.

Po povrchnom oboznámení sa s nimi, je možné si predstaviť, že Ruská inteligencia sa predsa len nakoniec obrátila k problematike skutočného riadenia spoločnosti a začala hovoriť (*hoci aj poslepiacky nahmatávajúcu novú terminológiu*) o organizácii samoriadenia spoločnosti a riadenia štátu podľa *žrečeskej schémy riadenia prediktor-korektor* (prorok-opravár: prognosticko-analytická«projektívna myseľ») — porovnanie «projektu» s realitou po uplynutí istého času — korekcia «projektívnej mysle», ak hovoriť terminológiou článku M.Raca).

Pri dôslednom oboznámení sa vyjasňuje, že tomu tak nie je. V skutočnosti sa ukazuje, že tu staroveký psychický trockizmus *imituje svoju oddanosť plánu realizovať skutočnú vládu ľudu v schéme prediktor-korektor*. Bez ohľadu či to Markovia Vladimiroviči a redakcia «NG» chápu alebo nie, v skutočnosti neorganizujú realizáciu konceptuálnej moci v spoločnosti, ale iba imitáciu tejto činnosti s cieľom utopiť vo vlne imitácií reálny proces budovania konceptuálnej moci spoločnosti v Rusku.

Táto imitátorská márnosť sa *nepriamo* prejavuje v tom, že autor sa nepokúša nahmatať nejakú presnú terminológiu k tomu, aby v jej jazyku hovoril o tom, o čom všetci po celé stáročia z rôznych príčin mlčali: O spoločenskom fenoméne **konceptuálnej moci** (vo vyššie uvedenom zmysle tohto termínu) a jej mieste v živote národných spoločenstiev a ľudstva v celom; jasne sa vyhýba nespornej súvzťažnosti *reálneho javu ako takého* (z jednej strany) a *termínov* (z druhej strany).

Zjavné úsilie vyhnúť sa konkrétnosti a presnosti v problematike **konceptuálnej moci v spoločnosti i nad spoločnosťou** sa najvýraznejšie prejavuje v nasledujúcom odstavci:

«Všetko toto je možné, pravda, len za podmienok slobodnej diskusie. Vieme, že diskusia predpokladá pluralizmus, trpezlivosť k iným názorom, tolerantnosť, kultúru dialógu. No toto vonkoncom neznamená všezravnosť. **Právny rámec** (zvýraznené samotným M.Racom) ohraničuje kruh postojov a názorov, ktoré je užitočné rozoberať (a tým aj popularizovať) v «NG-S». Čitateľom musí byť tiež garantovaná istá **úroveň**

---

¹ Vytrvalosť/Neodbytnosť — ako u buldoga, pitbula, ktorý pri súboji zacvakne čeluste do súpera, a nie je schopný ich fyzicky uvoľniť, až pokým sa neukľudní... — pozn. prekl.

profesionalizmu. Akademické tituly a posty – a nie indulgentia¹, dovoľujúca vodiť čitateľov «NG-S» za nos. Dávať na to pozor, je priamou povinnosťou redakcie».

Tento odstavec je sám osebe obrazom vysokokvalitného „vodenia za nos“. Ide o to, že ak sa pozrieme na „právny rámec“ (zákonodárstvo) z konceptuálneho pohľadu, tak toto zákonodárstvo je jasne určenou hranicou, na ktorej sa jedna koncepcia (systému života) civilizácie chráni od iných s ňou nezlučiteľných koncepcií (systémov života) **tej iste civilizácie.**

To znamená, že M.Rac si svoju koncepciu už dávno vybral: či sa rozhodol podvedome, a či vedome a potichu, to nemá pre jeho čitateľov žiadny osobitý význam. Navyše aktuálna koncepcia je v tomto kontexte vykresľovaná spoločnosti v tichosti – medzi riadkami **ako bezalternatívna.** Ak je hlavným cieľom udržanie vedomého alebo podvedomo-automatického názoru o jej bezalternatívnosti spoločnosťou, tak pochopiteľne ani nebude predmetom posudzovania a porovnávania (jej samej) s inými možnými koncepciami: v lepšom prípade — preto, aby sa (týmto posúdeniami) nestrácal čas pri realizácii už dávno a potichu prijatej koncepcie (pánmi „Rac-ov“); v horšom prípade — koncepcia je ohavnosť, a aby sa to dalo zakryť, M.Racom navrhované posúdenia *spôsobov realizácie konkrétnych detailov koncepcie* treba vykonávať **v rámci vypracovaného v nej práva – noriem zákonnosti.**

Pri tom je neprípustné, aby niekto vyhodnotil všetky vyhlásenia aj zamlčania tejto koncepcie a vyniesol voči nej konkrétny verdikt, čím by splodil novú alternatívu k tejto koncepcii alebo podporil jednu z predchádzajúcich alternatív (systematicky zamlčovaných určenými „Racami“ v priebehu historicky dosť dlhého obdobia).

Ak hovoriť o podstate tejto potichu pretláčanej koncepcie, tak v jej charaktere sa vyjavuje celá biblická doktrína globálneho finančného rasistického otrokárstva na osnove úžerníctva, klamstva, kultivovania nevzdelanosti a idiotizmu systémom (akože) vzdelávania.

M.Rac – to už nie je obsluha prastarého psychického trockizmu, ale reálny psychický trockizmus v akcii, i keď nedisponujúci plnou mocou koncepcie (realizovanej nimi v podmienkach Ruska dnešných dní). Trockizmus by iste uprednostnil nevychádzať na (pre neho) klzkú cestu konceptuálnej činnosti a stýkania sa s (pre neho) vražednou tématikou (späťou s problematikou konceptuálnej moci v spoločnosti a s problematikou činnosti skutočného žrečestva, ako aj znacharov a šarlatánov). Každopádne, reálna alternatívna konceptuálna činnosť, aktivizovaná v Rusku počiatkom Perestrojky, dnes núti psychický trockizmus mobilizovať všetky „vnútorné rezervy“ (a hlavne zvyšky tých intelektuálnych) k imitácii konceptuálnej činnosti, čo sa prejavuje v boji trockizmu so samým sebou, ktorý ešte nedospel k hromadnej porážke.

Preto sa vlastným diplomovaným znacharom-vykladačom života dáva narážka, že *«postavenie zaväzuje... lebo ak postavenie nezaväzuje, potom aj zabíja»*. Inými slovami, staroveký psychický trockizmus musí byť poistený pred tým, aby doktori a profesori na stránkach «NG-S» nekvalifikovane a nezodpovedne „nevodili ľudí za nos“ – AKO TO ZVYKLI ROBIŤ cez „odmäk“ (Chruščov)*, stagnáciu (Brežnev)* a perestrojku (Gorbačov)*, keď sa ukončil odstrel karieristov-pustokvetov v domácej vede (realizovaný počas boja trockizmu a bolševizmu medzi sebou za Stalina)

Markovia Vladimiroviči tiež nehovorili nič o tom, že ak voľné miesta v hierarchii znacharov sú obsadené šarlatánmi (schopnými iba nekvalifikovane vodiť ľudí za nos), tak zdravo rozmýšľajúcich ľudí (nositeľov veľmi zaujímavých a perspektívnych názorov na

---

¹ Lat. indulgentio – milosť, odpustenie – pozn. prekl.

dnešnú problematiku života spoločnosti a civilizácie) – treba pohľadať mimo legitímnych oficiálnych a neoficiálnych hierarchií.

Že je to možné, a že takýto ľudia reálne existujú, o tom páni psychického trockizmu dobre vedia. No snažia sa vykresliť vec tak, že mimo legitímnej oficiálnej hierarchie nič zdravé nie je. A s týmto cieľom dávajú možnosť vyjadriť sa v médiách ľuďom, ktorý by mali byť v ústavnej psychiatrickej starostlivosti, z dôvodu rôznych psychických porúch. Vytvárajúc prúd rečí psychopatov pustených do tlače, oni navyše k tomuto prúdu sa tvrdošijne snažia započítať aj všetko zdravé (nezačleňujúce sa do koncepcie, ktorú realizuje psychický trockizmus). Ukážka takéhoto priradovania k radu šialencov je vo vyššie rozobratom článku A.Baranova v „*Pravda Pjat'*“.

2. Globálne scenáre

Predstavitelia psychického trockizmu, konkrétne biblického v Západnej civilizácii, majú svoje plány do budúcnosti nielen vo vzťahu k Rusku, ale aj vo vzťahu k celému zvyšku sveta. V súvislosti s týmto, bolo by pre prozápadné demokratické spoločenstvo v Rusku i zahraničí lepšie sa včas zamyslieť nad osudom, jak svojho „amerického sna“, tak aj nad svojim vlastným.

Ako sme už vraveli prv, **marxizmus** bol od začiatku náukou z dielne psychického trockizmu. Jeho cieľom bolo nahradiť divoký kapitalizmus polovice 19. storočia (zhubný vo vzťahu k biosfére Zeme) iným spoločenským zriadením, s výrazne menším kontrastom v miere spotreby materiálnych výdobytkov, pri porovnaní obrazu života „elity“ a prostého ľudu, jak v rámci regiónov planéty, tak aj pri porovnaní „elitárnych vyspelých krajín“ a „tých ostatných“ (bývalých kolónií).

Nový systém spoločenského zriadenia bol nazvaný „socializmus“, „komunizmus“. Tento hlásal ideály pravej a priamej vlády ľudu na základe činnosti rôznych druhov sovietskych¹.

Avšak marxistická náuka bola vytvorená tak (*a zachováva si tento stav dodnes*), aby reálne poznatky (*na základe ktorých by soviety ľudových zástupcov mohli samostatne prijímať rozhodnutia, vedúce k realizácii vznešených cieľov, ktoré hlásala táto náuka*) nebolo možné získať z písomných prác marxistov.

Následkom toho, reálne vládnutie muselo zostať ako obvykle v rukách mafie – *vykladačov života na osnove marxizmu*; a celá plnosť vnútrospoločenskej moci – *u pánov tejto mafie*, následníkov starovekých projektantov rasisticko-biblickej doktríny globálneho otrokárstva na finančno-úžerníckom základe.

Všetko toto sa malo realizovať v celosvetovom rozsahu, no v dôsledku Brestského mieru, tlmiaceho nárast revolučnej situácie v Európe, ostalo len sa ohraničiť rozsiahlym sociálnym experimentom „vybudovania socializmu v jednej separátnej krajine“. Avšak prvotný globálny plán bol vytvoriť spoločenský systém, približne taký, aký bol v ZSSR v období Chruščova a Brežneva, ktorého opis by znel asi takto:

Všetci ľudia sú si formálne a právne rovní, no v skutočnosti niektoré rodiny „svojou rovnosťou trochu prevyšujú“ tých ostatných. Všetky deti chodia do približne rovnakých škôlok, učia sa v tých istých školách podľa rovnakých učebných osnov, no akosi samo sebou dochádza k tomu, že medzi vyznamenanými je židov viac, než je ich podiel v zostave obyvateľstva, medzi študentmi je tento podiel ešte väčší, medzi kandidátmi vied je to takmer polovica, medzi doktormi viac ako polovica. Podobne to vyzerá aj v umení. Politici, nech by ich pôvod bol akýkoľvek, sú potichu vyberaní z čísla dôstojných uchádzačov a vládnú, realizujúc „kolektívny manažment“ v súlade s „leninskými normami stranického života“ na osnove vedeckých odporúčaní, vypracovaných sionizovanou vedou.

Výber „dôstojných“ politikov a ďalších manažérov pánmi prastarého psychického trockizmu priviedol ZSSR ku krachu, avšak ešte predtým výber politikov a ďalších manažérov J.V.Stalinom (snažiacim sa zabezpečiť nezávislosť ZSSR od zahraničného diktátu) priviedla krajinu k statusu «veľmoci № 2» a v dôsledku úspešného výberu odborníkov počas stalinizmu sme ako prví vstúpili do Vesmíru v rámci dnešnej globálnej civilizácie.

¹ Ľudová rada, kolégium – pozn. prekl.

Prvý aj druhý výsledok politiky bol sprevádzaný **jedným a tým istým marxistickým učením a vykladaním života na jeho osnove**. To ale svedčí o tom, že každý z týchto výsledkov bol v skutočnosti podmienený príčinami ležiacimi mimo samotné marxisticko-leninského učenia: subjektívne svojvoľnou politikou selekcie, výberu a rozloženia kádrov. Inými slovami, pri Stalinovi sa realizoval výber akcieschopných manažérov a špecialistov; po Stalinovi zasa nekvalitných a nespôsobilých.

Po roku 1917 väčšina dospelého obyvateľstva proti marxizmu ako takému nielenže nevystupovala, ale chovala sa k nemu s úctou, *každopádne však neprenikajúc do jeho podstaty*. Marxizmus stál mimo akúkoľvek kritiku a nevzbudzoval záujem ani nespokojnosť nielen z dôvodu prenasledovania kritikov, ale aj preto, lebo pokým bola zabezpečená spokojnosť spotrebiteľov a rast výroby, väčšina obyvateľstva nemala dôvod pochybovať o správnosti marxistického učenia, ktoré *akoby* bolo zjavne potvrdzované spoločenskou praxou (*v dialektickom materializme sa vraví, že kritériom správnosti všetkých teórií je potvrdenie teórie praxou*) a ich každodenným životom: kultúrny a ekonomický pokrok bol realitou aj napriek všedným problémom, cítil ho každý.

A menšina, nespokojná celkovo s marxizmom (*z rôznych dôvodov, predovšetkým kvôli (vlastným) „elitárnym“ ambíciám*), nevypracovala žiadny svetonázor, alternatívny k Biblii a marxizmu, ktorý by bol pochopiteľný prostému národu¹. Následkom toho, že antimarxistická teoretická alternatíva niesla, buď otvorený kapitalistický charakter, alebo patrila zjavne pod kompetenciu psychiatrie, represie voči antimarxistom nevzbudzovali u väčšiny obyvateľstva súcit ani odpor (*tým skôr v pracovných kolektívoch, kde do polovice 1960-tych rokov si mnohí ešte stále pamätali život a prácu do roku 1917*).

Popritom väčšina uvažovala asi takto:

Konečne je v marxizme aj konkrétnosť. V poriadku, ja im nerozumiem, ale sovietski vedci ako Mitin a Judin, Minc, Varga, Gefer² to chápú, náš Afanasjev tiež. Nech teda oni chápú a zaoberajú sa svojou prácou, a ja zasa tou svojou: čestne pracujem, dostávam plat, ja aj moja rodina máme dostatok; ľudia rôznych národností pracujú a žijú spolu a z roka na rok všetci žijú lepšie. Stalin vyhlásil politiku plánovaného znižovania cien a ceny sa každým rokom znižujú. Ťažkosti ktoré nám zanechala minulosť (recidívy buržoáznej morálky, NÁSLEDKY DVOJNÁSOBNÉHO ROZBITIA HOSPODÁRSTVA VOJNAMI POČAS ŽIVOTA JEDNEJ GENERÁCIE, úklady a sabotáž nepriateľov a pod.) samozrejme existujú, no postupne sú prekonávané mierou spoločenského rozvoja. Osobité problémy u nás nie sú; a tí, čo hovoria že marxizmus klame, — to sú nepriatelia nášho systému a oni chcú uvrhnúť národy do chaosu minulých roztržiek³, obráť nás o všetko dobré, čo sme dosiahli vďaka marxisticko-leninskému učeníu a vláde strany...

Tak tomu bolo v celej sovietskej minulosti po završení občianskej vojny a predovšetkým po [NEPe](#), hoci každá perióda sovietskej epochy mala vlastný svojráz. Teraz, ešte predtým ako predstavíme variant možnej (*nie západno-demokratickej, nie kapitalistickej*) budúcnosti, pozrieme sa na to, čo sa udialo v poslednom roku života Stalina.

V diele „[Ekonomické problémy socializmu v ZSSR](#)“ Stalin predstavil iné chápanie socializmu a dal direktívu sovietskej ekonomickej vede: *predovšetkým sa zrieknuť pojmového a terminologického aparátu marxizmu v politekonómii*. Toto bol rozsudok smrti „železnej

¹ Najvýraznejší príklad tohto druhu „alternatívy“ je „[Ruža sveta](#)“ („*Поза Мира*“) od Danila Andrejeva, ktorú vysvetliť veru nedokáže hociaký psychiater či duchovný.

² Všetko sú to reálne priezviská popredných filozofov a historikov epochy marxizmu v ZSSR. Všetci menovaní sú židia, vrátane tých, čo pricestovali do ZSSR zo zahraničia po revolúcii (Varga).

³ Treba si uvedomiť, že cárské Rusko na prelome 19. a 20. storočia nebolo rajom na zemi. A ešte do konca 1960-tych rokov v ZSSR žilo veľa ľudí, ktorí pred rokom 1917 patrili k dolným vrstvám obyvateľstva a otvorene hovorili, že za Sovietov sa im a ich deťom žije lepšie, než sa žilo ich rodičom aj im samotným do roku 1917.

opone“ marxizmu ako takého, za ktorou sa skrývala reálna globálna moc nad spoločnosťami a národmi. Poukázanie Stalina na nevyhnutnosť vzdania sa pojmového a terminologického aparátu marxizmu znamená, že ak v procese skutočnej revízie marxizmu sa v spoločnosti rozvíja iný svetonázor, iná ekonomická veda, vystavaná na prakticky merateľných kategóriách, tak spoločnosť získava **reálnu nezávislosť moci v národných sovietskych všetkých úrovni** – **voči pánom prastarého psychického trockizmu**, a konkrétne jeho marxistickej modifikácie.

Aby k tomu neprišlo, reálny a prastarý psychický trockizmus následne likviduje Stalin a rozvíja globálnu kampaň na jeho dehonestáciu, v ktorej naňho zvaľuje svoje vlastné zločiny, ktoré sa reálne odohrali v období, keď J.V.Stalin bol v čele strany a štátu. V „slobodnom svete“ sa za všetky tieto roky (ako bezchybná alternatíva stalinizmu a kapitalizmu) popularizoval marxistický trockizmus¹. Popritom sa z knižníc ZSSR (a tiež vo väčšine socialistických krajín) odstraňujú všetky Stalinove diela. A v ZSSR sa navyše obyvateľstvo cieľavedome otupuje alkoholom a tabakom, aby sa narušila jeho genetika, a tým samotným aj znížila jeho duchovnosť. Po 30-tich rokoch mlčania sa začína v poradí ďalšia kampaň destalinizácie ZSSR a rozbitie zvyškov stalinského socializmu v štáte.

Predstavitelia aj zákulisní šéfovia prastarého psychického trockizmu nemôžu J.V.Stalinovi odpustiť dve veci:

- Dielo „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“, v ktorom je predstavená náuka o spoločnosti bez vykorisťovania človeka človekom, v podstate odmietajúca marxizmus ako vedeckú osnovu socializmu a prechodu ku komunizmu.
- Definovanie sionizmu, ako jednej z odrôd buržoázneho nacionalizmu, na osnove ktorej mocná židovská buržoázia utláča (zotročuje) národy sveta a aj samotných židov. Podľa chápania J.V.Stalina bolševizmus (*vo svojom boji so sionizmom*) mal od tohoto útľaku oslobodiť tak židov, ako aj nežidovské okolie *židovskej diaspóry* na celom svete².

Trockista A.N.Jakovlev sa vo svojej knihe „*Pochopenie*“ zmienil iba o druhom bode, kde boj mnohonárodného bolševizmu s **biblickým rasizmom** (*vzhľadom na špecifickú štruktúru, ktorá je skutočne založená na židovskej kadrovej báze*), označil za „rasizmus“. O prvom bode – o rozsudku smrti marxizmu, vynesennom bolševizmom pred desaťročiami, - A.N.Jakovlev mlčí, no požaduje vykorenenie nie marxistickej, ale bolševickej ideológie (hoc sa časom marxizmus a bolševizmus stotožňuje, no stále sa dôsledne mlčí o trockizme).

Predstavitelia prastarého psychického trockizmu (*vo všetkých jeho ideologických podobách*) nielenže by neodsúdili J.V.Stalina za vybudovanie socializmu v jednej separátnej krajine, ale dokonca by ho naveky kanonizovali ako veľkého marxistu (*nebyť týchto dvoch „priestupkov“*)*, nakoľko rozsiahly experiment v ZSSR bol pre nich užitočný ako osnova – pre prechod k spoločensko-ekonomickým premenám globálneho rozsahu. Ak sa pozrieme na tento experiment, ako už bolo naznačené prv, tak V TOM ČASE prebehol pomerne úspešne:

¹ Vydavateľstvo „IMPETO“ („Impulz“ v esperanto) vydalo v roku 1997 dve brožúrky japonského trockistu Kuroda Kan'ichi: „Stalinský «socializmus»: pohľad z Japonska“ (r. 1961); „K otázke o nevyhnutnosti rozvoja marxistickej teórie“ (r.1969), v ktorých sa priamo hovorí o správnosti trockizmu marxistickej línie, a o prekrútení marxistického socializmu Stalinom (prvá publikácia obsahuje predslov vedecko-výskumnej skupiny s názvom «proti stalinizmu», čo tiež napovedá o nimi hlásanom marxizme). Vydavateľstvo „IMPETO“ má v úmysle predĺžiť vydanie prác Kuroda Kan'ichi. Je to príkladom toho, že trockistický marxizmus prenikol a stabilne sa rozvíja skrz desaťročia dokonca aj v kultúrnej veľmi svojráznej Japonsku, odtiaľ sa potom prenáša do vlasti „Trockého“ s cieľom intelektuálnej podpory novej generácie ruských trockistov.

² Nakoľko sa J.V.Stalin dotkol židovskej otázky, bez chvejivého žido-nadchýnania, predstavitelia sionizmu ho zarátali k „antisemitom“; avšak, keďže Stalin trestal aj prejavy predpojatej nenávisťi k židom, tak „antisemiti“ ho s veľkým úspechom zaradili medzi oddaných služobníkov sionizmu.

väčšina obyvateľstva za „Minc-ami“, „Varga-mi“ a marxizmom všeobecne nespozorovalo ich skutočných šéfov, a tí jednotlivci, čo to preukli, nedokázali vypracovať účinnú alternatívnu sociologickú teóriu. Hodnotiaci výrok „*experiment prebehol úspešne*“ sa zmenil na presný opak „*sa zakončil krachom*“ – iba vďaka vyvodeným záverom J.V.Stalina, na ktoré mu predstavitelia marxizmu nedali mandát: presne v tomto zmysle a z ich uhlu pohľadu je J.V.Stalin despotom a uzurpátorom moci (*moci konceptuálnej, o čom ale vždy svorne mlčia*).

Ak by J.V.Stalin neurobil závery podľa vlastného svedomia a slobodnej vôle, predstavitelia marxizmu by aj dnes ospravedlňovali likvidácie (čistky) v procesoch roku 1937 a ďalších procesov, vykonávané „*idealistami a romantikmi revolúcie*“, ktorí *prehliadli zmenu éry: prechod z éry deštrukcie starého systému do éry vybudovania nového*. Línia tohto typu propagandy (*pozitívnej vo vzťahu k Stalinovi a jeho prívržencom*), ktorej základ dali v 30-tych rokoch takí dejatelia západnej kultúry a humanisti ako [Lion Feuchtwanger](#) a [G.B.Shaw](#), by pokračovala až do dnešných dní.

Pre prastarý psychický trockizmus je objektívnou vlastnosťou likvidovať tých jedincov, ktorí si nevšimli zmenu éry, a pokračujú v „novej“ ére aj naďalej robiť to, čo robili v tej „starej“. Predstavitelia reálneho psychického trockizmu a biblickej doktríny, ktorú mal marxizmus realizovať v nových historických podmienkach, však nevedia J.V.Stalinovi odpustiť iné – to o čom sme už hovorili vyššie:

- rozsudok smrti marxizmu (*dokonca ani nie priamo vysloveného, iba nepriamo – cez odmietnutie vytvoreného terminologického aparátu*) v úlohe vedeckej osnovy pre socializmus a komunizmus a tiež SVETONÁZOROVEJ OSNOVY pre život spoločnosti;
- definíciu sionizmu, ako doktríny mocnej židovskej buržoázie, utláčajúcej všetky národy i samotných židov.

No otvorene to povedať nemôžu, lebo takýmto priznaním by podporili dielo J.V.Stalina navzdory svojim vlastným cieľom. A priznať J.V.Stalina veľkým marxistom a postaviť jeho diela na jednu policu s klasikmi náuk tiež nemôžu, nakoľko v dielach Stalina (*dokonca aj ranných*), nie je ten istý marxizmus: *tento je nezištne tvorivý¹ a nedogmatický, nie taký, aký by oni potrebovali*. Preto im zostáva len o Stalinovi klamať a zlorečiť na jeho adresu (*čo mnohí hlupáci po nich opakujú ako papagáje*), ponechajúc jeho diela úzkemu kruhu dôverných špecialistov za účelom vytvorenia *historických mýtov, ktorými žije dav i „elita“*.

Teraz možno prejsť k analýze tej možnej varianty budúcnosti, ktorú majú v pláne realizovať predstavitelia prastarého trockizmu. Predovšetkým treba vedieť, že na Západe marxizmus tiež stojí mimo kritiku, rovnako ako to bolo zaužívané v ZSSR. Kritizujú sa len jednotliví marxisti pre ich konkrétne chyby — buď ako zločinci alebo ako prekrúcači náuky, — avšak samotná náuka vždy stojí mimo kritiku.

Podobne v „*Rasijской gazete*“ („*Ruských novinách*“) z 31.augusta 1995 je opublikovaný článok: „*Utopisti, národ búrlivý...*“. V ňom sa informuje o 18. medzinárodnom kongrese historikov, ktorý sa konal v Kanade (Montreal). Na ňom sa rozprúdila horúca diskusia ohľadne prednášok Rusov a východoeurópanov:

«Západným marxistom a trockistom² prítomným za „okrúhlym stolom“ sa nepáčili odkazy na kresťanské náboženstvo v prednáškach. Konkrétne sa ich dotkol výrok, že výsledkom odklonu od kresťanských hodnôt sa rozumov spoločnosti zmocňuje

¹ O svojej oddanosti k «tvorivému marxizmu» — sa Stalin vyjadril ešte v období revolúcie 1905-1907 v jednom zo svojich článkov.

² Veľavravné upresnenie „západní marxisti“, majúce na mysli existenciu anonymov z „východu“, o ktorých hovoria v „slušnej spoločnosti“ sa nepatrí — teda o stalinistoch. Významné je aj oddelenie trockizmu od „marxizmu vcelku“: trockizmus – revolučný, marxizmus celkovo – parlamentný, podobný „legálnemu marxizmu“ v Rusku 19.storočia.

utópia. Ruských historikov obvinili zo spiatocníctva a tiež z toho, že sa snažia posunúť ručičku hodín o niekoľko storočí dozadu. Historici z Ruska a Východnej Európy boli solidárni v kritike marxizmu, čo sa tiež nepáčilo ich západným kolegom. (Medzinárodné kanadské rádio)».

V najprestížnejších univerzitách, kde sa kuje západná vládnuca „elita“ (*ako povedal v jednej zo svojich publikácií S.Kara-Murza*) sú kiosky s politickou literatúrou držané iba trockistami. Pochopiteľne si ju kupuje a číta určitá časť študentov a tiež profesorov, ktorí boli v minulosti rovnako študentmi. Ako raz povedal jeden z veľkých imperialistov 20. storočia – veľký nepriateľ Sovietskej moci:

«Ak človek v mladosti nie je revolucionárom, je gauner. Ak sa v starobe nestal konzervatívcom, je hlupák». Medzi mládežou (aj na „elitných“ univerzitách) je mnoho ľudí s „dobrými úmyslami“, následkom čoho sa inteligencia všeobecne počas desaťročí na Západe i Východe nabíja revolučným marxizmom v trockistickej interpretácii, a dokonca ak sa adaptuje na vyspelý kapitalizmus, tak *pri určitých okolnostiach spoločenského života* (ktoré sa dajú vytvoriť umelo a cielene) si môže pripomenúť svoju mladosť a chovať sa ako za starých čias.

Obraz Trockého bol vždy prítlačlivým vo všetkých západných filmoch a vo väčšine publikácií o histórii Ruska: idealista¹, rojko, romantik, výborný správca, organizátor, manažér; no sem-tam sa v niečom zmýlil, občas to prehnal, — to sa predsa stane každému; zradili ho jeho závistliví a falošní spolubojovníci; no ideálom odstránenia vykorisťovania človeka človekom a vytvoreniu spoločnosti kde sú ľudia slobodní, bol *literarno-kinematografický* Trockij verný „celý svoj život“. Ideály sú to predsa dobré, ktože by ich spochybňoval alebo sa hádal o nich s Trockým?

A približne rovnako vyzerajú v prozápadnej literatúre a filmoch aj „diabolsky vratký“ N.I.Bucharin (*charakteristika, daná V.I.Leninom, priamo poukazujúca na posadnutosť*) a ďalšie obete boja bolševizmu s „pravicovým“ i „ľavicovým“ psychickým trockizmom v komunistickom hnutí 20. storočia.

No tu si treba uvedomiť, že kinematografia spracováva na rozdiel od univerzít *nie vládnucu „elitu“ ale oveľa širšie auditórium*, pričom formuje jej vzťah k niektorým historickým javom a osobnostiam, a takýmto spôsobom vytvára obrazy, ktoré sú občas veľmi vzdialené od toho, čo sa reálne odohralo v dejinách.

Okrem toho *všeobecná kríza kapitalizmu* od čias zakladateľov marxizmu nikam nezmizla. Len sa vystupňovala: najmä v jej ekologickom prejave, dokonca, ak aj na moment zabudneme na vojny a rozvoj kriminality (*vrátane tej štruktúrne organizovanej*), kríza vedie ľudstvo k samozničeniu. Intelektuáli, abstraktní humanisti „Rímskeho klubu“ sa tiež držia tohto názoru. Mnohí veľkí finančníci s tým súhlasia tiež, odsudzujú kapitalizmus v jeho historicky vyskladanej podobe a chceli by určitým spôsobom zmeniť spoločnosť, v dôsledku čoho financujú výskum a aktivity v tejto oblasti (ako kedysi Savva Morozov).

---

¹ Poskytneme príklad z anglickej „Vreckovej encyklopédie“, v ktorej západný obyvateľ môže nájsť odpoveď na mnohé otázky, ktoré vzbudili jeho záujem: «Trotsky believed in world revolution and in permanent revolution and was an uncompromising, if liberal, idealist» — “The Wordsworth Pocket Encyclopedia”, «Wordsworth Reference», r.1995, str. 53. Alebo v našom jazyku: «Trockij veril v svetovú revolúciu a v permanentnú revolúciu a bol nekompromisný, ako liberál, idealista».

Na susednej strane je písané aj o Stalinovi, ako o despotovi, ktorý v rokoch «veľkej čistky» 1936 — 38 likvidoval reálnych aj vymyslených nepriateľov.

Nech to nazveme akokoľvek, no GLOBÁLNY problém (v marxizme nazvaný «všeobecnou krízou kapitalizmu») vo všetkých jeho životných prejavoch – každopádne treba riešiť. V opačnom prípade ľudstvo neprežije.

Keď predstavitelia biblickej doktríny zväžili, že už ubehlo dostatočne veľa času na to, aby duch stalinizmu „vypáchol“ zo sovietskej spoločnosti – *kde v podmienkach bahenného zahŕňovania „odmäku“, neskôr stagnácie a svinského krochkania prežranej „elity“ v hlavných mestách (minimálne v porovnaní s perifériou), vyrástli a nastúpili nové generácie dobromyseľných nechápajúcich* – vtedy bol ZSSR zničený počas reforiem, ktoré zodpovedali cieľom Direktívy NSC¹ USA 20/1 z 18. augusta 1948. Prebehlo to pokojne rukami vlastného obyvateľstva, ako sa to aj predpokladalo v menovanej direktíve o spôsobe vedenia **psychologickej vojny** proti ZSSR.

Štátny aj vojensko-ekonomický krach ZSSR odobral z programu dňa hrozbu vojenskej zrážky veľmocí a ich satelitov, ktorých predstavitelia máločo chápali v globálnom riadení, keďže vytvorili arzenál všeobecného mnohonásobného samozničenia, ktorý sa nehodil ani k napadnutiu, ani na ochranu niektorej z veľmocí.

Prítom treba dodať, že *pôvodní organizátori* perestrojky mali oveľa dlhodobejšie plány, než jej tzv. „architekt“ A.N.Jakovlev. Budovať západný kapitalizmus v celom ZSSR alebo len niektorých jeho častiach nemali vôbec v úmysle.

Ak si vezmeme knihu V.S.Pavlova², „Utekla šanca? Finančný kľúč k trhu“³, tak môžeme pochopiť, že tento človek, ktorý prešiel Štátnou plánovacou komisiou, Výborom pre ceny, Výborom pre štátnu štatistiku, Ministerstvom Financíí, je doposiaľ zriedkavým špecialistom-praktikom v oblasti financií a makroekonomiky; špecialistom akých je vo svete málo. Okrem toho neprestajne hovorí, že **on je profesionálom mimo politiky**: t.j. jemu je jedno, pod akou ideológiou beží fungujúca ekonomika a aké spoločenské zriadenie ju sprevádza.

Ničmenej, pri realizácií politiky náboru a rozmiestňovania kádrov, objednávateľa perestrojky ho najprv zaraďujú do tímu Gorbačova, a potom ho pre nepotrebnosť splachujú do politickej kanalizácie spolu s GKČP.

Ako vyplýva z knihy V.S.Pavlova, jeho kvalifikácia, skúsenosti a poznatky, plne umožňovali (*pri jeho vedení reforiem finančného i výrobnospotrebitel'ského systému*) „skĺznuť“ do trhového kapitalizmu západného typu bez akýchkoľvek šokových terapií.

Ak by však po završení periódy reforiem v ZSSR a Rusku chceli skutočne vytvoriť občiansku spoločnosť, parlamentnú demokraciu popri viac-menej bezproblémovej trhovej ekonomike, potom by bolo treba si ušetriť V.S.Pavlova aj pre tím B.N.Jelcína, vyskladaný po GKČP. Avšak pre tím B.N.Jelcína si vybrali babrákov – E.T.Gajdara a A.B.Čubajsa, ktorých samotný národ znenávidel za to, že vohnali ekonomiku krajiny a jej regiónov do zdĺhavého úpadku a skazy.

Toto je ale osobnostný aspekt nerealizovaného vybudovania „vyspelého kapitalizmu“ v Rusku. Vedecko-metodologický aspekt spočíva v tom, že ak by skutočne mali v úmysle priviesť Rusko do lona západnej demokracie, tak hlavnými reformátormi v oblasti ekonomiky by sa stali stúpenci školy laureáta Nobelovej ceny V.Leontjeva.

Títo na rozdiel od „chicago boys“ (novopolitikov bez praxe, nabitých neživotaschopnou teóriou)*, hoc aj nevedia všetko v oblasti riadenia ekonomiky, no vedia minimálne to, že bilančná metóda medziodvetvovej analýzy neopisuje výmysly ani fatamorgány; vedia že

¹ National Security Council – Rada Národnej Bezpečnosti. Vzhľadom na to, že na Západe je „národ“ i „štát“ synonymom, názov možno chápať aj ako Rada **Štátnej** Bezpečnosti. Preto import tohto termínu do mnohonárodnostného Ruska v podobe názvu jedného z jej orgánov je nemiestny.

² Pavlov, Valentín Sergejevič (1937 — 2003), posledný Predseda Rady Ministrov ZSSR (Vysvetlivka rok 2011).

³ V ruskom origináli: „Упущен ли шанс? Финансовый ключ к рынку“ (Москва, „Терра“, 1995) – rozn. prekl.

medziodvetvové vzájomné prepojenia majú ohraničené medze pružnosti (v ktorých skutočne fungujú monetaristické metódy); vedia že za tieto medze sa monetarizmus púšťať nesmie, lebo inak zničí pomerne jemnú štatistiku výmeny tovarov a platieb, čo je ekvivalentné zničeniu makroekonomického systému vcelku (samo o sebe predstavujúceho mnohოდvetvový systém výroby a spotreby).

Pritom, ako už bolo ukázané prv, netreba čakať, že v roku 1998 sa kríza sama od seba (alebo úsilím „mladých reformátorov“) vstrebe. Bude sa držať dovtedy, kým obyvatelia Ruska znenávidia nielen osoby (stvárajúce západnú demokraciu), ale aj celý tento typ spoločenského systému a západno-kapitalistickú ekonomiku. Po rozpade ZSSR a „páde“ Ruska, v ďalšej etape uskutočňovania globálneho scenára svetovej marxistickej revolúcie, na to, aby boli odstránené aj problémy s názvom «všeobecná kríza kapitalizmu», zákulisní šéfovia trockizmu budú ešte musieť rovnako nechať „padnúť“ aj Západ a neutralizovať Východ.

Potrebný potenciál k tomu je už vytvorený. Kolosálny dolárový dlh USA, tisícnásobne (v porovnaní s rokom 1930) nafúknutá burzová bublina „cenných“ papierov – to je nálož pod globálnym finančným systémom riadenia globálneho hospodárstva. USA to sú „MMM“¹ globálneho rozsahu, ktorých valuta je istená produkciou a službami výlučne „vyspelých krajín“ na úkor expanzie vlastných pyramídových finančných štruktúr do „nevyspelých“ a zotročených krajín. Ak sa expanzia zastaví, pyramída krachne, rozsype sa a jej „cenné“ papiere stratia hodnotu.

V novinách „Pravda“ z 30. júla 1996 je opublikovaný článok „Americké dlhy – bomba pre svetovú ekonomiku“. V nej sa oznamuje, že oficiálny federálny dlh USA sa oceňuje na 4,6 biliónov dolárov. Podľa výpočtov Národnej rady daňových poplatníkov USA, ak sa zarátajú aj nekryté dlhopisy, tak celkový dlh je rovných 17 biliónov dolárov. To znamená, že na každého pracujúceho Američana vychádza dlh v sume 145 tis. dolárov. Každopádne, komu patrí suma tých 17 biliónov, o tom sa nehovorí, hoci je jasné, že suma patrí globálnej úžerníckej „elite“ a burzovej „elite“, stojacej aj nad USA. Očividne túto „elitu“ mali na mysli aj v doklade OSN v „Programu rozvoja“, opublikovanom 15. júna 1996 agentúrou „Reuters“, v ktorom sa píše že celkovo 358 rodín - klanov miliardárov - má príjem, ktorý v dolárovom vyčíslení prevyšuje súčet príjmov 45 % populácie Zeme.

V tom istom čísle „Pravdy“ sa píše, že finančná situácia Kanady nie je o nič lepšia: na každého Kanadana, vrátane detí a starcov pripadá takmer 30 tisíc dolárov dlhu.

«Ako sa vyjadril známy západný finančník James Goldsmith, v Európe sa „nahromadilo kritické množstvo na výbuch aj **sociálneho prevratu**, aj politickej nestability v **globálnych rozmeroch**“. Podľa jeho názoru aj „bolševická revolúcia roku 1917 sa bude javiť menej výraznou, než tento prevrat“».

Tento citovaný odstavec si vyžaduje komentár: jedna z firiem, zúčastňujúcich sa vo fixácii zlata (*stanovovaní trhovej ceny na zlatých burzách*) nosí cedulku „Goldsmith“. Je možné, že autor uvedeného citátu má k nej priamy vzťah, nakoľko klanov „finančnej aristokracie“ nie je príliš veľa a sú najlepšie informované v otázkach globálneho riadenia. V dôsledku rozsahu svojej činnosti on rozpráva so znalosťou sociálnej i finančnej situácie na úrovni globálneho významu. Okrem toho, J.Goldsmith je komplicom G.Sorosa v niektorých globálnych špekuláciách. Druhá vec je to, či vyjadruje iba svoje znepokojenie pred nešťastím blížiacou sa sociálnej katastrofy (*a sám je pritom vo sfére svojej činnosti len biorobotom, podvedome naprogramovaným na vytvorenie tohoto potenciálu celou západnou kultúrou a svojim sociálnym pôvodom*), alebo či sa sám cielene zúčastňoval v jeho vytvorení, s cieľom

¹ Firma ktorá v 90-tych rokoch fungovala v Rusku, na princípoch „Pyramídovej Hry“. Nebankovka ktorá podviedla nespočetné množstvo naivných ľudí. – pozn. prekl.

globálnych sociálnych otrasov (a teraz skrz média a *na pozadí všeobecných táranín pre dav*, si ako zasvätenec iba vymieňa názor o stupni zrelosti tohoto potenciálu s druhými zasvätencami).

Skúšobné testy *bomby pre svetovú ekonomiku* boli vykonané na jeseň 1997 na aziatoch. A tak aktuálny globálny finančný výbuch možno vykonať v určený čas „Č“ (*Ako to spraviť, je možné uvidieť na základe teórie podobnosti makroekonomických systémov, rozvinutej v antimarxistickej bolševickej koncepcii spoločenskej bezpečnosti, ktorá vyzvala takú nespokojnosť trockistickej „Pravdy Pjat“*, hlavne z tu opísaných dôvodov).

Po výbuchu bomby amerických dlhov Západ a Východ „padnú“ do veľkej depresie, popri ktorej sa depresia z roku 1929 a povojnové škody budú všetkým javiť ešte ako ozajstná prosperita. A práve tomuto globálnemu scenáru nasvedčujú prvé príznaky začiatku kampane diskreditácie USA, v úlohe čestného a morálne bezúhonného politického lídra ľudstva. 19. februára 1998 televízia prakticky vo všetkých krajinách sveta ukázala trapas, ktorý sa stal štátnej tajomníčke USA Madeleine Albright pri jej návšteve jednej z univerzít. Istý jeden mladý človek vstal a povedal že jej položí otázku, na ktorú nebude vedieť odpovedať. Pointa jeho otázky spočívala v tom, že nielen Irak narúša rezolúciu OSN, ale rovnako aj Turecko a Izrael, napriek tomu USA sa oborili iba na Irak. Odpoveď M.Albright neukázali.

Z tohto možno pochopiť, že *nedodržiavanie Irakom rezolúcie OSN* je len zámienkou, ktorá zakrýva skutočné príčiny a ciele USA. Neprimeraná vojenská aktivita USA voči Iraku (*podrývajúca za podmienok opísaných študentom autoritu samotných USA*) taktiež zapadá do trockistického scenára úmyselného vytvorenia globálnej krízy. „*Nezávislé noviny*“ (Nezavisimaja gazeta) zo 17. februára 1998 s podtitulkom „*carte-blanche*“ opublikovala článok A.Konovalova „*Scenár globálneho konfliktu je celkom reálny. Stratila Amerika pud sebazáchovy?*“, v ktorom sa analyzujú možnosti rozšírenia vojenských akcií na iné regióny spolu so sociálno-ekonomickými následkami týchto vojen. V tejto analýze sa zrodila téma posadnutosti:

«V súvislosti so sexuálnym škandálom okolo prezidenta Clintona časopis „Newsweek“ nedávno napísal: „Clinton je očividne niečím posadnutý. Ak sú ľudia posadnutí, oni nepremýšľajú nad následkami.“ Nevieťm pokiaľ ide o samotného Clintona, ale čoraz častejšie vidíme potvrdenie posadnutosti samotnej Ameriky a absenciu potrebného sebaovládania. Predtým to boli **okolnosti**, ktoré ich nútili sa kontrolovať. Azda by sa rozhodli USA pre silové akcie v Zálive, kým existoval ZSSR so svojim jadrovým potenciálom a ideologickou konfrontáciou? Dokonca v roku 1991, keď ideologická konfrontácia v podstate už neexistovala, USA pre svoju operáciu „púštna búrka“ zhromažďovali celosvetovú koalíciu. A teraz vyhlasujú, že už sú pripravení konať na vlastnú päsť».

Hoci aj A.Konovalov neanalyzuje, čím konkrétne sú USA a ich šéfovia posadnutí (a toto je to najpodstatnejšie pri posadnutostiach), no musí to byť zjavné z celkového obsahu aktuálnej práce: USA sú posadnuté ilúziou možnosti vybudovania globálnej „Novej Atlantídy“ podľa amerického vzoru. Posadnuté touto myšlienkou, sa snažia natlačiť pomocou vojenskej sily tam, kde sa národom nepodarilo vstúpiť „americký sen“ ako *životný ideál* a kde nie sú vytvorené vhodné podmienky pre neobmedzenú vládu nad ľuďmi na osnove *úžerníctva* (Islam odsudzuje úžeru ako jeden z najťažších hriechov) ¹.

¹ Agresia USA a NATO proti Juhoslávii (ktorá sa začala v marci 1999 pod zámienkou odvrátenia „humanitárnej katastrofy“ v Kosove a s cieľom zvrhnutia režimu S.Miloševića, ktorý nazvali „komunistickým režimom“ bez akýchkoľvek reálnych príčin v jeho politike, ktoré by to potvrdzovali), - tiež zapadá do tohoto globálneho scenára. Po všetkom, čo pod vedením USA bolo a ešte bude vykonané, nikto by nemal mať

Okolnosť, že USA sú nakazené trockistickým „socializmom“ (*ktorý nepredpokladá silovú dominanciu akejkoľvek veľmoci, a s tým spojených hrozieb pre blahobyť pánov tohto systému*), tamojší demokrati a republikáni buď nevidia, alebo to jednoducho ignorujú, považujú svojich marxistov za nevýznamný spoločenský faktor. A hľa! Keďže „všeobecnú krízu kapitalizmu“ treba každopádne vykoreniť, no vedenie USA sa o to vôbec nesnaží, čoskoro tak bude treba *vykoreniť samotnú krízu spolu s americkým kapitalizmom...*

Treba poznamenať, že analytika nacionalistov v tomto ohľade je viac jasnozrivá, než analytika „nezávislých“ a demokratov. V novinách „*Ruské Zhromaždenie*“ (Ruskij Sabor) № 27, r. 1997 je opublikovaný článok predstaviteľa analytického oddelenia Ruského Národného Zhromaždenia¹ V.P.Anochina „*V svetovom merítku – osud Ruska*“. V ňom sa priamo hovorí o politikoch Ruska po roku 1991:

«... za ich chrbtami stáli tí, ktorí potrebovali získať čas nie pre kapitalizovanie Ruska, ale pre socializáciu Európy. A to za každú cenu, aj za cenu ekonomickej intervencie do Ruska.

Nešlo o straníckych tárajov, vrytých do pamäte národa svojou hlúposťou a privilégiami, ani štátnych disidentov, ktorí platili stranícke známky a písali na dve adresy – na Západ a na Lubjanku². Títo ľudia – oni sú mozgom Internacionály, druhou kolónou partaje, stojaci na strážii jej finančných záujmov. Sú to tí, ktorých je teraz módne nazývať „*dobrymi hospodármi*“ (*krepkij chozajstvennik*)*. Ich cieľom nie je vládnuť v rozkradnutej krajine. Nechali nech sa o moc bijú „novopolitici“, riaditelia veľkoskladov zeleniny, blízki kolegovia. Ich cieľom je vyviešť bohatstvo, ktoré ešte ostalo v Rusku, rozmiestniť ho v Európe a Amerike, pripojiť ho k tomu čo už leží desaťročia a razom dokončiť to, čo si želal veľký Lenin – založiť Spojené Štáty

---

pochybnosti o tom, že práve oni sú „*ríšou Zla*“, ktorej zveriť úlohu hlavného mesta sveta je neprípustné.

¹ Ako vidno z citovaného čísla týchto novín, v Ruskom Národnom Zhromaždení panuje taký istý „pluralizmus názorov“ ako aj u demokratizátorov. Keďže v tomto sa prejavuje konceptuálna neurčitost politiky Zhromaždenia, práve preto nie je akcieschopným, až pokým sa nevyhraní konceptuálne. Aby sme to podložili príkladom, uvedieme fakt.

V citovanom čísle novín je opublikovaný článok dr. V.Kašinova „Upíri všetkých čias a národov“, v ktorom autor priamo ukazuje na židovské organizované úžerníctvo, ako na dominantu Západu. Priamo poukazuje na to, že marxizmus je lžináuka, ktorej cieľom je ochrániť neobmedzenú vládu židovstva nad národmi v akože „socialistickej forme“ a zároveň rozbiť svojich konkurentov – národné vládnuce triedy. Pritom kritizuje aj Pravoslávnu cirkev:

«*Nech sa na mňa nehnevajú veriaci, no práve kresťanské náboženstvo bolo tým pakľúčom, ktorý židia použili na prielom „hranice osídlenia“ (vyhradené územie pre židov v cárskom Rusku – „čerta osjodlosti“)*. Ide o to, že v cárskej dobe v dotazníkoch chýbal takzvaný „piaty bod“ – národnost, zato tam bol druhý bod – vierovyznanie. Cirkevní duchovní krstili kohokoľvek („Boh rozdiely nerobí“) <...> Pritom ani sami židia, ani pravoslávna literatúra nesústreďuje pozornosť na tú skutočnosť, že judaizmus židovi dovoľuje klamlivo prejsť na inú ideológiu, pričom v duši zostáva aj naďalej židom.»*

Na rovnakej strane je článok „K 70-temu výročiu narodenia veľkého syna Vlasti. Byť Rusom! Metropolita Ján“ kde sú uvedené citáty z knihy metropolitu Jána „Bitka za Rusko“:

«*Pojem „ruský“ a „pravoslávny“ sa spojili v jedno. Tak tomu bolo, kým Rusko násilne nerozdelili – zámerne, zlomyseľne, obozretne. Vedeli, že na to, aby zničili Rusko, treba začať zneuctením duše...*»

Metropolita Ján zomrel, okolnosťami svojej smrti tak potvrdil nevhodnosť pred Bohom biblickej doktríny vykúpenia sveta na osnove úžernického rasového monopolu. No ani on, ani druhí hierarchovia nedali odpoveď na otázku, prečo uctievať antiruskú doktrínu úžernického otrokárstva (Starý zákon - Deuteronomium), a prečo túto ohavnosť nanucujú národom Ruska a dávajú rovnosť medzi «byť biblicko-„pravoslávny“» a «byť Rusom».

A preto citáciu z písma metropolitu je vhodné spojiť aj s krsténím Rusi: čiže krstili zámerne, zlomyseľne, krstili do lživého učenia, poškvŕňujúc dušu, aby zničili Veľkú Rus, Prvotnú...

A kým sa Ruské Národné Zhromaždenie nevyhraní konceptuálne (podľa Biblie, alebo mimo túto ohavnosť), Rusko z neho úžitok mať nebude.

² Sídlo KGB v Moskve. – pozn. prekl.

Európy bez národov a hraníc. No pod jeho rozhodným vedením v Rusku sa to nepodarilo. Nič sa nedeje. Experiment pokračuje...»

Chyba v tejto analytike je iba v tom, že v skutočnosti sa nepredpokladá založenie Spojených Štátov Európy, ale Celosvetového Zväzu „Sovietskych“ „Socialistických“ Republik. A v rámci tohto Experimentu (či skôr globálneho scenára) v podmienkach umelo vytvorenej a úmyselne podporovanej zdĺhavej globálnej krízy, marxisticko-trockistická inteligencia, vychovaná na univerzitách (pre ktorú je typická povrchnosť, netrpezlivosť, a uprednostňovanie formy pred vnútorným obsahom), v okamihu realizácie strašnej ekonomickej krízy náhle začne kričať po celom svete v jazykoch všetkých národov:

“Kapitalizmus, buržoázna parlamentná demokracia, a tiež sem-tam zastaralý feudalizmus – to sú sračky. Práve ony všetkých priviedli k tejto nešťastnej globálnej kríze. Veľkí zakladatelia vedeckého socializmu a komunizmu minulých čias – Marx, Engels, Lenin, Trockij – o tomto hovorili ešte pred sto rokmi, a ak by nedošlo k skomoleniu marxizmu „ohavným stalinizmom“¹, tak svetlá socialistická budúcnosť by nastúpila na celej Zemi ešte v 1930-tych rokoch, a my by sme už dávno žili slobodne a šťastne. Tak poďme, postarajme sa o slobodu a šťastie našich detí a vnukov“²

Približne toto ona rozpráva už teraz, no jej slová ostávajú zatiaľ nevyžiadanými reálnou politikou štátov a životom spoločnosti. Okrem povrchno jasnozrivých marxistov Japonska a Kanady, je za socializmus aj švédska veda. Pozrieme sa na publikáciu v „*Ekonomických novinách*“ № 48, r.1997 „*Svetová kríza presvedčila: Burzu cenných papierov bude treba obetovať*“. Jej autor, člen a korešpondent Ruskej Akadémie Vied (RAN) V.L.Perlamutrov uvádza prognózu švédskeho profesora Bu Gustavsona na seminári o ekonomike v Upsalskej univerzite, ktorý sa uskutočnil ešte v septembri 1991:

«...Áno, socialistickému hnutiu sa podarilo odohnať od seba mnohé skupiny obyvateľov. To je fakt, s tým nič nenarobíš.

No ak sa ma opýtate, aké sú perspektívy socializmu na nie príliš vzdialenú budúcnosť, tak vám poviem: som presvedčený, že behom 7 až 10 rokov vo svete vypukne (celé tie roky sa hromadia predpoklady) taká globálna kríza vzájomnej zadlženosti krajín, korporácií, bánk, sociálnych skupín, národov, kontinentov, akú ešte nikto nevidel. Veď dnes všetci žijú na úver, dlh, a príde čas platiť... A potom celá táto neokonzervatívna konjunktúra, škrtiaca sociálne programy, privatizujúca všetko i všetkých, sa rozplynie ako dym. Aj ľuďom, obyčajným ľuďom začne byť jasné, že socialistická cesta (nehovorím o konkrétnych modeloch) je pre nich jedinou možnou cestou³. Prosím vás, pamätajte si tieto slová».

Ďalej už V.L.Perlamutrov píše o súčasnosti:

«Minulý október Bu Gustavson navštívil Moskvu. Rozprávali sme sa o tom, že teraz vo Francúzsku, Anglicku, Taliansku, Švédsku prišli k moci socialisti. Zrazu sme si spomenuli na tento seminár. Áno, svetová ekonomika sa hýbe presne týmto smerom. Jej slabým miestom je peňažný systém a hlavne burzový systém⁴. V skutočnosti

¹ Slová „architekta“ perestrojky A.N.Jakovleva.

² Títo zároveň takých „komunistov“ ako je A.N.Jakovlev môžu označiť hnusnými stalinistami (ktorí sa pod maskou marxizmu usilovali o obnovenie kapitalizmu), a poslať ich cestou „idealistov“, „romantikov“, na ktorej našli smrť mnohí abstraktní humanisti minulosti.

³ No mnohí aj nepochopia. A mnohí budú hájiť svoje právo žiť v minulej pochabosti (akože právo súkromného vlastníctva na prostriedky výroby kolektívneho používania; na výrobky ktoré vyprodukuje a na obslužný personál)

⁴ Podstata tejto slabiny spočíva v tom, že v celom systéme vzájomných vzťahov reálnej výroby, finančného systému, úveru s úrokom – sa akcie stali formou dlhových potvrdeniek, v ktorých majitelia (nie emitenti) berú

pracujú podniky, vytvárajú produkciu, realizujú ju, získavajú príjmy. A tu zrazu nejaký George Soros machináciou na burze znižuje hodnotu akcií podniku (korporácie, firmy) a iba kvôli tomuto sa podnik ocitne na hrane krachu alebo dokonca za touto hranicou¹.

A keďže ekonomika je najzložitejšia sieť vzájomných platobných vzťahov, tak namiesto bežných kalkulácií za tovary a služby nastupujú a narastajú nedoplatky, ktoré následne znižujú hodnotu akcií (teda vlastne hodnotu výrobných zdrojov vzájomne prepojených podnikov).

Nastupuje to, čo tu už bolo v roku 1929. Hoci vtedy svetová ekonomika nebola tak tesne prepojená. Teraz ale je. A nielen to, teraz najväčším dlžníkom sveta je ekonomika USA. Pokým tu nie je veľká a zdĺhavá kríza, tak ekonomika USA v mnohom žije na úkor vykorisťovania ekonomík iných krajín – tlačia zelené papieriky s názvom „dolár“ a výmenou za ne dostávajú suroviny, materiály a pod.»

Keď globálna ekonomika „spadne“ do globálnej depresie, tak dav, ktorý sa tohto marazmu presýti, podporí názory tej časti inteligencie, ktorá bude ešte horlivejšie ako dnes kričať o nevyhnutnosti prechodu k socializmu v globálnych rozmeroch. Po určitom úsilí o zachvátenie štátnej moci, neutralizácii a odstránení odporcov (**demoralizovaných a hysterických z dôvodu ich konceptuálneho bezvládia**), bude sformovaná „svetlá socialistická budúcnosť“ v globálnych rozmeroch. Taká, aká bola v ZSSR za čias Chruščova a Brežneva.

Pritom v *lojálnych krajinách* sa kádrová politika (*pri nábore a rozmiestňovaní manažérov a špecialistov*) bude realizovať podľa pracovných kvalít, tak ako to bolo v ZSSR pri Stalinovi;

---

na seba vedome nesplateľný dlh, vytvorený úrokom a emisiou platobných prostriedkov. Vedomá nesplateľnosť dlhu je podmienená tým, že tempá rastu energopotenciálu reálneho sektoru ekonomiky zaostávajú za tempom rastu sumy peňažných a náhradných nominálov, nachádzajúcich sa v obehú v spoločnosti a nekrytých reálnou produkciou.

Prirodzene, že skutočný majiteľ tohto systému si sám vyberá moment, kedy mu je výhodné predložiť všetky alebo časť dlhov k výplate, a realizovať tým určité ciele, ležiace mimo oblasť financií. Ostatní pri tomto figurujú v lepšom prípade ako diváci, no oveľa častejšie ako barani, u ktorých dozrel čas k tomu, aby ich ostrihali alebo opiekli na šašík.

¹ Zníženie ceny akcií sa realizuje vo vnútornom obehú trhu „cenných“ papierov („prietrži“ ekonomiky) kaskádovitým predajom nahromadených rezerv určitých akcií. Ak sa na sekundárnom trhu „cenných“ papierov objavia akcie v množstve, ktoré výrazne presahuje trvalú ponuku za stabilné ceny – spôsobuje to, buď zastavenie odpredaja takýchto akcií inými majiteľmi, čo vedie k automatickej stabilizácii ich cien trhovým mechanizmom; alebo cena akcií padá. Ak cena na akcie padá rýchlo a výrazne, tak mnohí držiteľia sa ich snažia rýchlo zbaviť, skôr než cena padne nižšie. Presne kvôli tomuto cena padá ešte rýchlejšie a prudšie. Firma-emitent do tejto chvíle môže pokojne pracovať. No ak cena padá aj naďalej, tak množstvo držiteľov akcií sa už neobracia na burzu, ale na cetrálu firmy-emitenta. V tomto prípade riaditeľstvo firmy sa ocitá pred hrozbou vyhlásenia firemného bankrotu, nakoľko vykúpiť takmer všetky akcie za ich nominálnu hodnotu (*podiel bilančnej hodnoty podniku pripadajúci na nominál akcie*) alebo hodnotu blízku k nej, si ani jeden podnik nemôže dovoliť bez zníženia objemov svojej činnosti v jej finančnom a reálnom vyjadrení.

Aby sa tomuto zabránilo, pri zdĺhavom a výraznom páde cien vlastných akcií na burzách „cenných“ papierov, podniky v takýchto prípadoch sami zvyčajne skupujú akcie ktoré predtým vypustili. Toto nevyhnutne vedie k finančným stratám a zníženiu objemov činnosti firmy, čo môže spôsobiť ďalší pád cien vlastných akcií. Hoci to ešte nie je bankrot, nie je to ani priaznivé pre reálny sektor ekonomiky, keďže všetky podniky patria určitým odvetviám, a odvetvia sú medzi sebou prepojené systémom výmeny tovarov a vzájomných platieb i nedoplatkov.

To znamená že problémy jedného podniku reálneho sektoru, spôsobené procesmi v „prietrži“, sa vždy dotýkajú mnohých podnikov, s ktorými sú primárne zviazané v reťazci výmeny tovarov. No „prietrži“ nikdy nezasahuje len nejaký-ten jeden podnik: ona „saje štavu“ zo všetkých, ktorých akcie sa oceňujú na burze, dokonca aj tých, ktoré akcie na burze vôbec nemajú. Preto „prietrži“ (tam kde na sekundárnom trhu „cenných“ papierov kolujú akcie veľkého množstva podnikov a ďalších objektov špekulácií) – to je zbraň hromadného ničenia reálnej ekonomiky...

a v *nelojálnych krajinách* bude výber kádrov negatívny, tak ako to bolo v Rusku za čias Nikolaja II, vo Weimarskej republike, v ZSSR za čias odmäku a stagnácie – aby sa zabezpečil ich neúspech pri pokuse o následné zasvätenie do svetového systému „socializmu“ **na osnove marxizmu**.

A v tomto „socializme“ (*už nie v jednej separátnej krajine, ale*) na celom svete platí že:

Čisto formálne podľa práva – sú si všetci rovní. Avšak, niektoré rodiny sú si o trochu rovnejšie ako tie ostatné. Všetky deti sa učia v rovnakých školách podľa rovnakých osnov, no akosi samo od seba sa deje to, že medzi vyznamenanými je židov viac než ich podiel v zostave obyvateľstva, medzi študentmi je ich podiel ešte väčší, medzi kandidátmi vied je to takmer polovica, a medzi doktormi a akademikmi viac než polovica. Podobne to vyzerá aj v umení. Politici, nech by ich pôvod bol akýkoľvek, potichu sa vyberajú z množstva uchádzačov, uznaných hodnými, a vládnu na základe vedeckých odporúčaní, vypracovávaných sionizovanou vedou.

Keďže v lojálnych krajinách výber politikov a ďalších manažérov pánmi prastarého „trockizmu“ sa zabezpečuje na opačných princípoch než tie čo priviedli ZSSR ku krachu, — tak ich ekonomika prekvitá, chudobných niet, nadmieru bohatých niet, ekologická kríza sa zmierňuje, „prežitky kapitalizmu“ a rôznych druhov nacionalizmu sa ničia v globálnom rozsahu, občas spoločne aj s ich nositeľmi (ak v davo-„elitárnej“ spoločnosti je 60% ľudí so všetkým spokojných, 35% „nevie povedať“, čo im prekáža, 4% je nespokojných s konkrétnymi nedostatkami, tak s 1% otvorene nespokojných so spoločenským systémom je v takejto spoločnosti možné systematicky robiť, čo sa len zapáči, kludne nazývajú plánované represie starostlivosťou o blaho 99%).

Všetko je sprevádzané jedným a tým istým marxizmom a vykladaním života na jeho základe, proti ktorému väčšina neprotestuje. Marxizmus stojí mimo kritiku, ani nie tak kvôli priamemu zákazu a hrozbe represíí, *ale skôr preto že kým sa zabezpečuje riešenie minulých problémov a udržiava sa spokojnosť spotrebiteľov, obnova a rast výroby, tak väčšina nemá dôvod pochybovať o marxizme-trockizme*. Väčšina teda uvažuje približne takto: No dobre, okrem základov v marxizme ničomu nerozumiem, ale profesori — internacionalisti Mitin a Judin, Minc, Varga, Gefter, náš Afanasjev, japonský Kuroda Kan'ichi a ďalší to chápu; nech teda oni chápu a zaoberajú sa svojou prácou. Ja sa zasa zaoberám svojou prácou: čestne pracujem, dostávam plat, ja aj moja rodina má dostatok; ľudia rôznych národností pracujú a žijú spolu, pomáhajú si navzájom, a všetci z roka na rok žijú lepšie; „dnešný Trockij“¹ ohlásil politiku plánovaného znižovania cien v globálnych rozmeroch a Sovietska vláda Celosvetového Zväzu Sovietskych Socialistických republík ju úspešne realizuje; a tí, čo hovoria, že marxizmus-trockizmus je zlý, že „dnešný Trockij“ a jeho spolubojovníci sú despotovia, pokrytci a bábky mafie, anonymne vládnucej v zákulisí, to sú nepriatelia nášho celosvetového šťastia; chcú nás pripraviť o všetko, čo sme dosiahli na základe učenia Marxa a Engelsa a tvorivého rozmachu dedičstva ich veľkými vernými žiakmi: Leninom, Trockým, Kan'ichi Kurodom, „dnešným Trockým“...

Niektorí jednotlivci chápu, **čo sa reálne** za tým skrýva, no okolie ich (*dokonca aj bez represíí*) stavia pred otázku: «*A čo by si chcel: práca je, výplata je, si najedený, obutý, ošatený, cez sviatok môžeš „kultúrne piť“, máš kde bývať, žena a deti sú zabezpečené, cez dovolenku môžeš pochodiť celý svet. Čo by si ešte chcel?*» V podmienkach takejto prízemnej samolúbosti skutočná pravda týchto pár jednotlivcov ostane nežiadúcou...

¹ Analógia k epoche, keď trockisti začali zveličovať kult osobnosti Stalina: «Stalin — to je dnešný Lenin».

V duchu tohto scenára leží aj článok akademika, generálmajora na dôchodku A.Sokolova „Popol ilúzií“, opublikovaný v novinách „Nový Petrohrad“ № 6 z 12. februára 1998. Článok začína slovami:

«Výsledky volieb do miestnej samosprávy z 8. februára urobili jasno v tiahnucom sa spore o cestách rozvoja Ruska. 88 % **obyvateľov**¹ toho najzápadniarskejšieho mesta v Rusku **sa vyjadrilo proti** právu sami si voliť vládu. Stalo sa to zavŕšením padajúcej tendencie počtu voličov ochotných zúčastniť sa vo voľbách v priebehu posledných 5 rokov. Možnosť voliť si vládu sa tak v Petrohrade ukázala reálne potrebná len pre 12 % jeho obyvateľov. Demokracia sa v Rusku neuchytila. Potichu, s ľahostajnosťou, sa tak **Rusi vzdali demokracie**. Pokojne čakajú na ľubovoľnú vládu a sú pripravení podriaďiť sa hocikomu».

Táto interpretácia je správna, len ak v tichosti a bez domýšľania by bolo jasné, že alternatíva pre koncepciu spoločenského systému realizovaného na Západe neexistuje. No ak by sa vedelo, že alternatíva existuje, potom by výsledky volieb znamenali, že iba 12 % voličov vedome a nezmyselne podporuje jeden zo spôsobov realizácie biblickej doktríny rasového otrokárstva, nazvaný «západná demokracia»; z celkového počtu tých, čo neprišli na voľby, teda 88 % voličov — jej určitá časť je skutočne konceptuálne ľahostajná a ako dobytok pripravená prijať hociktorú vládu, ďalšia časť by rada podporila iný spôsob realizácie tej istej biblickej koncepcie, a určitá časť vedome i podvedome podporuje alternatívne koncepcie, a z toho dôvodu nemá čas na vyjadrenie voličskej aktivity v koncepcii spoločenského života, ktorá je pre nich neprijateľná. Ale keďže západná demokracia sa v Rusku ukázala ako neschopná života, tak A.Sokolov prechádza k odôvodneniu alternatívy:

«Akým len **nezmyselným** zločinom bolo zničenie socializmu v Rusku – systému, ktorý umožňoval zaistiť liberalizmus, materiálny blahobyt a slobodný rozvoj osobnosti. Socializmus bol jediným možným spôsobom zabezpečiť dostatočnú úroveň slobôd, sociálneho zabezpečenia a ekonomickej aktivity bez **demokracie**. To je jeho hlavná odlišnosť od ľubovoľnej diktatúry, ktorá podobné veci nedokáže. V krajine, kde **demokracia nie je geneticky prijímaná národom**, je brežnevský socializmus – ideálnym spoločenským systémom. Iste, z európskeho uhla pohľadu sa socializmus zdá byť príliš exotickým spoločenským zriadením – rovnako, ako každé stabilné neurópske zriadenie».

Pochopenie, že «brežnevský socializmus» bol iba jedným z prechodných stupňov od neprijateľného (pre zákulisných šéfov Západu) stalinského socializmu k prijateľnému „socializmu“, očividne akademikovi chýba. No ideál spoločenského zriadenia je označený slovom «socializmus», známym pre väčšinu obyvateľov Ruska z minulej skúsenosti.

A názor západného davu ohľadom ciest ďalšieho rozvoja Ruska sa navrhuje ignorovať, pritom sa sťažuje na ruskú „elitu“:

«300 ročný zvyk ruskej elity na všetko pozerať cez prizmu západných predstáv ju dovedol k tomuto zločinu. Zničila tak organicky vytvorený (vo výsledku dlhého a úspešného hľadania) pre Rusko najvhodnejší spôsob spolunažívania, rozvrátila aj krajinu aj náš život. A obnoviť rozvrátené sa podľa západného receptu nedarí».

Ďalej sa prehodnocujú alternatívy k zdĺhavému rozpadu sociálnych väzieb: fašizmus (vo forme puste podriadenosti štátu organizovanému zločinu), a stalinizmus. Prednosť sa dáva stalinizmu, avšak, ako prechodnému režimu, s cieľom následného vytvorenia obnoveného «brežnevského socializmu»:

¹ Všetky zvýraznenia hrubým písmom v článku patria A. Sokolovovi.

«Cesty NASPÄŤ (zvýraznené nami v citáte: takže iba vpred) k brežnevskému socializmu niet. <...> V týchto podmienkach iba nový Stalin dokáže tými najtvrdšími **veliteľskými metódami** postaviť ekonomiku na nohy, prinútiť ľudí fungovať, premýšľať nad vecami. Stalinizmus je pre dnešok tou najlepšou možnou budúcnosťou pre Rusko. Všetky ostatné možné druhy diktatúry sú horšími: úroveň zverstiev nebude o nič menšia, akurát ekonomika namiesto rastu bude degradovať.

Nový Stalin sa bude hodiť, aby sme zvýšili latku vzdelanosti mládeže na potrebnú úroveň. Dať jej také vzdelanie, aby bola schopná aj niečo vyrobiť, a nie iba kraďnúť a zabíjať. Bude treba nový Berija, aby bolo ako-tak policajné zverstvo¹ pod kontrolou, zmeniť ho z deštruktívnej na tvorivú silu. Je prehnane vraviť, že odvrátiť toto **zverstvo (splodené degradáciou a Jelcinizmom)** už nikto nedokáže.

Až potom, keď sa v podmienkach obrovského vypätia síl podarí vychovať novú gramotnú generáciu, **príde čas na liberalizmus**. Až potom začne vznikať pomerne slobodná, stabilná a materiálne zabezpečená spoločnosť. Bude tiež trochu podobná západným modelom, ako bol trochu podobný brežnevský socializmus. Ale táto spoločnosť, podobne ako socializmus, bude aj tak najlepším spôsobom života **pre Rusko**. Tí, čo zdedia túto novú stabilnú spoločnosť, vezmú do úvahy trpkú skúsenosť našej generácie a nebudú ho ničiť pre západné ilúzie. Dúfam, že Rusko proti nim dostalo dosť silnú vakcínu».

K tomuto zostáva už len dodať: «Nech žije permanentná svetová „socialistická“ revolúcia!», nakoľko netreba zabúdať a zamlčovať, že je nevyhnutné na Západe vykoreniť to, čo sa v marxizme nazýva «všeobecnou krízou kapitalizmu», a ktorá reálne existuje.

Súčasná, a tým skôr budúca technologická báza výroby, ako sa dnes *neopodstatnene* domnieva väčšina, umožňuje podporovať zhovädilú samolúboosť v trockisticko-brežnevskom socializme svetového rozsahu neobmedzene dlho. Každopádne takýto názor v tichosti predpokladá, že veda ešte **nevedno ako**, no každopádne nejako vyrieši problematiku ekologickej krízy a predtým nepoznaných chorôb. Aj tak iba všetci koexistujú na stave dobre chovaného rozumného „pracovného dobytká“, nemajúceho nad sebou moc, no aj tak si samolúbo o sebe myslia, že je slobodným ľudom. Pritom v tom istom okamihu nad nimi neobmedzene vládne korporácia klanov ich pánov, ukrývajúca sa pred dobytčiami pohľadmi za „železnou oponou“ marxizmu-trockizmu a možno ešte nejakých pridaných (*pre zvýšenie efektívnosti*) atribútov, aké sa zatiaľ v historickej minulosti výrazne neprejavili (o čom bude povedané neskôr). Moc pánov — konceptuálne zadefinovaná — existuje na troch pilieroch, známych už oddávna:

- Zákon.
- Kult.
- Imitácia dobročinnosti.

V prípade ak sa niekde tvorí nelojálne pracujúce stádo, prestáva sa mu poskytovať manažérska zákulisná „pastierska starostlivosť“ a ono zostane osamote s problémami:

- Ako riadiť svoju ekonomiku a spoločnosť, keďže narazí na nefunkčnosť ako marxizmu, tak aj sociálno-ekonomických teórií kapitalistickej periódy².

---

¹ Je to tiché priznanie panovania živočíšneho stroja psychiky v spoločnosti dnešného Ruska: pri ľudskom stroji psychiky by perestrojka a demokracia západného typu boli zlikvidované ešte v štádiu zámeru.

² V. Leontjev — laureát Nobelovej ceny za ekonómiu — hovoriac o pomoci ostatným krajinám, sám okomentoval možnosti ekonomickej vedy kapitalizmu: «Môžeme im dať mnoho múdrych rád, ale málo METÓD, ktoré je možné ľahko učiť a naučiť. Každopádne, oni potrebujú to druhé.» (“Ekonomické eseje”, “Politizdat”, r. 1990, str. 229).

- Ako žiť ľudsky, a nebyť nevoľníkom technosféry a ekonomiky, ktoré nevie riadiť, no bez ktorých sa v živote nevie zaobiť.¹

A netreba si nahovárať klamstvá: popri všetkom možnom blahobyte, marxisticko-trockistický „socializmus“ – to je dobytčí, a nie ľudský život. **Ľudský Život**, na rozdiel od tohto domnelého komfortu (možného ako jedna z variant budúcnosti) sa odlišuje konkrétnymi odpoveďami na otázku «A čo ešte?», ktorá bola položená vyššie. Konkrétne odpovede na túto otázku sú opísané v opublikovaných materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti Ruska v globálnom historickom procese, ktorá bola tak „proti srsti“ trockistickej „Pravde Pjat“.

Nepochybne, zákulisní šéfovia psychického trockizmu každému, kto sa obáva realizácie vyššie opísaného scenára celosvetovej „socialistickej revolúcie“ povedia, že tento opis je iba výplodom schizofrénie², výplod chorej predstavivosti, a že v skutočnosti sa zrealizuje práve ten variant „svetlej budúcnosti“, o ktorú sa sami usilujú všetci tí, čo majú pochybnosti: humanistom — humanizmus; liberálom — liberalizmus; sociálnym demokratom — socializmus s ľudskou tvárou; nacionalistom — nacizmus; rasistom — rasizmus; kapitalistom — kapitalizmus a buržoázna demokracia; monarchistom — monarchizmus; pravoslávny — pravoslávie; moslimom — džihád; mier — národom; chlieb — hladným; zem — roľníkom; továrne — robotníkom; banky — bankárom; ženy — mužom; muži — ženám; ružových — ružovým; zeleň — zeleným a pod., presne tak, ako to už **raz bolo vyjadrené jednou vetou: „Každému – to svoje“³ — umiestnenou nad bránou jedného z koncentračných táborov Tretej ríše.** Obyčajný systém, známy už oddávna: RÝCHLO SLUBUJ, rozdeluj a panuj!

Dostanúc (alebo dajúc sám sebe) takéto vysvetlenie, každý, obávajúci sa opísaného priebehu udalostí, bezmyšlienkovite a bezstarostne sa aj ukľudní do okamihu, pokiaľ ho nevydesí reálne sa uskutočňujúci scenár, ako sa už s tým svojho času stretli S.Kurginjan, A.N.Jakovlev a mnohí, mnohí ďalší v priebehu posledných niekoľko storočí. Pre pohlavárov (zákulisných šéfov)* starovekého psychického trockizmu je typické všetkosidovoľovanie. Jednu z jeho strán zachytil K.Marx v tvrdení, ktoré sa tak nepáčilo A.N.Jakovlevovi: Násilie — to je «pôrodná babica histórie» (“Pochopenie”, str. 92). No K.Marx bol psychickým trockistom a pokrytcom, a aj preto nepovedal, že v dejinách násiliu takmer vždy predchádza do očí bijúce pokrytectvo.

Tak aj teraz pohlavári politického trockizmu môžu otvorene povedať, že opísaný scenár je prejavom schizofrénie, avšak oni nikdy nepriznajú (prinajmenej zatiaľ), že ide o jeden z niekoľkých reálnych scenárov ich globálneho riadenia.

A preto v čase, keď pohlavári psychického trockizmu budú **V TICHOSTI konať** tak, ako považujú za potrebné, tak jedinci, túžiaci žiť bezstarostne a bez zodpovednosti, sa môžu kludne domnievať, že opísaný scenár realizácie celosvetovej marxisticko-trockistickej „socialistickej“ revolúcie je iba plodom chorej fantázie, v základe ktorého niet žiadnych reálnych faktov a spoločensko-historických procesov. Je to ich **právo**, „uvažovať“ takto.

¹ Takáto možnosť predpokladá východisko skrze katastrofu spoločnosti so zachovaním biologickej civilizácie v nej, slobodnej od nutnosti technickej aktivity na podporu svojho života. Toto neznamená pád do doby kamennej (nakoľko v dobe kamennej sa divokosť chránila pred Prírodou kamennými nástrojmi), ale ide o iný typ vzťahov každého človeka s biosférou, ostatnými ľuďmi, Vesmírom, Bohom, na osnove iných schopností každého človeka a ich rozvinutí v inej kultúre. V nej sa technicko-ekonomickými aktivitami nezaoberajú, no nie preto, že by to nevedeli, ale preto, že to nie je nutné, v dôsledku odhalenia a osvojenia si iných možností života.

² Aj v tomto budú mať pravdu, no táto *ich schizofrénia* ich aj zahubí.

³ Nápis na dverách koncentračného tábora v Buchenwalde (v Nemecku 9km od mesta Weimar):

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D0%B6%D0%B4%D0%BE%D0%BC%D1%83_%D1%81%D0%B2%D0%BE%D1%91#/media/File:Jedemdasseine.jpg

A tí čo uvažujú inak, nech si pamätajú:

Dejinná prax potvrdzuje, že väčšina minulých výziev typu *«ľudia, buďte ostražití!!! tie najhoršie zločiny sa dejú s mlčanlivým súhlasom ľahostajných»* zostávali v „ľudskej“ spoločnosti nevypočuté. A tí, čo vyzývali okolie k ostražitosti a aktívnej spoluúčasti na ich vlastnom osude, hynuli spolu s nimi, občas ani nestihli zanechať po sebe „Reportáž so slučkou na krku“, keď sa realizoval jeden zo scenárov, ktorý sa predtým väčšine zdal nemožným.

Vo vzťahu k „socialistickému“ trockistickému globálnemu scenáru to znamená, že ten sa zrealizuje alebo bude odložený bokom na neskôr – bez ohľadu na výzvy k ostražitosti a inú agitáciu, ale úplne z iných dôvodov.

3. Diogenes: „Hľadám človeka...”

Mnohým je známa legenda o gréckom filozofovi Diogenovi (približne 400–325 pred n.l.), ktorý, ako tvrdí legenda, žil v sude. Cez deň chodil s lampášom a na otázku „načo je mu lampáš cez deň?“, odpovedal krátko: „Hľadám človeka...“¹

Táto legenda putuje stáročiami z učebnice do učebnice, avšak aj k dnešnému dňu mnohí z tých čo o Diogenovi počuli, ho vnímajú ako „mestského blázna“ starovekej Synópy. Podobne ako začiatkom tohto storočia obyvatelia Kalugy, zaborení každý v svojej záhrade, mali za „mestského blázna“ [K.E.Ciolkovského](#). No Diogenes vyšiel so skutočne dôležitou otázkou v živote spoločenstva, pričom odpoveď na túto otázku umožňuje pochopiť aj to, prečo mnohonásobné výzvy «*Ludia!!! Bud'te ostrážiti: s mlčanlivým súhlasom ľahostajných sa uskutočňujú tie najhoršie zločiny*» ostávali bez odozvy, akoby ich ani nebolo.

Jej podstata spočíva v tom, že správanie sa príslušníka biologického druhu nazývaného dnes, *občas bez zjavných príčin v správaní väčšiny predstaviteľov rovnakého druhu, Človek Rozumný*, sa tvorí na základe vzájomného pôsobenia:

- vrodenných inštinktov a nepodmienených reflexov;
- bezmyšlienkovitého automatického vykonávania návykov a vypestovaných reflexov správania v podnecujúcich situáciách – rozdráždiateľoch;
- rozumného (primeraného) vypracovania svojho správania na osnove zapamätanej informácie, ktorá sa znova objavila;
- intuície (presahujúcej hranice inštinktov aj rozumu), ktorej odporúčania môžu byť v konečnom dôsledku rozumom pochopené.

Hoci v ľudskej psychike sú tak či onak prítomné všetky, tak u rôznych ľudí tieto komponenty reagujú medzi sebou odlišným spôsobom. V závislosti od toho, ako sú tieto komponenty v psychike jednotlivca hierarchicky zorganizované, môžeme hovoriť o **stroji psychiky** (štruktúre psychiky) každého z nich. Možno odhaliť nasledujúce rozdiely v organizácii – v stroji psychiky jednotlivcov:

Sú osoby, ktorých správanie je podriadené inštinktom, a rozum obsluhuje predovšetkým inštinktívne potreby a pokúša sa prispôbiť tejto službe aj intuíciu.

Sú osoby, ktorých rozum posluhuje inštinktom, no ktorí systematicky odmietajú svoje intuitívne vhľady - vnuknutia, alebo celkovo postrádajú intuíciu.

Sú osoby, ktorých rozum nie je nevoľníkom inštinktov, no opitý svojou nezávislosťou na nich, odmieta aj intuitívne vhľady, alebo osoby, ktoré nimi vôbec nedisponujú.

Sú osoby, opíjajúce sa sebou, a pokúšajú sa prispôbiť si aj intuíciu k tomu, aby slúžila ich túžbam, podmieneným jak inštinktami, tak aj sociálnymi komplexmi.

Sú osoby, ktorých rozum sa pri svojom rozvoji opiera o inštinkty, no ktoré tiež načúvajú intuícii a stroja svoje správanie na jej osnove.

No aj toto ešte nie je všetko. Jednotlivci, tvoriaci spoločnosť a jej podskupiny, zvyčajne plodia kolektívnu psychickú činnosť, a táto kolektívna psychická činnosť môže mať všeobecne celkovo dva typy:

---

¹ „Encyklopedický slovník“ (z ktorého sme vzali dátumy jeho života), neposkytol odpoveď na túto jeho otázku, aby tak náhodou nepritiahol pozornosť na samotný problém! Pritom v rámci boja proti nacionalizmu, nezabudol dodať, že Diogenes sa považoval za „občana sveta“, čiže Kozmosu, po grécky za „Kozmopolitu“...

- V prvom prípade sa k chybám vykonaným jednou osobou, pripočítajú aj chyby vykonané druhými osobami. Balvan množstva chýb v ich kolektívnej činnosti rastie a utláča spoločnosť do tej doby, pokiaľ táto pod ich tlakom nezhyne, alebo kým spoločnosť nezačne plodiť kolektívnu psychickú činnosť druhého typu.
- V druhom prípade chyby vykonané jednou osobou sa priebežne odstraňujú a kompenzujú inými, pritom ale každý dbá na to, aby sám páchal menšie množstvo chýb a pomáha druhým vyhnúť sa rovnakým chybám, aby tak nebol každý zaťažovaný odstraňovaním ich následkov.

No okrem tohto, sa jednotlivci môžu odlišovať aj podľa vzájomného vzťahu ich individuálnej psychiky a nimi plodenej kolektívnej psychiky. Pritom je jednotlivec:

- Buď podriadený kolektívnej psychickej činnosti, vtedy ide o – **stádovitosť**;
- Alebo je slobodným spoluúčastníkom kolektívnej psychickej činnosti, pritom vo vzťahu k jednej stádovitosti môže prípadne vystupovať ako **pastier**, no sám je neslobodný v nejakej inej úlohe.

Tiež treba mať na pamäti, že aj „stádovitost“ rovnako ako „kolektívna sloboda“, v závislosti od charakteru informačných procesov v nich, môžu plodiť jak „lavínu nešťastí a chýb“, tak aj určité bezchybné fungovanie kolektívu ako celku¹.

To znamená, že teoretické poznatky a osvojené praktické zručnosti (teoreticky formalizované aj neformalizované) – **sú len doplnkom k stroju psychiky jednotlivca.**

Inými slovami, vesmírna hodnota, dôstojnosť v ňom prítomného človeka sa neodráža v jeho vzdelaní, poznatkoch a zručnostiach, ale v konkrétnom stroji psychiky a jeho stabilite pod účinkom životných situácií.

Okrem toho, zatiaľ čo mnohí jednotlivci počas celého svojho života zotrávajú pri jednom konkrétnom stroji ich psychiky, mnohí ostatní v priebehu života menia stroj svojej psychiky nezvratne a nie jedenkrát; taktiež je veľa tých, ktorých stroj psychiky sa mení neraz, *avšak vratne*, dokonca v priebehu jedného dňa, nieto ešte v priebehu ich života.

Rovnako rozmanité je aj plodenie kolektívnej psychiky množstvom jednotlivcov: sú jedinci, ktorých vklad do kolektívnej psychiky smeruje vždy len k tomu, aby ju premenili na „lavínu chýb a nešťastí“ nezávisle od ich vlastnej vôle a zámerov; sú jedinci, ktorí sa vždy snažia podporiť harmóniu bez chýb; sú jedinci, ktorým je blízke jedno aj druhé – a to v závislosti od ich aktuálnej nálady, vonkajších okolností, prípadne personálnej zostavy, ktorá tvorí ich okolie.

Existujú dva uhly pohľadu:

- jeden tvrdí, že všetci jedinci druhu Človek rozumný, bez ohľadu na okolnosti ich pôvodu, či úspechov v oblasti osobnostného rozvoja – sú ľuďmi;
- druhý tvrdí, že ako ľudia sú a konajú iba tí, ktorí disponujú určitými konkrétnymi vlastnosťami, napr.: pôvodom od predkov, vrozenými vlastnosťami, osvojenými zručnosťami a poznatkami a pod. A všetci ostatní, ktorí týmto nedisponujú, sa ľuďmi nestali.

¹ „Stádovitost“, či „Ne-stádovitost“ - ako taká nie je problém, dôležitejší je ideový a informačný **obsah**, a ešte dôležitejší od tohto všetkého je **stroj psychiky** nositeľov tohto obsahu (štatistické rozloženie typov psychiky v spoločnosti). – pozn. prekl.

Druhý uhol pohľadu, hoc pre mnohých je aj neprijateľný, má každopádne pod sebou reálne základy, ktoré nemožno v živote ani osobnom styku ignorovať, a tým viac v politike, od ktorej závisí život mnohých pokolení.

Ak chceme odhaliť stroj psychiky jednotlivca vo vyššie opísanom zmysle tohto termínu, a v každom z množstva **prv preskúmaných variant**, tak pod tlakom zistených okolností bude najprv potrebné vzdať sa názoru, že všetci jedinci druhu Človek rozumný, sa už len faktom svojej príslušnosti k biologickému druhu – stali Človekom.

Ale aby sme si v zatemnení mysle nezlomili väzy pri odopieraní ľudskej dôstojnosti kohokoľvek, tak pri druhom uhle pohľadu je tiež potrebné si všetko konkrétne a presne zadefinovať. V prvom rade je nutné povedať, že odopieranie ľudskej dôstojnosti *na základe pôvodu* od určitých predkov, *poznatkov* a *zručností* osvojených v živote sa historicky nepotvrdilo.

Kastový systém, ktorý *akoby* určoval mieru ľudskej dôstojnosti všetkých jednotlivcov v spoločnosti, sa zrútil dokonca aj vtedy, ak niekto spočiatku správne rozdelil ľudí do kást v závislosti od stroja psychiky, schopností, zručností a ďalším osobným vlastnostiam. No v rodinách vyšších kást sa rodili aj tí, ktorí si neboli schopní osvojiť sebadisciplínu, zručnosti a poznatky, nevyhnutné pre činnosť v spoločensťve; vyrástli tak, že nedisponovali osobnostnými vlastnosťami, ktoré boli občas osnovou kastového delenia; a v rodinách nižších kást sa rodili aj takí, čo disponovali osobnými kvalitami, považovanými za neoddeliteľnú vlastnosť vyšších kást; rodili sa aj tí, ktorí si vedeli osvojiť „vyššie“ poznatky a zručnosti, komu však toto „vyššie“ kasty neumožňovali, odopierajúc im toto právo na základe ich pôvodu. Svojou **podstatou** sa kasty premiešali, no **formou** sa štruktúra kást zachovala, a „nastúpila Kali-Yuga“.

Podobným spôsobom sa potom zrútil aj otrokársky a stavovský systém, kde neexistovali nepriechodné kastové hranice, kde stavovské hranice boli priepustné aspoň v štatistickom zmysle: to znamená že bolo všeobecné pravidlo, no existovali aj viac-menej mnohonásobné výnimky z neho.

V priebehu celej histórie predstaviteľa prostého ľudu neraz a prakticky všade ukazovali „lepším ľuďom“ (*utláčajúcim prostý ľud*), že oni tiež nie sú na zahodenie a lepšie než aristokrati vedia robiť prakticky všetko:

bojovať – Spartakus, S.T.Razin, J.I.Pugačov, S.O.Makarov, M.V.Frunze, G.K.Žukov a mnohí ďalší; **robiť vedu** – M.V.Lomonosov, J.C.Maxwell, T.A.Edison; **tvoriť umelecké diela** – I.J.Repin, S.A.Jesenin, G.V.Sviridov; **tvoriť veľkú politiku** – A.D.Meňšikov, A.Hitler, V.M.Molotov, L.M.Kaganovič.

Nech by sa už hocikto akokoľvek staval k vymenovaným (*ale aj mnohým ďalším*) predstaviteľom prostého ľudu po ich **ľudskej** stránke, považujúc jedných za synov pekiel a druhých za najlepších predstaviteľov ich národa, – no v oblasti svojej činnosti oni konali prinajmenšom nie horšie, než predstavitelia „elít“ ich doby. Z druhej strany, ak sa pozrieme do kroník, opisujúcich diela „znamenitých predstaviteľov elít“ (ktorí plnosť ľudskej dôstojnosti priznávali vždy len sebe), tak mnohí z jej predstaviteľov nastvárali toľko ohavností, že hovoriť o ich ľudskej dôstojnosti nepripadá ani v úvahu.

Ak sa bližšie pozrieme na *organizáciu psychiky jednotlivca* a jeho *účasť v kolektívnej psychike*, tak mnohé v tejto problematike sa bude javiť veľmi špecificky. Dospeli, bez ohľadu na ich pôvod, disponujú vrozenými aj kultúrne podmienenými zložkami psychiky. Obe zložky sa prejavujú v správaní jednotlivca. Pritom u rôznych jednotlivcov a v rôznych časových intervaloch môže byť ich správanie podriadené buď **inštinktom**, alebo **sociálne podmienených návykom** (podobne ako u inštinktov, aj tieto tvoria bezmyšlienkovité automatizmy správania), alebo **racionálnemu tvorivému svetonázoru** každého, alebo

vychádzajúcej za rámec nášho chápania: **vlastnej intuícii**; vedeniu Zhora, alebo posadnutosti (v inkvizitorskom zmysle slova).

Pri tom je zjavné, že inštinky, rozum a intuícia – sú javy rôznej hierarchickej úrovne v organizácii ľudského správania na základe a v chode jeho psychickej činnosti.

Podľa nášho názoru – pre Človečí stroj psychiky – je prirodzené, ak sú vrodené reflexy a inštinky základom, na ktorom sa ďalej vytvára tvorivé racionálne správanie; je prirodzené, keď intuícia poskytuje informáciu, ktorú možno pochopiť prostredníctvom intelektuálnej činnosti; je prirodzené, keď v prúde „intuitívneho vedenia všeobecne“¹ sa vyčleňujú zložky, v ktorých sa odrážajú:

- Informačné prúdy, splodené podvedomými úrovňami psychiky samotného jednotlivca;
- Prúdy splodené kolektívnou psychickou činnosťou;
- Rôzne druhy vonkajších mámení, s cieľom prekrútiť alebo podriaďiť si slobodnú vôľu človeka
- Božie vedenie Duchom Svätým.

V ideálnom prípade človek musí byť slobodný od posadnutosti (inými entitami a stádovitou v kolektívnej psychike), a všetko ostatné – inštinky, návyky, rozum a intuícia – musí v jeho psychike zotrvať vo vzájomnej harmónii a napomáhať jedno druhému v zabezpečení takého správania človeka v živote, aby nevznikali konflikty s Vyšším zámerom². Ináč povedané, človečí typ stroja psychiky – to je diktatúra svedomia pri vedomej viere (dôvere) Bohu.

A tak, ak rozum odmieta intuíciu, alebo iba nevoľnícky slúži inštinktom, potom nejde o **Človečí** ale o **zvierací typ stroja psychiky**. Aj v tejto práci slová ako „zvierací stroj psychiky“ netreba vnímať ako nadávku, ale v nasledovnom zmysle: zvrchovanosť vrodých živočíšnych inštinktov a nepodmienených reflexov spoločne s návykmi správania (*prebratými z kultúry spoločnosti a bezducho vykonávanými v životných situáciách - svojim spôsobom analógia drezúry*), nad všetkými ostatnými zložkami psychiky toho, komu je Zhora predurčené byť Človekom Rozumným.

Pritom treba mať na pamäti, že aj pri zvieracom stroji psychiky môže byť intelekt vysoko vyvinutý, a jeho nositeľ môže byť znamenitým profesionálom v tej či onej pracovnej oblasti civilizácie³ (vrátane mágie), pričom v podstate nie je Človekom.

Existuje tiež stroj psychiky typu **biorobot-zombi**, postavený na osnove bionositeľa druhu Človek Rozumný, ktorý sa však od Človečieho stroja psychiky odlišuje tým, že tu sa v správaní (*z rôznych príčin, ako vonkajších, tak aj subjektívnych*) vytráca vlastná sloboda pri narábaní s informáciou (*ako jedna zo zložiek slobody vôle*), následkom čoho jednotlivec pod vplyvom náležitých *okolností – spúšťačov* iba odpracováva program správania⁴, vstúpený do jeho psychiky, prípadne nie je v stave zmariť vonkajšiu aktivizáciu pre neho typických zručností a vlastností – inými jednotlivcami alebo kolektívami podľa ich svojvôle.

¹ Všeobecnej náповedy (mentorstva) zo strany Intuície.

² Ekvivalent pre ateistov: **nerež konár na ktorom sedíš**. Alebo ináč povedané, nič nadradené objímajúce systémy v Objektívnej realite, od existencie ktorých závisí existencia každého človeka a ľudstva v celom.

³ Inými slovami, hoci ľudská dôstojnosť bez profesionalizmu ani nie je možná (v tej či onej podobe spoločensko prospešnej činnosti), no nie v profesionalizme sa ona prejavuje. Pomerne často veľký profesionál – nie je Človekom, ale iba doplnkom k svojmu pracovnému miestu. Alebo iný, poučuje druhých o právach človeka a humanizme, no nič iné nedokáže robiť a ani nechce, práve preto tiež nie je Človekom.

⁴ Najskôr mnohovariantný program; alebo fragmenty programov, ktoré sa k nemu dostali, patriace buď kolektívnemu vedomiu a podvedomiu spoločnosti vcelku, alebo niektorým jeho častiam.

Okrem toho, zombirujúce programy môžu byť v správaní jednotlivca hierarchicky významnejšie než vrodené inštinkty, následkom čoho, *z jednej strany* zombie v určitých situáciách neprejavuje inštinktívno-živočíšne reakcie na situačné spúšťače, a pôsobí ako človek (čo i odlišuje zombie-biorobotov od nositeľov čisto zvieracieho stroja psychiky, ktorí sa ani len nepokúšajú potláčať zvrchovanosť živočíšneho vedenia); *z druhej strany* je v zombie psychike možný konflikt medzi behaviorálnymi programami inštinktov a zombie programami správania, a tiež medzi rôznymi zombie programami správania.

Tiež pomerne často možno vidieť, ako sa rozum a vôľa, *získajúc kontrolu nad inštinktami a programami správania, sformovanými tradíciou*, sebaopovyšujú a pokúšajú sa podriaďovať si, či popierať intuitívne hodnotenia, a dokonca úplne vytesňujú intuíciu z psychiky a odmietajú Boží zámer v prúde „všeobecnej intuície“, následkom čoho sa jednotlivec stáva obeťou pre neho samého neprekonateľnej ohraničenosti a posadnutosti. To je vlastnosť – **démonického stroja psychiky** všeobecne.

Hlavnou podstatou démonizmu – je motivované (vedomé) alebo nemotivované (nevedomé) úsilie jednotlivca izolovať sa od Boha.

To znamená že *démonizmus všeobecne* – je oveľa širší fenomén než satanizmus, ak pod satanizmom chápeme úmyselný vstup do hierarchie démonických entít, cieľavedomo odporujúcich Božiemu zámeru, a podriadenie sa tejto hierarchii. *Démonizmus všeobecne, okrem satanizmu*, zahŕňa aj **individuálny démonizmus** (*zvyčajne sa sám nazýva individualizmom*), ktorý môže byť tak zlomyseľným, ako aj mysleným dobre (*vo všednom chápaní dobra a zla*); a tiež zahŕňa aj **kolektívny démonizmus** typu Laodicejskej cirkvi¹ («nie si ani studený, ani horúci, ale vlažný», «neutralita», «ja nič ja muzikant»). No vo všetkých prípadoch problémy démonizmu pramenia z jeho sebaistého presvedčenia o vlastnej sebaistočnosti a *samotná podstata spočíva v odmietaní démonizmom Božieho zámeru a Jeho Všemocnosti*, následkom čoho je ale jeho vlastná obmedzenosť, vyvolávajúca u prívržencov démonizmu nepredvídateľné následky – vtedy, keď ciele démonizmu nezapadajú do Vyššieho Predurčenia, *ktoré sa vždy nevyhnutne a v plnosti realizuje a zároveň odstraňuje a zastavuje všetko, čo mu je cudzie, keď príde čas*.

To že časť démonických bytostí vytvára hierarchie, z ktorých hlavnou je otvorený satanizmus, a určitá časť démonických bytostí koná individuálne – to je druhotným javom, pokiaľ ide o osobnú ľahostajnosť a neurčitý postoj k Vyššiemu predurčeniu či nespokojnosť s Bohom a Jeho Zámerom.

Všetky inštinkty, reflexy, návyky a vášne v správaní nositeľov zvieracieho stroja psychiky a stroja psychiky zombie pracujú podvedome a automaticky pri kontakte jednotlivca s náležitými vonkajšími podnetmi – situáciami; no v mnohých situáciách aj démonizmus v dôsledku svojej uzavretosti a ohraničenosti sklzáva v správaní sa na úroveň zombie alebo zvierat'a.

Aj keď každý, kto sa narodil pod biologickým druhom Človek Rozumný má otvorenú možnosť stať sa skutočným Človekom, pomerne často môžeme pozorovať, ako sa rozum stáva nevoľníkom a obsluhuje živočíšne inštinkty človeka; alebo ako sa rozumová činnosť sebaopovyšuje a pokúša sa negovať intuitívne hodnotenia, ba dokonca úplne vytesniť intuíciu z psychiky; ako sa rozum podriadený inštinktom alebo samolúbosti pokúša podriaďovať si aj intuíciu; ako sa všetky spoločne snažia odmietajú Vyšší zámer, následkom čoho sa stávajú obeťami nimi neprekonateľnej ohraničenosti a posadnutosti.

---

¹ Zjavenie Jána (apokalypsa) 3:14 a ďalej.

Tiež je možné vidieť aj to, ako určití jednotlivci podnikajú aktivity voči iným jednotlivcom s cieľom prevrátiť ich stroj psychiky smerom k zvieraciemu alebo „zombie“², aby oni sami, alebo iní, mali možnosť parazitovať, zneužívajúc psychicky zmrzačených v úlohe „rozumných zvierat“ alebo robotov, po fyziologickej stránke veľmi podobných Človeku. Toto môže byť prejavom všetkých – nie človečích – typov stroja psychiky.

Okrem toho, a o tom sa sociológovia mále kedy zamýšľajú: inštinkty jedincov druhu Človek Rozumný sú ovplyvnené pohlavím a zvyčajne nesú programy zachovania druhu v následnosti pokolení. V dôsledku toho, ženské inštinkty sú orientované na starostlivosť o dieťa v prvotných štádiách jeho života, a žena pod ich prvenstvom v jej správaní je podriadená potrebám dieťaťa; inštinkty muža sú zamerané na starostlivosť o ženu a dieťa, v dôsledku čoho je muž psychologicky podriadený žene skrze inštinkty pohlavnej príťažlivosti (*k nej*)* a pod. Názor, že muž je ten aktívny v sexuálnych vzťahoch – je len ilúzia: u muža pohlavnú náklonnosť **k sebe vzbudzuje žena**; mužská reakcia – je opätovanie, druhá vec je potom, či žena prijme túto opätovanú náklonnosť alebo nie. Potreba prekonávať ženské odporovanie a neochotu prijať ňou vzbudenú inštinktívnu náklonnosť pri povrchnom preskúmaní javu splodila v spoločnosti názor o aktivite mužského pohlavia v sexuálnych vzťahoch.

V dôsledku takýchto špecifik prerozdelenia úloh reprodukcie druhu uprostred biosféry Zeme v následnosti pokolení medzi jedincami mužského a ženského pohlavia, pri kvantitatívnom prevládani zvieracieho stroja psychiky – spoločnosť psychicky žije v matriarcháte bez ohľadu na to, že organizačne sa môže javiť ako typický patriarchát.

Kým takmer všetci žijú v zajatí inštinktov, starajúcich sa výlučne o pokračovanie rodu, potom pre väčšinu nie je charakteristické Milovať, hoci aj spoločnosť nazýva Láskou to, čo ňou nie je: **Láska, na rozdiel od inštinktov a čarov-vábidiel (špeciálnych zombie programov), nezotročuje, ale dáva jedincovi slobodu voľby zodpovednosti a starostlivosti o všetkých, ktorých je človeku Zhora dané Milovať.**

No inštinktívne vzájomné prepojenia („vzťahy“) – sú len jedným z druhov pripútanosti (*závislosti*)*, ktorá vzniká medzi jedincami a zbavuje ich slobody a bráni Láске. Keď prichádza láska, tak ona oslobodzuje od závislostí, spôsobených tak inštinktami ako aj návykmi a ďalšími sociálne podmienenými informačnými komplexmi. To ale neznamená, že bývalé vzťahy sa rušia; znamená to, že tieto získavajú nový kvalitatívny rozmer, nakoľko Láska má ciele aj princípy sama v sebe, následkom čoho človek prestane byť nevoľníkom rozmanitej emočnej podriadenosti od okolitých jedincov a nimi plodených situácií.

A tak, ak v spoločnosti panuje zvierací stroj psychiky, tak kultúra takejto spoločnosti predstavuje sama o sebe iba nadstavby a rozšírenia zvieracích inštinktov. Tvorivosť plodí nové formy a spôsoby uspokojovania jedných a tých istých zvieracích inštinktov. Pri panovaní stroja psychiky zombie rôzneho druhu, tvorivosť v spoločnosti je skôr raritou, a kultúra sa podobá navždy pevne ustanovenému verklíku - muzikálnej škatuľke (*šablóne*)*: znie možno aj krásne, ale bez ducha. Keďže inštinkty v sebe nesú krátkodobé programy správania; kultúra, ktorá určuje správanie zombie, nesie v sebe dlhodobé programy; a démonizmus, na osnove vôle a tvorivých snáh, dokáže v mnohých prípadoch prekonávať aj inštinkty aj automatické vykonávanie tradičných automatizmov zombie, — tak v rámci dlhodobých časových intervalov (v rámci života pokolenia) sa vykresľuje štatistika hierarchie podriadenosti psychologických typov: *démonické osoby programujú správanie zombie; zombie „pasú“ jedincov so zvieracím strojom psychiky.*

² Inými slovami, „zombie“ možno nazvať aj „klobásovým“ typom psychiky: «Mnoho ľudí sa podobá na klobásky: čím ich naplnia, to aj nosia v sebe» — K.Prutkov.

Ako sme už vraveli, stroj psychiky jednotlivca sa môže často meniť v priebehu života jednotlivca. Zmena stroja psychiky jednotlivca môže byť vratná aj nezvratná. Pri vratnej zmene stroja psychiky, táto sa môže meniť v závislosti od nálady a situácie aj niekoľko ráz za deň, nieto ešte v priebehu života. Tak, ako je každému Zhora dané stať sa Človekom podľa psychického zloženia stroja psychiky vo vyššie opísanom zmysle, tak určitá časť obyvateľstva v každej historickej epoche nezvratne prechádza na stroj psychiky Človeka, a cieľavedome napomáha všetkým ostatným pri ich premene na Človeka.

Spoločenský progres alebo regres je vyjadrený zmenou zložiek štatistiky nositeľov každého z opísaných (objektívne rôznorodých) typov stroja psychiky – a vôbec nie úspechom „materiálnej“ kultúry, umenia, štátneho zriadenia a im podobných, ľahko rozoznateľných demonštračných atribútov tej ktorej spoločnosti.

Hrubo povediac, psychické pozadie dnešnej civilizácie v priebehu celej jej histórie, je približne takéto: *skrytý matriarchát pod diktátom zvieracích inštinktov a pod všeobecnou kontrolou démonických bytostí, opierajúcich sa pri svojej činnosti na pastierov-biorobotov.*

Takéto stanovisko na **podmienenosť dôstojnosti človeka strojom psychiky** jednotlivca a jeho stability vedie k otázkam o vyhliadkach tých, ktorí sa ešte nestali Človekom v spomínanom chápaní a cítení zmyslu slova „Človek“: dokážu sa stať Človekom behom ich života? Dokážu sa stať Človekom ich deti? Dokážu sa stať Človekom všetci členovia spoločnosti, so zriedkavou štatistickou výnimkou postihnutých od narodenia? V závislosti na odpovediach (*na tieto otázky*) pri realizácii politiky v súlade s konkrétnymi odpoveďami (*ako aj pri odmietnutí vytvoriť si názor na tieto otázky*), vytvorí sa ten či onen systém života spoločnosti.

Despotizmus (*ako jeden z prejavov démonizmu*), sa tvári že on neignoruje tieto rozdiely v stroji psychiky jednotlivcov, a akoby práve preto sa snaží každému spravodlivo udeliť jeho sociálny status, t.j. práva a povinnosti v súlade s jeho reálnymi možnosťami. V skutočnosti je ale iba despotizmom a nie spravodlivosťou, pretože ignoruje inú dôležitejšiu vec, a to: keď sa stroj psychiky zmení, tak nie len vzdorovitý (*v minulosti*) jedinec začne hľadať východisko z tejto sociálnej ohrady, do ktorej ho despotizmus zahnal.

Abstraktný humanizmus ignoruje vymenované rozdielnosti v stroji psychiky jednotlivcov a tvrdí, že všetkým a „hneď teraz“ musia byť poskytnuté rovnaké práva, realizované v živote na základe toho, či iného chápania podstaty demokratických procedúr, dostupných všetkým. No v realite, pri pokusoch zrealizovať tento prístup v praxi spoločenského systému života množstva jednotlivcov, situácia sa stáva horšou než pri otvorenom despotizme. V tomto tvrdení nie je nič nové. Okrem toho, konzervatívci toto tvrdili abstraktným humanistom neustále: *«Existujú ľudia, ktorí sa zmenia na hovädá, len čo sa s nimi začne jednať ako s ľuďmi»*, — V.O.Ključevskij.

Ničmenej, je dosť veľa jednotlivcov, ktorí by radi urobili niečo „hneď teraz“, a nevedia prekonať svoju netrpezlivosť. Následkom tejto netrpezlivosti sa púšťajú do činnosti, ktorej perspektívy neblahého zakončenia nevidia, nakoľko sú zahltení túžbou uskutočniť svoj dobrý úmysel „hneď teraz“, ignorujúc výstrahu: *«Nezačínajte činnosť, ktorej zakončenie neleží vo Vašich rukách»*, — V.O.Ključevskij.

Ďalší zasa, uvidiac určitú viac-menej vzdialenú perspektívu, ktorej realizácia je celkom reálna (*za predpokladu že sa k nej vybuduje cesta z reálnej prítomnosti*), okamžite zanechajú prítomnosť a ženú sa ozlomkrky za perspektívou (*vidinou budúcnosti*)*, nebudujúc v **reálnej prítomnosti** nič pre jej uskutočnenie, alebo skúšajú na jej uskutočnenie použiť vyložené nevhodné prostriedky, pričom na posúdenie *vhodnosti prostriedkov* sa im nezdá potrebné „strácať čas“ (*ako sa to zo začiatku prihodilo v Rusku pri terorizme dekabristov a neskôr*

marxistov), ospravedlňujúc to frázou: „na premýšľanie už je neskoro“ alebo „treba robiť aspoň niečo“. A čo také možno urobiť bez rozmýšľania?

No existujú aj takí, čo povzbudzujú všetkých dobromyseľných netrpezlivcov, za tým účelom, aby ich rukami zničili prítomnosť a zablokovali cesty k reálne možnej priaznivej perspektíve. Medzi takýchto sa radí aj M.S.Gorbačov, kedysi povzbudzujúci zlatokopov perestrojky slovami: «Perestrojka – to je ale neprebádaná cesta, súdruhovia!», — a nikto sa ho neodvážil zahriať: «Nepoznáš brody – neskáč do vody! Povedzte mi prosím ale úprimne: „Vy ako hlava štátu – ste idiot, alebo nepriateľ národa?“»

Ľudia správajúci sa netrpezlivo, odmietajú ruskú národnú múdrosť vyjadrenú slovami: «Trpezlivosť a práca všetko zdolajú»¹. V Koráne je podmienenosť skutočnej mravnosti trpezlivosťou vyjadrená priamo:

«Dobro a zlo nie sú si rovné. Odstraňuj zlo tým, čo je lepšie <ako zlo>, a potom ten, kto je tvojim nepriateľom, stane sa tvojim blízkym priateľom. A nedosiahne to nikto, len ten, kto trpel <znášal>; nedosiahne to nikto, len držiteľia veľkého dielu». — Súra² 41:34, 35.

Na to isté poukázal aj Kristus:

«Kto chce ísť za Mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž, a nasleduje Ma...» — Marek, 8:34.

Netrpezlivci, ktorí nevenujú pozornosť a silu tomu, aby v sebe sformovali ozajstnú trpezlivosť a *sebadisciplínu pri práci na realizácii dlhodobej perspektívy*, stanú sa obeťami sebaklamy, keď ich netrpezlivosť budú podporovať ich ďalekozriví a trpezliví protivníci. Pritom ak ich protivníci pracujú na objektívne Zlo, potom nedisciplinovanosť a netrpezlivosť je priama cesta k posadnutosti, biorobotizácii. Okrem toho netreba zabúdať ani na démonické osobnosti.

Démonické osobnosti, — **disponujúc (vedome či podvedome) prehnaným sebahodnotením**, sú nositeľmi zvieracieho stroja psychiky, zombie psychiky alebo žijúci v svojvôli individualizmu (*oslobodeného od zajatia inštinktov a zombie programov*), — plodia agresívno-parazitický individualizmus, nárokujúci si na nadľudskú dôstojnosť uprostred ľudstva.

Majú sklon k vzájomnému hodnoteniu svojej hierarchickej dôležitosti a spochybňovaniu „znížených hodnotení“ (*podľa ich názoru*) od ostatných voči ním samotným. Medzi nimi sú tiež netrpezlivci, no sú tam aj ďalekozriví činní stratégovia, disponujúci mimoriadnou trpezlivosťou, nepovažujúci sa za priviazaných k vonkajšiemu sociálnemu času.

V spoločenských dnešnej globálnej civilizácie reálne existujú *dobromyseľní netrpezlivci, ktorí prejavujú tento špecifický druh pochabosti*, sa zoskupujú do krdľov. Keď krdle takýchto netrpezlivcov (*idúc hlavou proti múru*) prídu k štátnej alebo inej moci nad spoločnosťou a začínajú realizovať svoj abstraktný humanizmus, tak tento sa následne premení na lavínu najrôznejšej zločinnosti, pretože **rozdiely v stroji psychiky jednotlivcov predsa len reálne existujú**. Tieto rozdielnosti v stroji psychiky plodia vzájomne sa vylučujúce chápania (*každým z množstva jednotlivcov*) konkrétneho dobra a konkrétneho zla, alebo absolútnu neprítomnosť presného chápania týchto vecí. To sa potom premieta do vnútrospoločenských konfliktov množstva antropoidných živočíchov - biorobotov-zombie,

¹ Na Slovensku je analogické príslovia: „Trpezlivosť ruže prináša“, alebo „Pevná vôľa všetko zdolá“, „Dočkaj času, jak hus klasu!“ – dopl. prekl.

² Súra=kapitola, Aját=verš – pozn. prekl.

svojvoľných démonických individualistov, a tých, ktorým sa počas **každej historickej éry podarilo stať sa Človekom** - v súhrne tvoriacich spoločnosť¹.

Tento druh konfliktov (*spôsobených rozdielmi v správaní, v ktorom sa odráža každý z existujúcich strojov psychiky v spoločnosti*), býva potláčaný alebo odstraňovaný inštitúciami spoločenského samoriadenia, a to rôznymi prostriedkami: «privolať sen», umelo vytvoriť záujmy (*aktivitu*)* pre znepriatelené strany mimo sféry konfliktu, fyzicky izolovať od spoločnosti alebo zlikvidovať jednu, prípadne viac strán, zúčastnených v konflikte.

Po odstránení obzvlášť krvavých následkov pokusu realizovať v praxi abstraktný humanizmus „hneď teraz“ v spoločnosti, ktorý ešte nedozrel do ľudskosti, — nasledujúce viac či menej despotické podržanie dosiahnutej dynamickej rovnováhy medzi spoločenskými skupinami, — nové pokolenia abstraktných humanistov nazývajú totalitarizmom, despotizmom, diktatúrou a podobnými „nepeknými slovami“. No ak sa im podarí znova dostať k moci, tak abstraktný humanizmus plodí ďalšiu v poradí katastrofu spoločenského systému, a spoločnosť, ak nezahynie v nej, tak po nejakom čase obnovuje «despotický poriadok», potláčajúci slobodu jedných alebo druhých spoločenských skupín: tried, stavov, klanov, a tiež slobodu samovyjadrenia sa v živote toho ktorého stroja psychiky². Takáto je približne periodicita celej minulej histórie (*zhrnutej v kronikách*), vo všetkých regiónoch planéty.

---

¹ Ale spoločnosti sa vo svojom historickom rozvoji odlišujú navzájom nielen kultúrnou svojráznosťou každej epochy, ale aj proporciami, ako sú v nich zastúpené prv opísané typy a podtypy psychiky.

² Treba mať na pamäti, že jednoznačná závislosť medzi „strojom psychiky“ a „triednou príslušnosťou“ sa nepozoruje, i keď štatistická závislosť (*spôsobená prítomnosťou sociálnych skupín v spoločenskom zjednotení práce*), medzi „triednou príslušnosťou“ a stupňom vyspelosti tých ktorých telesných a duševných kvalít jednotlivcov má miesto.

4. O čom mlčí historický mýtus

Žijeme totiž nie na osnove spoľahlivého poznania dejín, ale na osnove historického mýtu, v ktorom sa *určítym spôsobom* interpretujú údaje archeológov, rozprávania starovekých povestí, dochované kroniky i falošné falzifikáty. V súlade s panujúcim historickým mýtom – sa dnešné ľudstvo zrodilo v živočíšnom svete, vstúpilo do doby kamennej, prvé regionálne civilizácie vznikli približne pred 5 až 7 tisíc rokmi, a *písomná* história sa začala asi pred 3 tisíc rokmi. A vďaka písomnej histórii sme všetci (*viac či menej dobre*) informovaní o minulosti regionálnych a globálnej civilizácie, počnúc približne od polovice prvého tisícročia pred našim letopočtom.

Základnou tézou (tvrdením)* tohto historického mýtu (pestovaného v priebehu mnohých storočí vo všetkých jeho variantách), ku ktorej musí samostatne dospieť čitateľ učebníc histórie, a dostupnej literatúry na témy, týkajúce sa histórie, - **je téza o ľuďmi neriadenom (a tiež pre ľudí vopred nepredvídateľnom) priebehu globálneho historického procesu.**

Každá štátna správa má podľa tejto tézy *chronologické hranice* v medziach života jednej generácie, a *priestorové hranice* – ak nie štátne, tak aspoň rozhranie, na ktorom môžu mať vojská daného štátu počas mieru základňu a *vo vojnovom režime hliadkovať*. A za týmito *chronologickými a geografickými hranicami* — všetko, čo sa ho týka, prebieha akoby samo od seba, bez akéhokoľvek cieleného vplyvu určitých vnútrospoločenských síl. Tento mýtus slúži ako maskovanie pre zákulisných šéfov globálnej politiky¹, ktorí ju realizujú v súlade s vyššie uvedenou doktrínou „Deuteronómium-Izaiáš“ – vybudovania globálneho rasistického „elitárno“-nevoľníckeho štátu.

V posledných rokoch sa objavili pokusy zameniť tento historický mýtus chronologicky kratšou verziou *akoby* spoľahlivej a známej histórie. Napríklad v prácach matematikov MGU² A.T.Fomenka a G.V.Nosovského³ sa na základe štatistickej analýzy informácie v kronikách tvrdí, že kroniky sú vcelku hodnoverné, počnúc od 11. – 12. storočia nášho letopočtu. Ale celá oveľa dávnejšia história opisuje (*tie isté**) *stredoveké dejiny* mnohonásobne presunuté hlbšie do minulosti, v ktorých reálni ľudia stredoveku vystupujú pod inými prezývkami a v inej geografickej lokalite udalostí, reálne odohratých v stredoveku. No aj tomuto mýtu je vlastné potichu vykresľovať neriadený priebeh globálneho historického procesu.

Ide však o to, že reálne existujú fakty, ktoré nezapadajú ani do prvého ani do druhého historického mýtu. Na jeho rozbitie postačí vložiť doň len jeden fakt, ktorý on sám nedokáže objasniť. Napríklad, v rannom stredoveku existovali mapy, na ktorých bola zobrazená Antarktída, brehy Severnej a Južnej Ameriky. Pritom Antarktída bola zobrazená bez ľadového panciera v stave, v akom nebola nikdy v pamäti dnešnej civilizácie, podľa jej

---

¹ V aktuálnej práci sa nasledovne chápe takto:

Globálna politika – je činnosť zameraná na realizáciu cieľov týkajúcich sa celého ľudstva a planéty Zem. Podstatou ide z väčšej časti o riadenie spektra dlhodobých tendencií, čo v mnohých prípadoch vylučuje zladenie aktuálnej politiky s už vytvorenými tendenciami.

Zahraničná politika – je činnosť zameraná na realizáciu cieľov vládnucej triedy štátu mimo hraníc jeho územia a jurisdikcie.

Vnútrotná politika – je činnosť zameraná na realizáciu cieľov vládnucej triedy štátu na jeho území a v rámci jeho jurisdikcie.

² MGU – Moskovská štátna univerzita.

³ O príčinách nášho nesúhlasu s verziou historického mýtu A.T.Fomenko a G.V.Nosovského sa dozviete viac v našej práci „Prozreteľnosť – nie je algebra“.

oficiálnej histórie. Avšak dnešná civilizácia pristúpila ku globálnemu mapovaniu až po niekoľkých storočiach (*po tom čo boli objavené tieto mapy*), v časoch veľkých geografických objavov (*od r.1492 ak rátame od prvej Kolumbovej plavby*). Globálne mapovanie v trvaní štyroch storočí ňou bolo zavŕšené až v roku 1906, keď R.Amundsen prešiel z Atlantického do Tichého oceánu cez prielivy v súostroviach na severe Kanady; a definitívne bolo zavŕšené až po ukončení programu snímkov povrchu Zeme z orbity v 1970-tych rokoch.

Napriek týmto skutočne hodnoverným a známym faktom sú ale na stredovekých mapách zobrazené línie pobrežia Antarktídy, oboch Amerík, Európy a Afriky na veľkej ploche s dĺžkovou odchýlkou (*tak relatívne malou*)*, ktorú úroveň rozvoja chronometrie a matematiky súčasnej civilizácie bola schopná zabezpečiť až začiatkom 80-tych rokov 18. storočia n.l.¹

Sfinga pri Cheopsovej pyramíde v Egypte je tradičnými historikmi spoločne s pyramídami datovaná vekom nie dlhším ako 5 tisíc rokov. Zlý zovňajšok sfingy historici objasňujú veternou eróziou: *fúkal vietor, niesol piesok, tento piesok spolu so zvetrávaním zoškrabali časť materiálu a pod*. No keď sa napokon prehliadky Sfingy ujal profesionálny geológ, ten prišiel k záveru že *Sfingu dlhodobo zalievali privalové dažde, a tá je tiež poškodená vodnou eróziou...* Každopádne, v súčasnej civilizácii Sfinga stojí na jednom z najsuchších miest planéty, kde zriedkavý dážď nemohol spôsobiť vodnú eróziu, zanechávajúcu na kameňoch vertikálne ryhy, v tom istom čase, keď zvetrávanie a veterná erózia zanechávajú horizontálne stopy, vytvárajúc pritom zaujímavé formy: *skaly-hríby, skaly-dáždniky, skaly-postavy* a pod. Okrem toho, takmer po väčšinu času, čo existuje súčasná civilizácia, bola Sfinga zasypaná pieskom, v dôsledku čoho hovoriť o veternej erózií nie je na mieste. Ak pripustíme, že Sfinga je obrazom človeka vo veku súhvezdia Leva², potom je Sfinga kultúrnym pamätníkom doby, keď na mieste, kde bola postavená, jestvovala iná klíma s bohatými dažďami. Je výtvorom predchádzajúcej globálnej civilizácie, ktorá zahynula v nejakej globálnej *geofyzikálnej alebo astrofyzickej katastrofe (podľa niektorých mýtov Mesiac a Venuša na prastarej hviezdnej oblohe neboli)*, a až po zavŕšení ktorej sa začala formovať a rozvíjať dnešná globálna civilizácia.

Na minulú predchádzajúcu globálnu katastrofu poukazujú tiež aj obelisky Egypta. Používali sa ako slnečné hodiny. Pritom stupnica týchto chronometrov je taká, že trvanie ranných, obedných a večerných „hodín“ nie je totožné, čo vyvoláva údiv u tých, ktorí sa stretli s týmto faktom. No ak by sa Egypt nachádzal na 15° severnej šírky (reálne je umiestnený približne medzi 25° a 30° severnej šírky), tak existujúce stupnice slnečných chronometrov Egypta by zaručovali presnosť všetkých hodín počas dňa.

Aj náleziská mamutov vo večne zamrzutej pôde sú premiešané s oveľa južnejšou vegetáciou, než tou, ktorá bežne rastie teraz v týchto šírkach; náhle uhynuté zvieratá vo veľkom množstve v kombináciách, aká sa nevyskytuje v bežnom živote biocenóz (*dravce aj bylinožravce vo veľkom množstve premiešané*) boli na niektorých miestach zasypané vrstvami

---

¹ V základoch určovania dĺžky leží určenie rozdielu medzi miestnym časom v bode určovania dĺžky a miestneho času na nultom poludníku. To znamená, že geografickú dĺžku možno merať v jednotkách času (*namiesto oblúkových stupňov rovníka*), vychádzajúc z toho, že Zem sa otočí okolo svojej osi raz za 24 hodín. Miestny čas v bode určovania dĺžky sa určoval polohou nebeských telies, a správcom miestneho času nultého poludníka bol chronometer. Ak prechod nebeského telesa cez poludník (t.j. miestny čas) je možné určiť dostatočne presne aj bez chronometra, tak chyba chronometru (chrániaceho miestny čas nultého poludníka) je ekvivalentná „posunu“ nultého poludníka voči jeho reálnej polohe. Presnosť chronometrov, umožňujúca zabezpečiť kartografickú presnosť starobylých máp, bola dosiahnutá dnešnou globálnou civilizáciou až v 80-tych rokoch 18. storočia.

² Historické obdobie, keď počas jarnej rovnodennosti bol pozorovaný východ Slnka v súhvezdí Leva, malo svoje miesto dávno pred oficiálnym zrodom Egyptskej regionálnej civilizácie podľa panujúceho historického mýtu.

sopečného popola a rýchlo zmrazené skôr, než sa ich roztrhané¹ alebo celé mŕtvolky začali rozkladať.

Okrem toho:

«po celej Južnej Amerike boli nájdené zuhoľnatené telesné pozostatky z čias Doby ľadovej „v ktorých kostry nezlučiteľných druhov zvierat (*dravcov a bylinožravcov*) boli chaoticky premiešané s ľudskými kosťami. Nemenej vážnou je kombinácia (*na dostatočne rozmerných plochách*) zuhoľnatených suchozemských a morských zvierat, chaoticky premiešaných, no pochovaných v jednom geologickom horizonte“».²

Tí čo porovnávajú podobný rad faktov, majúcich geografickú lokalizáciu «po celej planéte», prichádzajú k názoru, že minulé globálna civilizácia zahynula následkom globálnej katastrofy, ktorá sa odohrala približne pred 10 – 13 tisíc rokmi, v priebehu ktorej gigantické prílivové vlny a cunami s výškou do jedného kilometra sa preliali cez pevninu, zmyli lesy, pozabíjali ľudí, mamutov i vorvane, premiešajúc navzájom ich zostatky. A vtedy došlo aj k posunu pólov (*zemskej osi*)*, čo bolo sprevádzané globálnou tektonickou aktivitou, mnohonásobnými erupciami vulkánov a pod. Následkom tejto katastrofy sa Egypt posunul viac na sever, a jeho slnečné chronometre stratili rovnomernosť svojich stupníc. Antarktída sa posunula viac na juh do polárnej ľadovej zóny, presne tak, ako sa na severnej pologuli posunuli do polárnej ľadovej zóny aj oblasti dnešného permafrostu³ na Sibíri, v Kanade a na Aljaške⁴.

Z globálneho kartografického snímkovania, vykonaného tou zahynuvšou civilizáciou, prešli do našej civilizácie nejaké zachované materiály, ktoré aj vytvorili základ stredovekých máp *s pre nich nevhodnou Antarktídou a Amerikami na to, aby panujúci historický mýtus o vzostupe našej civilizácie z nulovej úrovne rozvoja kultúry do dnešných výšok bez akéhokoľvek kultúrneho pozadia bol vierohodným*.

Obraz predchádzajúcej globálnej civilizácie možno obnoviť iba z mýtov a tajných náuk, *neurčených pre dav* a šírených od dávnych čias v dnešnej civilizácii medzi privilegovanými a zainteresovanými osobami. Toto všetko spoločne s aktuálnym historickým mýtom znamená, *že Doba kamenná, ako to potvrdzuje aj archeológia, jestvovala... no nie všetci, čo prežili minulé globálnu katastrofu, zdívali až na úroveň Doby kamennej*. Okrem toho, v súlade s jednou z rekonštrukcií obrazu minulej globálnej civilizácie na osnove mýtov, — oni nežili rovnako ako my...

¹ Skúste si predstaviť, čo môže roztrhnúť napoly živého mamuta... – pozn. prekl.

² Podrobnejšie v knihe Graham Hancock „Stopy bohov: hľadanie pôvodu prastarých civilizácií“, Moskva, r. 1997, str. 204 (Fingerprints of the Gods: The Evidence of Earth's Lost Civilization)

³ Neustále zamrznutá zem. – pozn. prekl.

⁴ Podrobnejšie v knihách: Graham Hancock „Stopy bohov: hľadanie pôvodu prastarých civilizácií“; I. Velikovskij „Zrážka svetov“, „Fénix“, Rostov na Done r. 1996; T.N.Drozдова, E.T.Jurkina „Po stopách obrazu Atlantídy“, Moskva „Strojizdat“ r. 1992; V.N.Djomin „Tajomstvá ruského národa. Po stopách počiatkov Rusi“ Moskva „Veče“ r. 1997, a tiež rozhovor s V.N.Djominom „Keď sme vedeli lietať... a hovorili jedným jazykom“, opublikované v rubrike „Teória nepravdepodobnosti“ v „Rasijskoj Gazete“ z 20.02.1998, v ktorej je reč o živote pradávnej civilizácie Hyperborey, ktorá bola domovinou podaktorých spomedzi olympských bohov, ktorej pozostatky boli nájdené na severe Ruska. V tomto rozhovore sa tiež spomína, že v 30. až 15. storočí pred našim letopočtom bola klíma Arktídy dostatočne mierna a Severný ľadový oceán bol teplý, bez ohľadu na prítomnosť ľadovca na kontinente.

Treba si uvedomiť, že vytváranie pozemských ľadovcov nie je spojené len so zemepisnou šírkou krajiny, ale aj s množstvom zrážok, padajúcich na ňu v zimnom období. Takto podľa jedného z matematických modelov klimatológie, by v dnešnej Sibíri mohol byť ľadovec, podobný tomu antarktickému v prípade, ak by Tibet a Himaláje neprekážali postupu vlhkých vzdušných mäs smerom na sever, z oblasti Indického oceánu.

«Rasa Pánov» bola relatívne málopočetná a prebývala iba na jednom z kontinentov s najpriateľnejšou klímou. Mimo tohto kontinentu sa nachádzali len jej oporné body pre riadenie hospodárskej činnosti, ktorú obsluhovali (*voči nej*)* podriadené národy, pozbavené možnosti vykonávať výrobnú a inú činnosť na osnove technogénnej energie. Toto zabezpečovalo vysokú spotrebnú úroveň «rasy pánov» *pri relatívne dobrej ekológii na planéte ako celku*. Preto dnešné snahy o rozdelenie populácie na „zlatú miliardu“ a ju obsluhujúci „pracovný dobytok“ majú vo svojom základe staré hlboké psychologické pozadie.

Jedna z takýchto rekonštrukcií tvrdí, že exempláre jedincov «rasy pánov», ak aj nedisponovali telesnou nesmrteľnosťou, no boli tak vnímaní ostatnými obyvateľmi planéty, nakoľko mnohonásobne predstihovali svojich poddaných dĺžkou svojho života: práve toto dalo základ zrodu legiend o bohoch a polobohoch, ktorí kedysi žili medzi ľuďmi. Nie je vylúčené, že uplatňovali aj génové inžinierstvo na svojich poddaných, meniac ich tak fakticky na biorobotov, ktorých schopnosti tvorivého samorozvoja boli takto umelo a cielene ohraničené¹. Posledné, ako už vieme, je v dnešnej globálnej civilizácii (*najmä v jej Západnej časti*) vytúženým medzníkom mnohých predstaviteľov vládnucej „elity“. Film „Mŕtve obdobie“² je len jedným z mnohých umeleckých stvárnení vedeckého výskumu, reálne uskutočňovaného s cieľom vytvoriť vedeckými metódami *rasu „pánov“* a množstvo rás ju obsluhujúcich, samorozmnožujúcich sa, funkčne špecializovaných, programovateľných a diaľkovo (*technicky a senzibilne*) riadených biomechanizmov.

Tak či onak, snaha vytvoriť čosi na spôsob rasovo-„elitárnych“ rekonštrukcií života Atlantídy v globálnom rozsahu je viditeľná počas celých dejín súčasnej civilizácie. A je viditeľná tým viac, čím väčšie sú úspechy vo vede a technológiách dnešnej civilizácie. Každopádne, v súčasnej civilizácii priame a otvorené vládnutie «pánov» nad «hovoriacimi nástrojmi» a priame neskrývané rozdelenie spoločnosti na «pánov» a «pracujúci dobytok», ktoré bolo typické pre prvotné regionálne civilizácie, sa nepodarilo stabilizovať.

Nie je vôbec vylúčené, že atlantická «rasa pánov» minulej globálnej civilizácie, neovládala zvrchovane celú planétu, ale jestvovali regióny, ktoré si zachovali samostatnosť svojho riadenia. V nich počas globálnej katastrofy tiež nezahynuli celkom všetci. Možno práve to je príčinou tak výrazne odlišnej kultúry medzi Tichooceánskym Východom Eurázie a okolo-Atlantického Západu, a tiež kultúry predkolumbovskej Ameriky a dnešnej globálnej civilizácie. Ničmenej, ak aj necháme bokom detaily života minulej globálnej civilizácie, to nepochybne dôležitejšie, od čoho odvracia pozornosť súčasný oficiálny historický mýtus, je, že:

Paralelne s dobou kamennou súčasnej globálnej civilizácie sa rozvíjala misia civilizátorov – preživších príselcov z civilizácie minulej.

Okrem toho, katastrofa nemusela byť úplne neočakávaná, následkom čoho tí, ktorí sa seriózne zaoberali možnými prognózami, sa postarali včas o to, aby v nej prežili a ochránili kultúrne dedičstvo pre budúcu obnovu *normálneho (podľa ich názoru) života*. Ak sa prognózami zaoberali seriózne aj vládnuce triedy, potom boli iste aj na štátnej úrovni organizované opatrenia k tomu, aby sa urýchlene obnovil normálny (*v ich chápaní*) obraz

¹ Vráťane narušenia genetických programov k zníženiu priemernej dĺžky života „hovoriacich nástrojov“

² „Mŕtve Obdobie“ – sovietsky dvojdielny detektívny umelecký film, natočený v roku 1968 režisérom Savvom Kulišom. Tento film rozpráva o sovietskych rozviedčikoch, rozoblačujúcich činnosť jedného zo západných inštitútov, ktorý pracoval na vytvorení novej hroznej zbrane, ničiacej psychiku človeka. Na čele tohto Výskumného Ústavu bol sadistický lekár Richard Hass (profesor Born – vojnový zločinec)

[http://ru.wikipedia.org/wiki/Мёртвый_сезон_\(фильм,_1968\)](http://ru.wikipedia.org/wiki/Мёртвый_сезон_(фильм,_1968)).

života po zavŕšení katastrofy. Biblická i Koránska správa o Noemovej arche predstavuje svojou podstatou informáciu o cieľavedomej reakcii na podobný typ výstražnej prognózy. Tiež treba mať na pamäti to, že biblická aj Koránska správa o arche je jednotná v tom, že archa – je *výtvorom opozície vládnucemu režimu minulej civilizácie*. Minulá civilizácia bola zámerne zničená Zhora. Bola jej poskytnutá možnosť zahynúť v Božom dopustení, za nenávratne zvrátenú morálku a etiku v sebe, nakoľko jej vládnuca „elita“, v ktorej prevládal démonický stroj psychiky, dosiahla neobmedzenú vnútrosociálnu moc, stabilnú v následnosti generácií.

V našej civilizácii sa vždy vynárala otázka, nakoľko je hodnoverná informácia o Noemovej arche, už len kvôli tomu, že svojimi rozmermi, ktoré sú uvedené v Biblii (*Genesis 6:15 – dĺžka 300 lakťov; šírka 50 lakťov; výška trupu 30 lakťov; - čo je približne 150/25/30 metrov, je to viac, ako základné rozmery krížnika Auróra a blízke k rozmeru takých plavidiel, ako je atómový l'adoborec „Arktika“*), archa prevyšuje všetky **drevené** lode, zostrojené súčasnou civilizáciou do dnešnej doby, a dokonca aj kovové lode obrovských rozmerov dnešná civilizácia začala konštruovať až v druhej tretine 19. storočia. Takže do polovice 19. storočia biblické správy o jej rozmeroch určite vyvolávali prekvapenie a obdiv.

Za posledných niekoľko sto rokov sa v tlači neraz objavovali správy o tom, že sa našla archa na hore Ararat, presne ako to opisuje aj Biblia o mieste zavŕšenia plavby. Jeden zo súhrnov správ na túto tému o tomto objave je opublikovaný v „*Komsomolskej pravde*“ (tlst'oške) 20. februára 1998. Uvádzajú sa svedectvá jedného Turka, ktorého ešte jeho dedo vodil do hory k „svätému korábu“ v roku 1905. Informuje sa, že počas 1. svetovej vojny 20. storočia ruský letec Roskovickij, realizujúc prelet nad oblasťou Araratu, na brehu horského jazera objavil polozatopený trup lode. «Z jednej strany bol jej trup čiastočne rozobratý, na lodi sa črtali štvorcové dvere široké okolo 6 metrov. To sa mi zdalo nezvyčajným, veď dokonca ani teraz nemajú lode tak obrovské dvere¹» (*citát z interview Roskovického, poskytnutého v r. 1939 časopisu „magazín Nový Eden“, uvedený v „Komsomolskej pravde“*).

Ako sa píše ďalej, Ruskom bola zorganizovaná expedícia k arche (Ararat sa v tom čase nachádzal na teritóriu, ktoré patrilo Ruskému impériu), tá vykonala fotografovanie a meranie archy, zobrala si aj vzorky jej materiálov. Avšak po návrate expedície do Petrohradu, už revolučného, sa «podľa určitých svedectiev» všetko ocitlo v kompetencii L.D.Trockého, a na jeho príkaz boli členovia expedície i všetky materiály zničené.

Po týchto udalostiach bola archa zabudnutá do tých čias, kým ju neobjavili druhý raz, no už vrastenú do ľadovca počas leteckého fotosnímkovania Leteckými ozbrojenými silami Turecka v roku 1959. Po tomto objave bolo k arche vyslaných niekoľko expedícií, vrátane nelegálnych. Niektoré takto nájdené materiály boli exponované v New Yorku v roku 1985, čo u Turecka vzbudilo protest z dôvodu porušenia ich interných zákonov o kultúrnych pamiatkach.

Okrem toho určitý objekt na úbočí Araratu bol objavený aj kozmickou rozviedkou USA. Keď chýry o tomto prenikli medzi spoločnosť a jeden z amerických výskumníkov, odvolávajú sa na Zákon o slobode informácií požiadal o tieto snímky, tak ministerstvo obrany mu poskytlo iné fotografie, získané pri leteckom snímkovaní Vojskami USA v roku 1949 – teda ešte o 10 rokov staršie, ako turecké vojenské letecké fotosnímky. Všetky

---

¹ Nákladné lode triedy «Ro-Ro» (Roll on Roll off) s horizontálnou nakládkou/vykládkou tovaru (na kolesách) cez výklopnú hermetickú rampu takýchto rozmerov sa objavili až v 1960-tych rokoch; tankovo-výsádkové lode s nosovou rampou takých rozmerov – až v priebehu 2. svetovej vojny; palubné nákladné rampy na vykládku lietadiel z hangáru v trupe lode na vonkajšie výťahy za účelom ich presunu na vrchnú vzletovú palubu sa objavili na amerických lietadlových lodiach tiež až v chode 2. svetovej vojny 20. storočia. Takže v rokoch 1916 a 1939 sa bolo čomu diviť...

materiály na túto tému, ako sa píše v spomínanej publikácii „*Komsomolskej pravdy*“, ležia v archívoch CIA, no oficiálni predstavitelia Turecka zachovávajú mlčanie.

Články, zasvätené téme nálezu objektu podobného arche na náhornej plošine Araratu, s ilustrovaným obsahom, sú aj na internete¹.

Na základe toho, čo je o dejinách dnešnej civilizácie známe, predsa len sa pridriavame názoru, že minulé globálna civilizácia nebola spoločnosťou všeobecnej *rovnosti* ľudskej *dôstojnosti* a všeobecnej *Lásky*. Bola civilizáciou geneticky rozdielnych rás. A prinajmenšom v tej jej časti, na ruinách ktorej vznikol dnešný Západ, existovalo členenie na rasu «pánov», a rasu, ktorá «pánom» slúžila – teda «hovoriace nástroje».

A toto všetko našlo svoje rozmanité pokračovanie v dejinách súčasnej globálnej civilizácie, a veľa v nej aj vysvetľuje, obzvlášť *v regionálnej histórii, ktorá si hovorí Západ – v ranných etapách jej vývoja*:

- Kastové členenie v dávnej minulosti v niektorých regiónoch – odrážalo úsilie potomkov „pánov“, realizujúcich misiu civilizátorov, zachovať v kontinuite generácií čisté genetické línie a zabrániť tak svojej „degenerácii“ pri krížení sa s potomkami bývalých „hovoriacich nástrojov“.
- Manželstvá bratov a sestier, rodičov a detí v žrečeských a kráľovských dynastiách v ostatných regiónoch mali ten istý cieľ – ochrániť geneticky čisté línie „pánov“ v kontinuite pokolení pred zavlečením do nich genetického materiálu „hovoriacich nástrojov“ (*prípadne mohlo ísť aj o objektívne vynútené opatrenie, pretože genetická rozdielnosť „pánov“ a „otrokov“ (spočiatku)* vylučovala možnosť pokračovania rodu v zmiešaných manželstvách*).
- Z druhej strany, právo prvej noci a pohlavnej rozpustilosti samcov „pánov“ smerom k samiciam „hovoriacich nástrojov“ malo rozšíriť možnosti pre civilizátorov za cenu určitého „skvalitnenia plemena“ civilizovaných v kontinuite pokolení realizáciou prirodzeného aj umelého výberu.
- S týmito tajomstvami krvi bol taktiež spojený zákaz výskumu v oblasti genetiky, nanútený Sovietskemu Zväzu v časoch J.V.Stalina. Keďže čistý sionistický internacionalistický vývoj revolúcie podľa Marxa a Trockého sa v Rusku nevydaril, pohlavári marxizmu-trockizmu (*potomkovia staroatlantických civilizátorov*) uznali za vhodné zamedziť, aby sa v stane protivníka objavila obzvlášť špecifická informácia o genetike obyvateľstva, tým skôr, že už v roku 1925 prekĺzli do sovietskej tlače články o možnostiach určiť s 90% vierohodnosťou podľa analýzy krvi, či je jedinec židom alebo nie (*prečo bol prejavovaný záujem práve k odhaleniu tohoto rozdielu sa nevysvetľovalo, hoc práve tento druh selekcie leží v základoch biblickej rasovej „elitárno“-nevoľníckej doktríny*). Zákaz výskumu v oblasti genetiky je svojim spôsobom aj analógiou vtipu: «Stierlitz vedel, že dva a dva sú štyri, nevedel iba, či o tom vie aj Müller», alebo v trochu inej forme: «Globálne vládnuci „Nikto“² vedel, čo v genetike znamená „dva krát dva“, a nechcel, aby to zistili v regióne, ktorý sa mu vyšmykoval z jeho neobmedzenej kontroly».

---

¹ O archeologických výskumoch tohto objektu a ich výsledkoch pozri stránky: http://nbad.narod.ru/na_find_2.htm; <http://www.ufo.obninsk.ru/now.htm>. Niektoré publikácie na túto tému nájdené v internete sú predstavené v materiáloch KSB, šírených na kompaktných diskoch v priečinku „Iní autori“: „Noemova_archa“.

² Pod menom „Nikto“ sa predstavil Odyseus kyklopovi Polifémovi, pred tým, než mu vypichol jediné oko. Keď sa tak stalo a na Polifémov nárek príbehli ostatní kyklopotvory, tak sa ho začali pýtať, prečo tak kričí a kto mu vlastne ublížil? Polifémos im odpovedal: „Ublížil mi zákerný Nikto“. Keďže ostatní pochopili, že reálneho zločinca niet, tak sa spokojne rozišli a nechali Poliféma osamote s jeho bolesťou a vzniknutými problémami...

Je možné, že rovnaké genetické osobitosti, zdedené z minulej nespravodlivej globálnej civilizácie sa prejavujú aj v tom, čo mnohokrát vyzorovali organizátori kolektívnej činnosti v spoločnosti. Henry Ford o tom písal takto:

«Drvivá väčšina si praje zostať tam, kde je ona postavená. **PRAJÚ SI BYŤ RIADENÝMI, ŽELAJÚ SI, ABY VO VŠETKÝCH PRÍPADOCH DRUHÍ ROZHODOVALI ZA NICH A ZBAVILI ICH ZODPOVEDNOSTI.**

(citovaný text je zvýraznený nami: t.j. oni sú psychickými otrokmi – pracovným antropoidným dobytkom, ktorý riadi a za ktorý zodpovedá ich «pán» pred inými „slobodnými“ «pánmi»; okrem slova «zodpovednosti» je nevyhnutné k zvýrazneným slovám H.Forda ešte doplniť slová «starostlivosti o ostatných a nasledujúce pokolenia»)

Preto najväčší problém nespočíva v tom, nájsť tých, čo si zaslúžia povýšenie, ale tých, čo si ho prajú. <...>

... pre väčšinu ľudí je trestom potreba myslieť. Ideálnou sa im javí taká práca, ktorá *nekladie žiadne požiadavky na tvorivý inštinkt* (zvýraznené nami: pri takomto štýle vzťahu k práci, ktorá je základom zabezpečenia života dnešnej civilizácie, sa robotník ničím neodlišuje od pracujúceho dobytká, či naprogramovaného robota; ak však máme hovoriť o tvorivej oblasti, v ktorej dnešná civilizácia dosiahla úspechy – tak potom sú to zbrane: prírodou dané *zuby a pazúry* vymenili rozumné živočíchy behom niekoľkých tisícročí za jadrovú výzbroj a vojensko-kozmičké sily).¹

Otupujúci vplyv systematického školského a univerzitného **vzdelania**², v mnohom neodlišiteľný od drezúry, napasovanej na riešenie rôznych druhov problémov metódami zdedenými po predkoch; **vzdelania**, ktoré programuje psychiku konkrétnymi poznatkami a zručnosťami, ale neučí ľudí *tvoriť* (teda vnímať seba a Život, a samostatne chápať Život, a podľa miery nutnosti plodiť v sebe i v kultúre spoločnosti nevyhnutné poznatky a zručnosti), môže mať samozrejme rovnaké následky, ako tie, o ktorých písal H.Ford.

A hoci sa so *vzdelávacím systémom* stretávajú ak aj nie všetci bez výnimky, tak minimálne väčšina – každopádne nie všetkých on otupuje a ohlupuje. Tento fakt, že nie všetci vychádzajú zo škôl a univerzít vydrezúrovaní ako idioti pre prácu v nejakej oblasti, môže mať takisto reálnu genetickú predispozíciu (*program*)*, zdedený ešte z minulej globálnej civilizácie.

Po sformovaní centier regionálnych civilizácií približne pred 5 až 7 tisíc rokmi, značne vzdialených jeden od druhého, no majúcich veľa podobného a spoločného (*z námetov mýtov ktoré sa zachovali, zvestujúcich o ich formovaní*), sa začala ich expanzia (*rozširovanie hraníc*) do priľahlých regionov. V dôsledku toho, ako začali hraničiť jeden vedľa druhého, začala epocha vojen medzi regionálnymi civilizáciami.

Bez ohľadu na to, ako ciele týchto vojen chápali a vysvetľovali samotní panovníci každého z regiónov, toto boli vojny, ktoré *mali objektívny cieľ vo vzdialenej historickej perspektíve* – *vytvorenie globálnej civilizácie*, a to konkrétne tou regionálnou civilizáciou, ktorá zvíťazí vo finále vojen s ďalšími kandidátmi na to isté.

Počas týchto vojen Egypt skôr než všetci jeho ostatní súper (adepti na *neobmedzenú svetovládu*) prešiel od vojen „horúcich“ k vojne „studenej“ – informačnej vojne metódou kultúrnej spolupráce so svojimi zotročenými susedmi, ktorých historicky vyskladaná kultúra

¹ H.Ford „Môj život, moje úspechy“, Moskva r. 1989, str. 86, str. 89

² O úlohe vedy v systéme vzdelávania pri podpore davo-„elitarizmu“ pozri časti 10.6 a 10.7 v práci VP ZSSR „Základy sociológie“.

sa počas realizácie kultúrnej spolupráce zmiešala alebo zdeformovala, a to agresorom zámerne vytvorenou kultúrou – biblickou kultúrou v našej historickej realite.

Formou prejavu tohoto spôsobu vedenia **svetovej vojny** (*vlečúcej sa už niekoľko tisíc rokov*) a výsledkom snáh tamojších znacharov (*následníkov pyramíd a poznatkov minulej globálnej civilizácie*), vznikla vyššie uvedená doktrína skúpenia celého zvyšku sveta **od globálne ľahkovážnych a pochabých** na osnove medzinárodného nadštátneho úžernického monopolu. Samotný Egypt (*ako regionálna civilizácia*), takmer zahynul pri pôrode tejto doktríny a dodnes iba prežíva v stave kómy.

Aby bolo možné realizovať agresiu formou kultúrnej spolupráce, bol potrebný vhodný nástroj schopný samoreplikácie, nesúci umelo a zámerne vytvorenú kultúru. Podľa všetkého, samotnú vnímavosť a úsilie hierarchovia znacharov Egypta posilnili dedičstvom Atlantídy z oblasti genetických experimentov, selekcie a genetického inžinierstva. Príhodným „etnografickým materiálom“¹, vybraným na tento cieľ, sa ukázali byť kočovné plemená (*teraz nazývané ako starohebrejské*), žijúce v dobe kamennej² a uväznené v egyptskom zajatí. Títo sa stali chrámovými otrokmi, nie otrokmi štátu, či súkromných osôb: t.j. stali sa vlastníctvom hierarchie strážcov poznatkov a zručností (*stále nazývaných „žrečestvom“, bez akéhokoľvek opodstatnenia k tomuto v ich ďalšej činnosti*).

Neskôr, v priebehu [sinajského „pochodu“](#), na osnove tohto „etnografického materiálu“ bol vyšľachtený špeciálny druh ľudí – nositeľov biblickej doktríny. Tento sa historicky vyvinul do dnešného židovstva, nasal do seba počas storočí aj množstvo nadšencov (*cudzincov, čo prijali judaizmus, - občas celý národ, ako to bolo v prípade chazarov*).

A ak starozákonný-**talmudický** judaizmus opakovane tvrdí, že „národy Zeme“ – sú v podstate zvieratá s ľudskou tvárou, tak to možno vnímať tiež ako príznak toho, že predstaviteľom judaizmu bolo oddávna známe o zdivočelosti väčšiny populácie planéty počas minulej globálnej katastrofy až do stavu blízkeho zvieratú, čiže o kvantitatívnom prevládani zvieracieho typu stroja psychiky (*vo vyššie opísanom zmysle tohto termínu*) v „národoch Zeme“. No aj pasovaným Bibliou do funkcie rasy „pánov“ nie je veľmi čím sa chváliť: hierarchia znacharov starovekého Egypta totiž vyšľachtila reálne historické židovstvo presne tak, ako sa dnes šľachtia plemená dobytka, *vopred* si zadajúc celkom presné ciele. Na uskutočnenie vypracovaného svetového projektu, muselo židovstvo ako celok spĺňať dve základné **takticko-technické požiadavky**:

- Aby v ňom, čo do počtu, prevládal typ stroja psychiky *autonómneho biorobota* i *dialkovo riadeného biorobota* mimozmyslovými prostriedkami, v ktorom inštinkty sú potláčané kultúrou podmienenými programami správania sa. V celkovej štatistike to malo zabezpečiť **prevahu** väčšiny jednotlivcov-biorobotov nad jednotlivcami so živočíšnym strojom psychiky *v konfliktných procesoch s dostatočne dlhým časom trvania, v ktorom prevládajúce krátkodobé inštinktívne programy správania sa u zvieracieho stroja psychiky strácajú efektívnosť*. Vo výsledku tak dosiahnutý úspech v tejto oblasti splodil presvedčenie o osobitej intelektuálnej a kultúrnej – *nadľudskej* – prevahe židov nad ostatnými.
- Aby sa predstavitelia globálneho projektu a ich potomkovia mohli **schovať** v sociálnom prostredí tejto rasy „pánov“ po tom, čo sa projekt rozšíri v medzinárodnom rozsahu, a národy vychádzajúce z divokosti, v ktorých kvantitatívne prevláda zvierací stroj psychiky, sa ukážu byť manažérske závislé od „pánov“ na základe vštepenej im biblickej kultúry. Možno, že bola aj nejakým spôsobom zabezpečená genetická nemiešateľnosť

¹ Termín prevzatý z akýchsi zápisov dnešných demokratizátorov.

² Ako hovorí Starý Zákon, obrezanie sa vykonávalo **kamennými nožmi**. Exodus kap.4: «25. Vtedy Sefora vzala kamenný nôž, obrezala predkožku svojho syna a hodiac ju k jeho nohám povedala: si mi ženíhom krvi».

vlastníkov projektu s ich židovským zámožkom-biorobotom. V každom prípade noviny „Nový Petrohrad“, 06.02.97 v článku „Všetci rabíni majú jedného predka“ píšú nasledujúce: «Skupina bádateľov z Izraela, Kanady, Anglicka a USA, realizujú veľký výskum, opublikovala jeho výsledky v časopise „Nature“. Preskúmajúc dedičný materiál rabínov v občinách židov-aškenázi (centrálne a východná Európa), sefardov (južná Európa), sa utvrdili v tom, že všetci duchovní, dokonca aj z dávno rozdelených spoločenstiev, v skutočnosti pochádzajú od jedného predka po mužskej línii. Genetický rozdiel medzi duchovnými a ich ovečkami v miestnom spoločenstve je omnoho väčší, než rozdiel medzi rabínmi navzájom vzdialených diaspór».

V priebehu celej nasledovnej histórie museli skutoční páni židovstva neraz vyradiť množstvo jedincov, genealogických línii a takmer celé stáda biorobotov kvôli tomu, aby židovstvo stabilne vyhovovalo výlučne len *dvom hore opísaným najhlavnejším takticko-technickým požiadavkám nástroja agresie*.

Posledná z takéhoto rodu *prebierok* židov („zdivočelých“- *z uhla pohľadu ich šéfov*), niesla názov „holokaust“; spôsobená bola snahou množstva židov emancipovať sa v Európe v tých národoch, uprostred ktorých žili, asimilovať sa s nimi; čiže vedomou alebo podvedomou snahou stať sa rovnakými, ako všetci ostatní ľudia.

Vyjadrený názor o civilizátorskej misii a prostriedkoch jej uskutočnenia sa môže javiť mnohým ako nezmyselným, avšak, ak sa obrátíme k publikáciám na tému záhad histórie, monografiám triedy „Celosvetová história“, školským a univerzitným učebnicami, napísaným bez rôznych „hlúpych vtipov“ na osnove interpretácie historických údajov a zachovaných kroník, tak môžeme vidieť veľmi špecifické osobitosti tohto druhu publikácií.

- Prakticky všetky mýty starovekých regionálnych civilizácií bez výnimky a tiež mnohých „necivilizovaných“ národov a plemien, hovoria o tom, že ich vznik bol podmienený príšlecami spoza mora (alebo z neba – z vesmíru), osvietenkami, ktorí učili divochov, zberateľov a lovcov - poľnohospodárstvu, remeselníctvu, základom štátneho riadenia. Potom títo civilizátori buď zomreli, alebo boli zavraždení, prípadne opustili svojich zverencov; inokedy sa tohto odstraňovania príšlecov-civilizátorov zúčastňovali iní zlí „bohovia“, snažiaci sa tiež realizovať svoju civilizátorskú misiu, stanúc sa tak nástupcami „bohov“ ktorí ju začínali.
- V priebehu celej histórie mnoho mysliteľov odhaľovalo globálne nadštátne riadenie na osnove všeobecne známych faktov, ktoré kultivovaný historický mýtus vysvetľuje ako neodôvodnené, navzájom nesúvisiace zvláštnosti, či zhody náhod, ktoré v žiadnom prípade nemajú vplyv na život obyvateľstva: **«No veru hlúpost': Antarktída na mape 15. storočia, 300 rokov pred jej objavením F.F.Bellingshausenom a M.P.Lazarevom, čo ťa ale v 21.storočí po tejto mape? – treba sa učiť, pracovať a ďalšie podobné veci, a nie zaoberať sa somarinami»**. Tento druh faktov – odhalení globálneho riadenia je zachytený aj v literatúre dnešnej civilizácie: od novozákonných správ o „kniežati tohto sveta“, ktorý prerodzuje moc nad krajinami, ponúkajúci ju tentoraz aj Kristovi¹; až po moderné vedecké a podrobne zdokumentované monografie, ako sú napríklad kniha

¹ Uvádza sa, že grécke texty Nového Zákona opisujú odpoveď Krista „kniežaťu“: «Pod' za mnou...», — teda odlišnú od známej odpovede v oficiálnych ruskojazyčných a západných textoch: «Odstúp odo Mňa, satan...». Zmyslovo analogickú odpoveď: «Pod' za mnou, satan...», — obsahuje cirkevno-slovanský text Nového zákona (Matúš, 4:10) v „Ostrožskej Biblii“ (z r. 1581)* prvotlačiaru Ivana Fjodorova, čo zjavne demonštruje vzťah Krista ku „kniežaťu“ ako k podvodníkovi, ktorému ale Ježiš ponúka svojou odpoveďou možnosť k náprave. Toto zároveň podryva cirkevnú doktrínu o reálnej moci „kniežaťa tohto sveta“, potvrdzujúc Koranický výrok o predurčení človeka byť námetníkom Božím na Zemi, a vraví o absencii u satana akejkoľvek reálnej moci nad ľuďmi, s výnimkou tých, ktorí si sami pre svoju nemravnosť vybrali satana, aby nad nimi panoval...

amerického politológa Anthony Ralph Epperson-a „Neviditeľná ruka: Úvod do konšpiračného pohľadu na História“¹ alebo objavy Rerichovcov o stáročnej činnosti Svetovej vlády².

- No kultivovaný historický mýtus takto odhalené globálne nadštátne riadenie (prejavujúce sa v podpore „elitárno“-nevoľníckych režimov) v uplynulých storočiach zakaždým pripisoval buď Bohu, alebo diablovi (pasovaného tvorcami mýtu do funkcie „kniežata tohto sveta“), a ostatné vysvetlenia nálepkoval ako schizofréniu. Pritom tvorcovia mýtu starostlivo odoberali z učebnej historickej literatúry správy o takých faktoch ako napr. geografické mapy „Piri Reisa“, staroegyptské a ďalšie „historické anomálie“, a tiež informácie o činnosti rádov a iných systémov zasvätenia (*najmä slobodomurárstva*) — realizujúcich nadštátne riadenie v súlade s ich koncepciou obnovenia Atlantídy. Najvýraznejším príkladom posledne spomínaného je Starý a Nový zákon v ich historicky vyskladaných verziách (*v minulosti povinné učenie pre všetkých*), v ktorom „žrečestvo“ Egypta a členovia Sanhedrinu³ sú predstavení ako jednotlivé osoby (*slobodné vo svojom správaní, nijakým spôsobom neviazané „na rukách a nohách“ disciplínou hierarchii systémov zasvätenia a rozdelenia právomoci*), čo odporuje reálnej praxi u takéhoto typu štruktúr, očividnej aj dnes v činnosti cirkvi a politických strán (*napríklad KSSZ, KSRF, RPC*).
- Ak sa spoločnosti aj ponúka nejaká „alternatíva“ k panujúcemu historickému mýtu, tak je to niečo na spôsob teórie „pasionárnosti“ L.N.Gumiljova, kde sú všetky neprijemnosti (*spôsobené činnosťou ľudí*)* «zákonom prírody, za ktoré ľudia nenesú žiadnu zodpovednosť»; alebo sa ponúka *starostlivosť zvonku* od „dobrých prišielcov“ spomedzi živých ľudí, ktorých opatera má osebe zameniť minulosť a súčasnú opateru „zlých prišielcov“ z vesmíru (*historický mýtus o „zlých“ a „dobrých“ prišielcoch z Vesmíru dnes obnovuje scientologická cirkev*); alebo ide o návrhy nečinné, *neprotiviac sa zlu*, s pokorou voči vládam, „dúfať v Boha“.
- Je jasné, že monografie triedy «Celosvetová história» môžu byť dvoch typov:

No tendencia zamieňať texty v ruskojazyčnej Biblii z čias Ivana Fjodorova, hovorí sama za seba a vôbec nie v prospech „ruskej“ „pravoslávnej“ cirkvi. Táto téma je obstojne vysvetlená v práci VP ZSSR «Nech sa vám stane podľa vašej viery...» (Svätá kniha a globálna kríza) (r. 2010).

¹ The Unseen Hand: An Introduction Into the Conspiratorial View of History, 1982 – pozn. prekl.

² «Medzinárodná Vláda nikdy nepopierala svoju existenciu. Ona sa nezviditeľňovala manifestmi, ale činmi, ktoré nepreghladla ani oficiálna história. Možno vymenovať fakty z francúzskej a ruskej revolúcie, a tiež z anglicko-ruských a anglicko-indických stykov, keď nezávislá ruka zvonku zmenila chod udalostí. Vláda neskrývala prítomnosť svojich vyslancov v rôznych štátoch. Pravdaže, ani títo ľudia pod titulom Medzinárodnej Vlády sa nikdy neskrývali. Naopak, zostávali na očiach, navštevovali vlády a boli spozorovaní množstvom ľudí. Literatúra zachováva ich mená, prikrášené fantáziou ich súčasníkov.

Nie sú to tajné spoločenstvá, ktorých sa tak boja vlády, ale viditeľné tváre, posielané na príkaz Neviditeľnej Medzinárodnej Vlády. Každá falošná činnosť sa protív medzinárodným cieľom. Jednota národov, ocenenie tvorivej práce, a tiež vzostup vedomia sa potvrdzujú Medzinárodnou Vládou ako najneodkladnejšie miery. A ak preskúmame opatrenia Vlády, nikto ju neobviní z nečinnosti. Skutočnosť existencie Vlády neraz prenikala do povedomia ľudí pod rôznymi názvami.

Každý národ sa navštevuje len raz. Posolstvo zvykne byť len raz za storočie – to je zákon Arhatov ([Arahantov](#) → [Arahant – Ten, ktorý je hoden; Ten, kto dosiahol dokonalosti človeka](#))*. Zameranie javu Neviditeľnej Vlády podlieha vzťahu (korelácii) svetovej evolúcie, pričom do osnovy záverov sa dávajú presné matematické výpočty. Niet osobného želania, ale nemennosť zákonov matérie. Nechcem, ale viem. A preto riešenie pri vlnení toku je vždy nemenné.

Na kopec možno vystúpiť zo severu alebo z juhu, no samotný výstup ostane nemenným» («Agni Joga», Samara, vydanie r. 1992, zväzok 1, str. 292 — «Znaky Agni Jogy», bod 32).

³ *Velrada* – (gr. *Synedrion*, heb. *Sanhedrin*) <https://cs.wikipedia.org/wiki/Sanhedrin>

- Prvý - opísanie globálneho historického procesu, ako jednotného a celistvého procesu, objímajúceho všetky vzájomné prepojenia množstva regionálnych historických procesov;
- Druhý - opísanie celého súhrnu regionálnych historických procesov, či dokonca aj nie procesov, ale roztrieštených historických reálnych aj vymyslených faktov z histórie rôznych regiónov, prakticky bez akéhokoľvek prepojenia medzi nimi, čo vylučuje videnie celistvého globálneho historického procesu *tými, ktorí nie sú schopní vnímať a chápať život spoločnosti samostatne.*

Všetky vyššie uvedené špecifiká náuk triedy «Celosvetová história» v súhrne zabezpečujú určitú naprogramovanosť správania nositeľov zvieracieho a zombie stroja psychiky v spoločnosti, čo zaistuje ich sociálne správanie, pri ktorom oni sami nevidia *tyranii nadštátneho globálneho riadenia* a jeho aktuálnych a dlhodobých cieľov, alebo pripisujú všetky tieto procesy *výhradne nepostihnuteľnej „božej prozreteľnosti“* a v podstate nepochopiteľným náhodám (*typické u ateistov*).

Všetky masovo vydávané «Celosvetové histórie» dnešnej civilizácie patria k druhému typu, v ktorom *kvôli stromom nevidno les*: ide o množstvo lokálnej histórie, no niet dejín celku; v každej lokálnej histórii je množstvo faktov, no žiaden proces obsahujúci vnútornú algoritmiku samoorganizácie a súčinnosti s vonkajším svetom.

Následkom toho väčšina čitateľov takejto histórie má predstavu len o špecifikách spoločenského riadenia v štátoch, patriacich regionálnym civilizáciám, a žijú v presvedčení, že nadštátne riadenie, a o to viac vnútrosociálne riadenie globálneho historického procesu neexistuje, a tento prebieha sám od seba náhodným spôsobom, a nie v smere presne určených cieľov riadenia. A neschopnosť Ligy národov a OSN ich len utvrdzuje v správnosti mienky o nemožnosti globálneho riadenia, hoci ich pokus uvažovať nad možnosťou či nemožnosťou globálneho vnútrosociálneho riadenia stojí na osnove úplne nesprávnych pojmov o *riadení celkovo*.

No neprítomnosť pojmov o *riadení celkovo* mu skutočne neumožňuje uvažovať o možnosti či nemožnosti realizácie obzvlášť špecifického globálneho vnútrosociálneho riadenia, — čo on aj stotožňuje s pravdivosťou názoru o neexistencii takéhoto vnútrosociálneho riadenia videním akoby „jeho všeobecnej nemožnosti“.

Takto sa kultivuje historický mýtus o bezcieľne neriaditeľnom priebehu globálneho historického procesu od Doby kamennej do našich dní, napriek množstvu dejinných faktov, ktoré hovoria o tom, že *spočiatku sa v globálnom dejinnom procese vyskytuje civilizátorská misia, a nie iba jedna, z ktorých každá sleduje svoje vlastné celkom presné (a v mnohom aj vzájomne sa vylučujúce) globálne ciele.*

Napríklad, ak sa na svahoch Araratu skutočne zachoval drevený koráb, tak utajenie informácie o ňom je v súlade s pokusmi zamaskovať civilizátorské misie v dejinách dnešnej civilizácie; ale ak ide o falzifikáciu, t.j. na svahoch Araratu nič podobného nie je (*a preto skutočne nie je čo zverejniť*), potom ide o nabíjanie biblického historického mýtu, na osnove ktorého sa uskutočňuje obnova démonických režimov minulej globálnej civilizácie, zahynuvšej počas katastrofy.

Avšak námietky voči účelovo riadenému (*na vnútrosociálnej úrovni*) charakteru priebehu globálneho historického procesu nesú hysterický charakter, a ak je to možné – aj charakter neľútostných represii voči tým, ktorí sa pridriavajú tohto názoru. Pritom nikto a nikdy sa neujaľ toho, aby preukázal:

- nepravdivosť správ o zániku Atlantídy;

- sfalšovanie máp ranného stredoveku s vyobrazením Antarktídy a oboch Amerík (mapa Piri Reisa nie je jedinou¹);
- Sfalšovanie obeliskov na Mesiaci, ktorých pôdorys rozmiestnenia (*podľa fotografií, získaných z amerického kozmického zariadenia «Lunar Orbiter 2»²*), zrkadlovo kopíruje pôdorys rozmiestnenia pyramíd v egyptskej Gíze a pod., keďže rozsiahly *faktologický materiál takéhoto druhu, rozmiestnený chronologicky počas celej histórie dnešnej globálnej civilizácie, je dokonca aj v prípade jeho sfalšovania prejavom globálneho nadštátneho riadenia, no trochu iného než to, o ktorom sa prevažne pojednáva v tejto práci*

Keďže systematická činnosť (*minimálne ohľadom nevystavovania na obdiv, a maximálne ohľadom utajenia globálneho nadštátneho vnútrosociálneho riadenia a konkrétnej civilizátorskej misie*) nie je bezcieľna, privádza nás to k otázke o charaktere vzájomných vzťahov medzi civilizátormi a civilizovanými.

Ako vieme z histórie, vzťahy „zaostalých“ a „nositeľov pokroku“ boli stelesnené aj v dvoch epizódach takéhoto kontaktu „civilizovaných“ a „divochov“:

- Anglického kapitána [J.Cooka](#) (1728-1779) „divosi“ rýchlo zjedli, a ako na hociktorý obed, následne celkom zabudli, ak aj nie do večere, tak do budúceho obeda³;
- [N.N. Miklucho-Maklaj](#) (1846 - 1888) žil niekoľko rokov medzi Papuáncami, a aj po viac ako sto rokoch si ho v tomto národe stále ešte pamätajú a nazývajú jeho menom svoje deti.

Máme dôvod sa domnievať, že natoľko rozličný osud dvoch bádateľov nie je spôsobený ani tak veľmi rôznymi kvalitami „divochov“, ako skôr rôznymi kvalitami samotných civilizátorských misií, realizácie ktorých sa zúčastnil každý z nich. Ako je už známe, Veľká Británia založila v priebehu niekoľkých storočí globálne koloniálne impérium, v ktorom za prvotriedneho človeka bol uznaný iba Anglosas, a na pôvodné obyvateľstvo Austrálie sa ešte v druhej polovici 19. storočia organizovali poľovačky ako na divokú zver; a dokonca ani potomkovia Holanďanov neboli uznaní za prvotriednych ľudí v priebehu anglo-búrkej vojny.

To znamená, že J.Cook sa v podstate stal obeťou domobrany pred agresívnymi a zlostinými civilizátormi. V.S.Vysockij, ako narkotizovaný, a preto aj zvrátene chápujúci biorobot so svojim abstraktným humanizmom (*mnohí z jeho fanúšikov ho širia posledných 20 rokov*), slovami piesne zasvätenej tejto udalosti „Prečo domorodci zjedli Cooka?... mlčí veda“: «šmaril (kameň*), **PODLIAK** – a nielo Cooka», — ňou samotnou aj prejavil, svoju pokornosť a solidárnosť rovnakej civilizátorskej misii, ku ktorej patril aj zjedený J.Cook.

Každopádne, uvedené príklady sa vzťahujú k osobnému kontaktu *zástupcov rôznych kultúr*. No v histórii dnešnej civilizácie sa odohral aj vznik jednej spomedzi regionálnych civilizácií, ktorý sa stal pamätným aj pre ostatné regionálne civilizácie. Reč ide o Koranickej civilizácii, v ktorej toho človeka, ktorý uskutočnil túto civilizátorskú misiu tiež spomínajú

¹ Podrobnejšie viď G. Hancock „Stopy bohov“, kap.1.

² V ZSSR boli tieto fotografie opublikované v časopise „[Technika - Mládeži](#)“ v № 5 r.1969 . Tieto stránky sú obnovené v práci VP ZSSR «Základy sociológie», časť 3. V tom istom časopise v 1960-tych rokoch v sérii článkov „Antológia tajuplných náhod“ bolo opublikovaných značne veľké množstvo informácií, rúcajúcich historický mýtus, ktorý navieval v tom istom čase školský aj univerzitný program ohľadom histórie. V jednom z jeho čísel boli opublikované aj mapy Piri Reisa (z r.1513) s vyobrazením Antarktídy bez ľadu. Správnosť zobrazenia pobrežných rysov na nej bola potvrdená seizmickým prieskumom behom niekoľkých rokov po oslovení vedy (v 20. storočí) ohľadne analýzy týchto máp.

³ Ak máme byť presnejší, v správe o jednej z ďalších ruských ciest okolo sveta sa predsa len hovorí o starčekovi, obyvateľovi ostrova, ktorý sa pýšil tým, že je «schránkou veľkého palca pravej nohy kapitána Cooka». No túto pamiatku na *starý obed* najskorej „živili“ ďalší a ďalší návštevníci Havajských ostrovov, javiaci záujem o osud kapitána Cooka.

s vďačnosťou a hlbokou úctou. Pritom treba mať na pamäti, že Mohamed realizoval svoju civilizátorskú misiu bez tajností, v každom prípade presne nazýval, čo je to Dobro, a čo – *Zlo v konkrétnych situáciách života spoločnosti*.

Inými slovami – on uskutočňoval civilizátorskú misiu, odlišnú od tej, v ktorej sa „rasa pánov“ od Doby kamennej (*neschopná k neskrývanému panovaniu nad otrokmi*) snaží zrealizovať tajnú nadvládu, neviditeľnú pre tých, ktorým sa pokúšajú nanútiť otrocký údel. Realizáciu tejto civilizátorskej misie možno tiež vystopovať z doby pred potopou.

Dnes túto regionálnu civilizáciu Západ označil za globálnu hrozbu svojmu abstraktnému humanizmu. Preto túto doktrínu vykúpenia sveta rasou „pánov“-civilizátorov na osnove úžernického monopolu ich biorobotov (*ležiacu v základoch kultúry Západu*), treba porovnať s ideovými základmi kultúry Koranickej regionálnej civilizácie.

Korán priamo poukazuje na CHYBNOSŤ existencie VNÚTROSOCIÁLNYCH HIERARCHIÍ „pánov“ a otrokov: **«...dospejte k slovu zhodnému pre nás i pre vás, (...) aby jedni z nás nemenili druhých z nás v pánov okrem Boha»** (Súra 3:57 [3:64*]¹). **«Boli ste na okraji priepasti ohňa, a On vás odtiaľ zachránil². Tak vám Boh objasňuje svoje znamenia, - možno že pôjdete cestou spravodlivosti! – a nech vznikne medzi vami občina, povzbudzujúca k dobru, nariaďujúca odobrené a držiaca od neodobriteľného. Tí – budú šťastliví»** (Súra 3:99, 100 [3:103,104*] – priame karhanie abstraktného humanizmu). Z tohto možno pochopiť, že pre každého človeka môže byť pánom len Boh; všetci ostatní „páni“ si na seba berú príliš bez reálnych predpokladov, hoci sú aj dočasne tolerovaní...

Rovnako aj ten, kto si vyberá pánov okrem Boha, pácha (podľa Koránu) *neodpustiteľnú chybu*. Človek má len jedného pána – Najvyššieho Boha, Tvorcu a Všemocného.

Adekvátne je vnesené svetlo aj na otázku ohľadom kompetencie pred Bohom *vykúpenia sveta „pánmi“-civilizátormi na osnove úžernického monopolu*.

Súra 2:

«v.275[274*]. Tí ktorí tratia svoj majetok nocou i dňom, tajne i verejne, - im patrí ich odmena u Pána; nemusia mať strach, a nebudú zarmútení!

v.276[275*]. Tí čo požierajú úroky, znovuvstanú iba takými, akým znovuvstane ten, koho zráža satan svojim dotykom. To preto, že hovorili: „Veď obchod a úrok je to isté“ (*v preklade Sablukova: „lichva – je to isté čo zisk pri obchode“*). Ale Boh povolil obchod a zakázal úrok. Ku komu príde napomenutie od jeho Pána a ovládne sa, tomu sa odpustí, čo bolo predtým: o jeho skutkoch rozhodne Boh; a kto sa neovládne, tí sú obyvateľmi ohňa, oni v ňom večne žijú!

v.277[276*]. Boh ničí úrok a pestuje milodar (*Sablukov: Boh sťahuje z užívania lichvu, no silu lichvy odovzdáva milodarom*). V pravde, Boh nemá rád žiadneho neverného hriešnika.

v.[277*]. A tí čo uverili, a konali dobro, modlili sa a dávali očistenie, - im patrí ich odmena u Pána; nemusia mať strach, a nebudú zarmútení!

Korán tiež informuje, že Mojžišova misia vôbec nespočívala v tom, aby vytvorila za 40 rokov „sinajského pochodu“ plemeno biorobotov. Ale spočívala v tom, aby zachránila obeť egyptského znacharstva pred biorobotizáciou, dajúc im pravé Zjavenie (*Odhalenie Pravdy*)*.

¹ Staršie preklady koránu od [I.Kračkovského](#), ktoré tu autor uvádza, majú miestami iné zalamovanie riadkov vo veršoch a preto sa ich číslovanie občas líši oproti dnešným, oficiálnym, ruským aj SK/CZ prekladom. Aj pri ďalších citáciách veršov, kde sa bude číslovanie líšiť od súčasného, bude toto uvedené v hranatej zátvorke s hviezdičkou. – pozn. prekl.

² Katastrofa Atlantídy takmer zahubila aj „rasu pánov“, ale Boh im dal šancu aby napravili svoje chyby – pozn. prekl.

Každopádne — títo ho *odmietli niest' národom Zeme* na základe svojej slobodnej vôle, následkom čoho sa sami stali obeťami zombírovania a nositeľmi zombírujúcej biblickej kultúry:

Súra 62:5. «Tí, ktorým bolo dané niest' Tóru, a oni ju neponiesli, sú podobní oslovi, ktorý nesie knihy. Ohavná je podoba ľudí, ktorí označili znamenia Boha za lož! Boh nesprevádza ľudí nečestných!»

Po tomto — tým, ktorí sa pridávajú názoru že Boh jestvuje¹, sa ponúka možnosť zaujať postoj k nasledujúcej otázke: Odhalenie Pravého Boha sa prejavilo v Koráne? A či v Biblii? — len jedno alebo druhé, pretože v nich prezentované doktríny vybudovania globálnej civilizácie (*v ktorých sa zjednotia všetci jednotlivci*), — sú dve navzájom sa vylučujúce doktríny. Avšak aj tí, ktorí sa pridávajú názoru, že Boh nejestvuje, ako aj tí, ktorí tvrdia, že je, — po uvedených odstavcoch by sa mali tiež rozhodnúť, ktorú z dvoch globálnych doktrín spoločenského zriadenia by mali trvale podporovať svojou činnosťou v živote: v rodine, v práci, skrátka v spoločnosti.

Podľa nášho názoru, dokazovanie, že Korán sám o sebe predstavuje «satanské verše», je podobné tomu, ako sa o jeho pôvode vyjadril [Salman Rushdie](#), — dielo je veľmi náročné: usvedčiť Korán v lživosti toho, čo sa v ňom tvrdí sa nám nepodarilo, no vďaka prečítanému v ňom sa mnohé v živote stalo jasnejším. Kresťanským cirkvám a Synagóge sa nepodarilo preukázať lživosť Koránu ani behom 1 300 rokov. O to viac treba sústrediť pozornosť na to, že všetci bohoslovci aj svätí všetkých cirkví sa vyhli **nedogmatickému** preskúmaniu Koránu, a dokazovali tak jeho neplatnosť na osnove mlčanlivého priznávania dogiem svojho vlastného vieroučenia — ako absolútnej pravdy.

V súvislosti s týmto uvedieme úryvky z poznámok v „Knihe o Koráne“ L.I.Klimoviča (M., 1988) na str. 112:

«V roku 1932 teoretický časopis Vatikánu “Civiltà Cattolica” vytlačil v piatich číslach 4 anonymné články, porovnávajúce kresťanstvo a islam. V druhom z nich „Islam a kresťanstvo z pohľadu božieho zjavenia“ — je Korán označený za zhoršenú verziu Evanjelia, a prorok je charakterizovaný „nie ako zakladateľ nového náboženstva, ale ako obnoviteľ dávnej viery patriarchov a Evanjelia Ježiša Krista (“Civiltà Cattolica”, 1932, 6, VIII, p. 242 — 244). (Podrobnejšie, vid': E.Beljajev “Vatikán a Islam” /prístup a ciele súčasnej katolíckej „islamskej štúdie“/, “Antireligioznik”, 1932, № 23 — 24, str. 6—9)».

No ak Vatikán sám priznáva v jednom zo svojich vydaní, že Mohamed je obnoviteľ *dávnej viery patriarchov a Dobrej zvesti² Ježiša Krista*, tak tým samotným on priznáva, že historicky reálne kresťanstvo je vybudované na prekrútení *dávnej viery patriarchov a pravdivého Odhalenia, daného skrz Ježiša Krista Zhora*, keďže opísané v Koráne je z väčšej časti nezlučiteľné s biblickou vieroukou a jej sociologickou doktrínou.

V Koráne je predpovedaná aj záchrana ľudstva od „islamského fundamentalizmu“³, založená na jasnom a jednoznačne presnom výklade Koránu a histórie. Z neho aj obyčajnému

¹ Tejto otázke udelil abstraktný humanista A.N.Jakovlev veľké miesto vo svojej knihe, no z nejakého dôvodu sa zahľbil do opisu svojho vnímania budhizmu, mlčky vynechajúc podstatu biblickej a koranickej náuky.

Ale dôkazy Božej existencie nevytvárajú výlučne ľudia (ako I.Kant - 5 či 6 dôkazov), ale Boh ich dáva každému Sám, odpovedajúc zmenou životných podmienok človeka v súlade so zmyslom jeho modlitieb. Odpovede sú tým zreteľnejšie, čím vnímavejší sú modliaci sa, keď sa k nim Boh obracia skrze ich svedomie, a tiež skrze iných ľudí, kultúrne pamiatky i ostatné životné okolnosti.

² «Evanjelium» v preklade z gréčtiny — Dobrá zvesť (εὐαγγέλιον - eaggélion)

³ Pochabá automatická reprodukcia a nanucovanie druhým historicky vyskladanej moslimskej obradnosti a tradícií reinterpretácie Koránu vo vypočítavých záujmoch mocipánov.

pracantovi, ako aj „vládnucej“ inteligencií moslimského sveta musí byť zjavné, že fanatický „islamsky fundamentalizmus“ je odpadlivosť od Islamu a Koranickeho učenia.

Súra 4:96 [4:94*] «Ó vy, ktorí ste uverili! Keď vyrážate po ceste Boha, tak rozpoznávajte a nehovorte tomu, kto vám ponúkne mier: „Ty si neveriaci“, - domáhajúc sa tak pomínutelnosti¹ života blízkych. Veď Boh má korisť hojnú. Takýto ste boli predtým, no Boh vám preukázal milosť. Ale vy rozpoznávajte: Podľa pravdy, Bohu je známe to, čo robíte!»

Inými slovami, vlastnú posadnutosť, sklon k mamonárstvu a zlomyseľnosť netreba ospravedlňovať odkazovaním sa na prikázania milostivého a milosrdného Boha šíriť Islam² medzi národmi Zeme.

Súra 3:57 [3:64*] «Povedz: „Ó majitelia písma!³ Dospejte k slovu zhodnému pre nás i pre vás, aby sme sa neklaňali nikomu okrem Boha, neprisudzovali k Nemu žiadnych druhov, a aby niektorí z nás nerobili z iných pánov popri Bohu“».

Súra 58:21 «Boh napísal: „Zvíťazím Ja a Moji poslovia!”»

Posledné, napríklad, je priamym upozornením psychických trockistov a ich šéfov o završení globálneho historického procesu úplným a nezvratným krachom biblickej doktríny a trockistického scenára svetovej „socialistickej revolúcie“ *so všetkými jeho možnými následnými doplneniami a spresneniami*.

Avšak z celého Koranickeho učenia možno pochopiť, že všetci tí, čo úprimne veria Bohu, — sa nesmú na smrť biť a hádať pre prospech niektorého z adeptov na globálnu nadvládu nad všetkými ľuďmi, ale pochopiť a vytvárať milosť Najvyššieho, ktorá už v ich pozemskom živote je obrátená ku každému, kto ju len sám neodstrkuje slepotou, vášňami, pýchou alebo bezmyšlienkovitým dodržiavaním pozemských písaných alebo nepísaných dogiem. A oslovenia typu „pane“, „excelencia“, „vládca“ musia byť odstránené, **ako ničiaci ľudskú dôstojnosť** na oboch stranách (*u tých, čo ich vyslovujú i u tých, čo ich prijímajú*); **a tiež ničiaci jednotu lexiky a zmyslu** (*teda textu a podtextu*) pri ich formálnom používaní v súlade s normami otrokársko-nevoľníckej etiky, ešte stále sa vyskytujúce v súčasnej spoločnosti. No Koranicke učenie nenúti nikoho konať v živote proti jeho presvedčeniam, vrátane neveriacich:

«Niet donútenia v religii⁴. Už jasne dominuje cesta čestnosti pred omylom. Kto neverí v modloslužbu a verí v Boha, ten sa chytil spoľahlivej opory, ktorá sa nerozbije. Vskutku, Boh je počujúci a znajúci!» — (Súra 2:257 [2:256*]). «Povedz tým, čo neveria: „Tvorte podľa svojich možností, My tiež konáme! Vyčkávajte, My tiež vyčkávame!”» — (Súra 11:122 [121,122*]). «On je ten, ktorý poslal Svojho posla s cestou čestnosti a religiou pravdy, aby ju zviditeľnil nad každou religiou, aj keby to uctievačom mnohobožstva bolo na zlosť » (Súra 9:33).

¹ V arabskom texte ide o slovo „arada - عَرَضَ“ — čo býva prekladané ako: **pomínutelný zisk, majetky**. V ruskom preklade Kračkovského je použité slovo „случайность“ — *náhoda*, čo duch ruského jazyka trochu pri preklade deformuje a nedá sa to teda v danom duchu preložiť doslovne, ale presnejší je termín *pomínutelnosť*... — pozn. prekl.

² Ak zmysel tohto arabského slova vyjadríme po rusky, tak najlepšie ho vyjadrujú slová *Kráľovstvo Božie na Zemi*, alebo jedným slovom *Bohodržava*.

³ V ruskom preklade je „О обладатели писания!“. „Obľadateľ“ aj „Chazjain“ má podobný význam — vlastník, majiteľ (čohosi). V prácach VP býva slovo „chazjain“ dosť často spájané s tými, čo stoja za nejakým globálnym projektom. Preto aj tu vyplýva, že výzva patrí skôr ku globálnemu „žrečestvu/znacharstvu“ *majiteľom* projektu Písma Biblie, než k bežným ľuďom *majiteľom* výtlačku Písma Biblie. — pozn. prekl.

⁴ V preklade od „Porochovej“, je táto veta preložená (*en2ru*) takto: „Не разрешил в религии Он принуждения“ — čiže „Nepovolil On v religii donútenia“. Takže ak realita aj miestami odporuje napísanému, bude to príznak zdeformovanej „ľudskej“ vypočítavej interpretácie Koránu... — pozn. prekl.

Nakoľko neveriaci sa nie vždy dobre znesú s veriacimi, tak veriacim sa dodatočne vraví: «No, nebojte sa ľudí, ale bojte sa Mňa! A nekupujte za Moje znamenia veci ničotné!¹ A kto nesúdi podľa toho, čo zoslal Boh, to sú neveriaci» (Súra 5:48) [5:44*].

Okrem toho Korán opakovane odmieta biblické tvrdenia o «kniežati tohto sveta», teda akúkoľvek REÁLNU moc satana nad ľuďmi v tomto svete (14:26,27 [14:22*]; 15:39,43; 17:67 [17:65*]; 16:101,102 [16:99,100*]). **A to je eticky správne zo strany Boha voči ľuďom, nenesúcim zodpovednosť za hriechy svojich predkov, ale dediacich životné okolnosti splodené ich predkami.**

A to čo sa považuje za satanovu moc na svete, je v súlade s informáciou z Koránu — *dobrovoľné pritakávanie (samozvedených ľudí) satanovi*. V jeho základoch leží zvolenie si človekom za svojho boha **svoje vášne** (to znamená podriadenie rozumu svojim inštinktom a sociálne podmieneným komplexom; citelným pôžitkom; pýche, démonicky velebiacej individuum nad spoločnosťou a Božími znameniami) a ignorantská **NEVŠÍMAVOSŤ** k rôznym druhom Božích znamení.

Ak si nebudeme zakrývať oči, tak Biblia *nie je* len nezmyselnou hromadou vyjadrení k tým či oným otázkam, ktoré jej len tak sami od seba, *bez akéhokoľvek úmyslu* zo všetkých strán, *podšúvajú prívržencov* rasistickej doktríny vybudovania globálnej „elitárno“-nevoľníckej civilizácie. **Úmysel tu bol**. A korporatívny pokus realizovať tento úmysel sa sleduje počas celej histórie dnešnej civilizácie, od momentu vytvorenia v nej prvých regionálnych civilizácií.

V tomto úmysle sa odráža démonický typ psychiky istej časti jedincov, realizujúcich program obnovy normálneho (*v ich chápaní*) obrazu života civilizácie po katastrofe, ktorá zničila predchádzajúcu globálnu civilizáciu Zeme.

---

¹ V súčasnej arabskej a niektorých anglických verziách text znie: „A nepredávajte/nevymieňajte moje verše za ničotnú cenu“ – pozn. prekl.

5. Vynútenosť psychického trockizmu

Ak nebudeme trvať na uhle pohľadu o nezmyselnosti (téze o náhodnosti)* prírodných (prirodzeno-živelných) javov (typickom pre materialistický ateizmus), tak predchádzajúca globálna civilizácia bola rozvrátená zámernou geofyzickou alebo astrofyzickou katastrofou mocou Zhora z toho dôvodu, že v nej nositelia démonického typu psychiky¹ dosiahli neobmedzenú vnútrosociálnu moc a udržovali si ju v následnosti pokolení, utláčajúc pritom tých, ktorých si dokázali podriaďovať, nehľadiac na upozornenia Zhora² o neprípustnosti takejto cesty. A až zničenie minulej globálnej civilizácie v katastrofe planetárnych rozmerov odkrylo cestu k vybudovaniu človečej globálnej civilizácie na Zemi.

Jednako všetkým, ktorým je Zhora dané byť ľuďmi, je im aj umožnené konať podľa ich slobodnej vôle v súlade s ich chápaním sveta a reálnou morálkou. Následkom toho, pokusy o obnovenie reálnych mravov a etických noriem Atlantídy v živote dnešnej civilizácie neboli vo väčšine prípadov prerušené bezprostredne Zhora, hoci aj takéto prípady sa vyskytovali v priebehu celých jej dejín. Jeden z posledných prípadov takéhoto druhu bola smrť Jána - metropolitu Petrohradského a Ladožského, keď Zhora bolo prerušené jeho rituálne zneužitie mena Božieho pri pokuse požehnať večierok „elity“. Dávnejšie, sa stalo čosi podobné: kvôli náhlej chorobe nestihol Bronstein (Trockij) doraziť do Moskvy načas, aby sa stal nástupcom Lenina vo funkcii vodcu svetového proletariátu po jeho smrti.

No všetky **aktívne snahy** tých, ktorí nesúhlasili so zjavným, či tajným „elitárno“-nevoľníckym spoločenským systémom, boli podporované Zhora priamo aj nepriamo, t.j. bezprostredne i sprostredkované skrz iných členov spoločnosti a celoprirodné javy).

Démonizmus je obmedzený vo všetkých svojich prejavoch v dôsledku individualizmu, povyšujúceho sa nad ostatnými; je vnútorne konfliktný. Z tohoto dôvodu je odsúdený aj na obmedzenosť svojich prognóz a rozpracovaných scenárov. Pri ich realizácii (následkom ohraničenosti a vnútornej konfliktnosti pri vyjasňovaní, kto z démonických osobností je hierarchicky významnejší), sa scenáre vždy realizujú s časovou stratou a určitými odchýlkami od predtým naplánovaného.

Takýto druh nepredvídateľných chýb v prognostike pri rozpracovávaní scenárov a nepredvídateľné prekážky pri ich realizácii vo videní sveta toho, čo vie o Bohu, sú vystihnuté slovami A.S.Puškina: *«náhoda je mocným a okamžitým nástrojom Prozreteľnosti»*. No v svetonázore adeistu sa takýto druh nepredvídateľných náhod nevníma ako mocný

---

¹ Práve oni, ako nositelia zvieracieho stroja psychiky, stroja psychiky zombie, a navyše disponujúc aj prehnaným sebahodnotením, plodia agresívno-parazitický individualizmus s nárokmi na nadľudskú dôstojnosť uprostred ľudstva.

Pritom nejde o to, čo Atlantída dosiahla v oblasti vedy, techniky, mágie, kultúry všeobecne; nejde ani o to nakoľko sme ju už predstihli, či koľko za ňou zaostávame. Ide o to, že v nej dominoval démonický typ psychiky, a v našej civilizácii tento dominovať nemôže, a v priebehu histórie súčasnej civilizácie stráca jednu pozíciu za druhou.

² «A uvidel Hospodin [Boh], že veľká je nemravnosť ľudí na zemi, a že zmýšľanie a myšlienky ich srdca boli zlé neustále...» — Genezis, 6:5.

Korán opakovane tvrdí, že oni odmietli uznať Noe-ho(Nuha) v úlohe človeka, cez ktorého ich Boh vystriha o zhubnosti tej kultúry, ktorú oni podporovali. Na rozdiel od Biblie, Korán hovorí o tom, že celosvetová potopa nasledovala po modlitbe Noe-ho (Nucha), po tom ako Noe pochopil bezvýslednosť ďalšieho kázania uprostred svojich súčasníkov, a ten sa obrátil k Bohu s modlitbou o prekazení existencie civilizácie v slepej uličke. «Pre ich hriechy boli potopení a vovedení do ohňa, a nenašli sebe pomoc, okrem Boha. A povedal Nuh (Noe): „Hospodin môj, nenechaj na zemi spomedzi neveriacich ani jedného obyvateľa. Ak ich ponecháš, oni zvedú Tvojich otrokov a neporodia nikoho okrem nemravníkov a neveriacich...“» — Korán, 71:25-28 [71:25-27*].

okamžitý nástroj „neexistujúcej Prozreteľnosti“, ale ako ničím nepodmienená, nepredpovedateľná náhodná smola alebo šťastie pri realizácii určitých zámerov.

Uvedená charakteristika «náhody» A.S.Puškinom je ním vyjadrená v takomto kontexte:

«Prozreteľnosť nie je algebra. Ľudský um v prostonárodnom podaní, nie je prorok, ale hádač. Vidí všeobecný chod vecí a môže z neho vyvodiť hlboké predpoklady, často potvrdené časom, no nedokáže predvídať *náhodu* – mocný okamžitý nástroj Prozreteľnosti¹».

Neschopnosť predvídať činnosť mocného okamžitého nástroja Prozreteľnosti – náhody – v tom sú si rovní aj ľudské psy a démonický. No vzhľadom k jednému a druhému je kvalitatívne odlišný.

Démonický a ľudský stroj psychiky sú si rovné aj v ich schopnosti vidieť všeobecný chod vecí, do ktorého patrí tiež štatistika množstva náhod, na základe ktorej sú obaja schopní zistiť, **čo presne** je v živote civilizácie počas celých dejín systematicky podporované *dávkami mocného okamžitého nástroja Prozreteľnosti*, a **čo presne** sa nimi likviduje.

V priebehu celých dejín je jasne podporované u tých, ktorým je Zhora dané byť Človekom, odmietanie-odpor byť otrokom kohokoľvek spomedzi vedome či nevedome nárokujúcich si titul „nadčloveka“ uprostred ľudstva. Ako prejav tohto sa zrútilo obnažené otrokárstvo a kastový systém potom, čo zmizla sociálna báza, schopná psychicky i svetonázorovo byť nevoľníkmi, «hovoriacimi nástrojmi».

Reagujúc na takýto druh zmeny spoločenskej psychiky a svetonázoru, reštaurátori Atlantídy boli nútení prejsť ku klanovo-stavovskej štruktúre typu európskeho feudalizmu, priznávajúceho aspoň akú-takú dôstojnosť človeka predstaviteľom „sociálnej spodiny“. Neskôr, po uplynutí dlhšieho historického obdobia, po početných roľníckych povstaniach a neutíchajúcom konflikte medzi regionálnou územnou aristokraciou a medzinárodnými „elitami“ a ich páni, ale tiež kvôli zmiznutiu sociálnej bázy, spôsobilej byť poddanými a bezprávnymi nižšími stavmi, sa rozpadol aj feudalizmus.

Reštaurátori globálnej Atlantídy boli nútení prejsť k «buržoáznej demokracii» na princípe formálnej právnej rovnosti všetkých členov spoločnosti pred zákonom. No zákonodateľstvo ako predtým stále vyjadrovalo biblickú doktrínu finančno-úžernického rasového otrokárstva, a Biblia otvorene ležala v základe kultúry Západnej regionálnej civilizácie.

Ničmenej, aj v takejto podobe od začiatku 19. storočia ich neobmedzená moc si koledovala o stratenie udržateľnosti, z dôvodu prakticky otrockého postavenia najrôznejšieho „osobne slobodného“ nájomného personálu, nespokojného so svojim postavením v spoločnosti «slobody, rovnosti a bratstva». Okrem toho, pretek spotreby **v spoločnosti s prevahou zvieracieho typu štruktúry psychiky** (ignorujúcim dokonca aj tú obmedzenú sebadisciplínu, ktorú odporúčali obmedzené biblické prikázania), následkom rastu energovybavenia a technicko-technologického progresu viedlo situáciu k ďalšiemu rozkolísaniu sociálneho systému pri zmene medziodvetvových proporcií zamestnanosti a zachovaní *predošlého*

---

¹ A.S.Puškin. „O druhom zväzku «Histórie ruského národa» Poľného“. (r. 1830). Citované z Úplnej akademickej zbierky tvorby v 17 zväzkoch, znovu vydané v r. 1996 vo vydavateľstve «Nedeľa» na základe vydania AV ZSSR r. 1949, str. 127. Slovo «náhoda» je zvýraznené samotným A.S.Puškinom.

Vo vydaniach ktoré vyšli pred rokom 1917, slovo «náhoda» nezvýraznili a hneď za nim dali bodku, vypustiac text «— mocného okamžitého nástroja Prozreteľnosti»: dorevolučná cenzúra sa totiž domnievala, že človeku, ktorý nezískal špeciálne bohoslovecké vzdelanie, neprislúcha uvažovať o Prozreteľnosti (viď. konkrétne vydanie A.S.Suvorina z r. 1887 a vydanie v redakcii P.O.Morozova); a cirkev nezaraďovala Slnko Ruskej poézie k spisovateľom, ktorých diela by sa nasledujúcim generáciám bohoslovcov patrilo citovať a komentovať vo svojich traktátoch.

V epoche historického materializmu sa vydavatelia A.S.Puškina zachovali čestnejšie, než ich v Boha veriaci predchodcovia, a uviedli názor A.S.Puškina v tejto otázke celý bez výnimiek.

systemu vzdelávania, programujúceho psychiku vedomosťami a zručnosťami, hotovými k použitiu.

A hlavne – narastal úpadok dôvery k duchovenstvu, čo sľubovalo perspektívu straty dôvery k biblickým kultom celkovo. To znamenalo, že bolo nevyhnutné zaoberať sa tým, ako uchovať podstatu (existenciu)* biblickej „elitárno“-nevoľníckej kultúry, keď Biblia stratí svoju autoritu v spoločnosti pod tlakom narastajúcej autority materialistickej vedy, rozvíjajúcej sa bez cirkevného poručníctva a represii už niekoľko storočí.

Takto v súlade s novou formujúcou sa historickou situáciou vznikol marxizmus, ako ďalšia modifikácia «slobody, rovnosti a bratstva», bez *reálnej* slobody, rovnosti a bratstva členov civilizovaných spoločností, podriadených «rase civilizátorov». Ako bolo skôr uvedené, marxizmus (súc od začiatku psychicky trockistickou náukou), dával pravdepodobné vysvetlenia o spoločensko-historickom rozvoji a o hospodárskej činnosti spoločnosti pri predpoklade jeho šéfov, že «tento dobytok, predurčený na prácu, no považujúci sa za ľudí», nepochopí skrytú podstatu učenia a uspokojí sa tým, že: «práca je, výplata je, som najedený, obutý, odetý, cez sviatok „kultúrne opitý“, žiť mám kde, o ženy a deti je postarané, na dovolenku cestujem každý rok; pánov, vrátane Boha, niet, všetci sú si rovní a „súdruhovia“ sme si navzájom. Čo ešte treba?».

A keď už nový systém veľkolepo ukázal svoju životaschopnosť v spoločensko-ekonomickom a kultúrnom rozvoji, a tým viac počas druhej svetovej vojny 20. storočia, a zdalo sa, že už je možné pristúpiť k rozšíreniu „pokrokovej skúsenosti“ na celý zvyšok sveta, tak tu zrazu ten, čo bol určený do funkcie „veľkého a múdreho vodcu“ «vodca tohto dobytčieho stáda» v „Ekonomických problémoch socializmu v ZSSR“:

- vynáša marxizmu rozsudok smrti;
- kladie osnovy podstatou antimarxistickej náuky o socializme a prechodu ku komunizmu, hoci pritom používa marxistickú terminológiu;
- a potom hucká ním vedené pracujúce stádo proti stádu riadiacich biorobotov, realizujúcich špeciálnu funkciu globálnej montáže sociálneho systému v realizovanej doktríne.

Vo výsledku jedna hromadne vydaná brožúrka s objemom asi 100 strán a niekoľko umelo nafúknutých procesov voči sionizmu osvetlili a spláchli do kanalizácie dejín všetku tú stáročnú prácu na obnovení, ak už aj nie otvorenej segregácie Atlantídy, tak aspoň zachovania *skrytej neobmedzenej moci* «rasy pánov» nad «týmto dobytkom».

Hrozba bola lokalizovaná, a zóna tak neúspešne zavŕšivšieho sa, no spočiatku nádejného experimentu bola izolovaná od ostatného sveta na 30 rokov. Potom sa začala nová etapa jej začlenenia do „nového svetového poriadku“ realizácie oddanosti „pánov“ démonickej bezstarostnosti, nezodpovednosti a komfortu, zdedenej od predchádzajúcej globálnej civilizácie.

Pritom psychickí trockisti (disponujúci zvýšenou vnímavosťou k tendenciám rozvoja spoločenských procesov) vykladajú názory, ktoré v podstate poukazujú na ich pochybnosti ohľadom možnosti vyriešenia «všeobecnej krízy kapitalizmu» na osnove určitej ideológie, či už marxizmu, alebo niečoho iného, schopného skryť ich moc pod závojom pravdepodobnej lži. Všeobecná kríza kapitalizmu sa navrhuje vykoreniť nie na osnove jasne hlásaného učenia, ale na osnove jednotného chápania zamlčaní a narážok v množstve náuk tými, ktorí sú toho schopní, pri predpoklade, že «tento dobytok» sa tentoraz dá kúpiť za slobodu od ideológií, spomenúc si v duchu nie dobrým slovom na systém politickej výuky od škôlky do staroby, ktorý existoval v období marxizmu. Musí byť uplatnený „pluralizmus“ ideológií, v ktorom bude «dobytok» a «zombie» bezmocne blúdiť, a «chytrí ľudia» pochopia a tým samotným si uchovávajú svoje „elitárne“ postavenie a moc nad «pracujúcim dobytkom» a «biorobotmi», pasúcimi ich stádo.

Ukážku takéhoto prístupu názorne predviedol nie «Dnešný Trockij», ale «Dnešný [Parvus](#)»¹ — George Soros. Noviny “*Prísne tajné*” № 2, r. 1998 uverejnili článok “*Zlodejský kapitalizmus*“ s podtitulkom «*Senzačná reč Georga Sorosa, ktorú všetci odmietavo komentovali, no nikto nečítal*». V článku sa uvádzajú obsirne citáty z vystúpenia G.Sorosa na Americko-ruskom sympóziu investorov na Harwardskej univerzite, ktoré sa konalo začiatkom januára 1998. Aj keď sa v ňom hovorí len o dnešnom ruskom kapitalizme, ktorý je charakterizovaný ako zlodejský, no v skutočnosti odsudzuje celý globálny kapitalistický systém, najmä preto, že G.Soros nemôže nevedieť že jeho, ním osobne kontrolované a ďalšie špekulatívne fondy boli obvinené z toho, že v októbri-novembri 1997 okradli krajiny Juhovýchodnej Ázie.

G.Soros charakterizoval všetko, čo sa týkalo nedávných valutno-finančných otrasov a načrtnutého do blízkej budúcnosti (pád japonského yenu 1.apríla 1998²) ako:

«nič, v porovnaní so skončením sovietskej epochy...

Pád jedného systému si vyžiadal okamžité vytvorenie nového. Existujú dva pohľady³ na to, aký by mal byť tento nový režim. Z môjho uhla pohľadu, optimálnym by bolo sformovanie otvorenej spoločnosti, ktorá nebude závislá na ideológii, nech by akou bola. A nakoľko stále narážame na nedokonalosť chápania, nedokonalosť vzájomného porozumenia, nemôžeme vytvoriť dokonalú spoločnosť. Všetko, čo nám zostáva, je vytvoriť nedokonalú spoločnosť, v ktorej ľudia majú slobodu voľby a slobodu sebarealizácie, čím sami zdokonaľujú spoločnosť. Nepochybne, podobný systém nemôže existovať bez nevyhnutných demokratických inštitútov, bez trhových mechanizmov, schopných korigovať chyby, a pravdaže ani bez prvenstva zákona, riadiaceho celý život spoločnosti... Tak v podstate fungujú všetky civilizované štáty».

Toto je vyjadrením pesimistického démonizmu, bez ohľadu na to, do akej miery to chápe samotný G.Soros. Dobré sa to dopĺňa s problematikou, objasnenou v článkoch Markov Vladimírových v „NG-Scenároch“: absencia určitej ideológie (ako systému jasne vyjadrených názorov ohľadne normálneho života spoločnosti a odklonenia od normy); zvrchovanosť zákona (v tichosti vyjadrujúceho nejakú koncepciu spoločenského samoriadenia); abstraktný humanizmus; a pluralizmus názorov (bez zaujímania sa o to, ktorý z nich je bližší k skutočnej pravde); odmietnutie konkrétnosti terminológie pri opise životných javov a posúdení problematiky pri prenášaní hlavného obsahu prejavov do podtextu a narážok, aby len «verní oddaní pochopili»⁴; tiché zákazy na posudzovanie podaktorých tém, a, ako výsledok — prenasledovanie a represie *bez vysvetlenia dôvodu* vo vzťahu k tým, ktorí nechcú žiť vo svete narážok a tajností a *nepodriadujú sa bezvýhradne* diktátu narážok, tajností a ich vykladačov.

Z tohto ale možno pochopiť, prečo si psychický trockista A.N.Jakovlev tak náhle obľúbil budhistickú filozofiu. Jeden z učiteľov budhizmu – Zenšu⁵ – sa vyjadril takto:

¹ Parvus – ideový otec Trockého, tvorca základov teórie „permanentnej revolúcie“, ktorú Trockij niesol ako program skrz celý svoj život. „Sorosove Fondy“, pôsobiace na celom svete, sú inkubátorom toho, aby bolo možné všade vychovať «Dnešných Trockých».

² Neudial sa.

³ Prvý — «samozrejмый»: má za cieľ vytvoriť demokraciu západného typu. No G.Soros opisuje druhý — «majúci na mysli», odmietajúci demokraciu západného typu.

⁴ Výrok M.J.Saltikova-Ščedrina, ktorým ocharakterizoval reč bez podmetu, bez prísudku a bez spony, prednesenú «pompadúrom»: «no verní oddaní pochopili».

Takže Orwell nie je vynálezcom ani prvoobjaviteľom «novoreči»(newspeak)*: je to veľmi starý «jazyk».

⁵ Tschao-tsju Tschung-tsjen (čítaj Čchao-šu Čchung-še, v japonskej výslovnosti Zenšu). Jeden z učiteľov zenového budhizmu, odnože budhizmu ovplyvnenej Taoizmom a Konfucionizmom, kladúcej dôraz nie na štúdium textov a rituály, ale najmä na meditáciu, ako bezprostredné si uvedomenie prirodzenosti vlastnej mysle. – pozn. prekl.

«Dokonalá cesta nie je ťažká, jednoducho prehliada výber a voľbu. Ako náhle začínate niečo tvrdiť, je prítomný výber a voľba. Existuje číre prázdno, ale ja nežijem v tomto čírom prázdne. No každopádne, venujete jej dostatok pozornosti?» (“Zen-Budhizmus”, Daisecu Suzuki, «Základy Zen-Budhizmu», str. 225, r. 1993, MP “Odysseus”, Hlavná redakcia Kyrgyzskej Encyklopédie, Biškek).¹

Pre historicky reálny budhizmus je naozaj typická pružnosť myslenia, vznášajúca sa nad skostnatými logickými schémami a dogmatikou, čo sa v budhizme prejavilo v rozvitej kultúre mnohovýznamových (vrátane bezslovných - mimolexikálnych) alegórií, ktoré každý chápe v závislosti od stroja psychiky a podľa miery rozvoja jeho vnímavosti, chápania sveta a mimolexikálneho myslenia ako takého, len dávajúc do súvisu so svojim psychickým svetom nejaké „slová“ spolubesedníka. Hoci toto aj umožňuje zabezpečiť odovzdanie predstav o pravde i samotnej *budhistickej pravdy*, no každopádne, pri takomto prístupe sú možné aj vzájomne sa vylučujúce varianty pochopenia tých istých slov, po čom následne ten, ktorý ich mylne pochopil, je odsúdený kráčať životom, „nemennne si otlkajúc šišku“ do tých čias, pokiaľ nezíska iné videnie toho mimolexikálneho významu, na ktorý mu poukázali nejakými slovami alebo inými znakmi: slovo «luna» je len «prst, ukazujúci na lunu»², no nie samotná luna; beda tomu, kto uzná prst za lunu. Je to naozaj tak, avšak takýto prístup predpokladá, že na „lunu“ je prípustné ukazovať nielen „prstom“, ale aj nejakou inak, napríklad tým, čo máme nižšie chrpta; no predsa len treba uznať, že všetky varianty ukazovania na „lunu“ sa medzi sebou líšia presnosťou ukazovania a jednoznačnosťou jeho pochopenia. No aj tak zo všetkého povedaného plynie jednoduchý záver: tí, ktorých pozornosť smerujú k „lune“, musia sami „lunu“ uvidieť, a nie tvrdiť že „luna“ je to, čím im na ňu ukázali.

Tak aj uvedenú vetu o dokonalej ceste možno tiež pochopiť minimálne dvojako:

- po prvé – ako tvrdenie, že prejavom oddanosti dokonalej ceste je zrieknutie sa v každodennom živote a vo všetkých situáciách akéhokoľvek konkrétneho výberu a voľby.
- po druhé – ako tvrdenie, že po výbere objavených variant ďalšieho rozvoja, **uskutočnenia konkrétnej voľby objektívne dokonalej (v zmysle najlepšej) cesty** a vykročenia na ňu, zostáva už len sa jej pridržovať, náledkom čoho sa prichádzajúce návrhy výberu a voľby **alternatív voči naozaj dokonalej ceste** odmietajú. Tomuto chápaniu zodpovedá v Ruskej kultúre príslovie «lepšie od dobra nehľadajú»³.

Potom naozaj: dokonalá cesta nie je ťažká, no vyžaduje trpezlivosť a *isté* úsilie pri výbere a voľbe ciest vstupu na ňu, a sebadisciplíny pri prechode na ňu zo stavu nedokonalosti. Ale takto je to v druhej variante chápania. V prvej variante ilúzia možnosti nerozhodnúť sa – nezvoliť si *naozaj objektívne dokonalú cestu* odsudzuje k ťažkostiam, schopným priviesť nič

¹ Pokračovanie rozhovoru, v ktorom bol opísaný uvedený výrok, je tiež významný:

«Jeden mních vstal a spýtal sa: “Ak Vy nežijete v tomto čírom prázdne, tak čomu Vy venujete pozornosť?”
Zenšu povedal: “To ja tiež neviem”.

Mních pokračoval: “Ak neviete, tak prečo hovoríte, že nežijete v tomto čírom prázdne?”
Zenšu zakončil: “Dost’ bolo otázok. Pokloň sa a odíď”.

Ďalej sa uvádza básnický komentár Sette k tomuto dialógu, ktorý žil v dobe dynastie Sun (Čína, 960 – 1279):

«Dokonalá cesta nie je ťažká, /Je v každom slove a v každej vete. / Mnohorakosť jedného, / Absencia dvojakosti v dvoch. / Keď na nebo vychádza slnko, mesiac zapadá; / Pred ohradou vysoké hory a osviežujúce vody. / Keď vedomie celkom mizne vo vašom vysušenom vnútri, / Kde je pocit radosti? / Každopádne spev draka nie celkom utíchl v mŕtvom lese. / Ťažko. Ťažko. / Výber a voľba a číre prázdno – používajte svoje oči, aby ste videli.»

² Rozprávanie o „lune“ a „prste“ je prevzaté z vyššie spomenutej knihy „Zen-Budhizmus“ D.Suzukiho.

³ V origináli «от добра добра не ищут» - dá sa tomu porozumieť aj ako: „ak je to ozaj dobré, iné dobro nehľadajú“ – pozn. prekl.

nevnímajúceho démonického jedinca k záhube aj v tomto, aj vo večnom živote. Abstraktnému humanizmu (v ktorom sa často prejavuje podvedomý démonizmus popri jedincom vedome deklarovanej dobromyseľnosti) je vnútorne vlastná neochota činiť *konkrétne voľbu a výber svojho slobodného správania sa* (, ktoré by bolo *) *v súlade s Vyšším zámerom*, nakoľko by to znamenalo smrť pre svojvoľne démonický individualizmus a jeho premenu na stroj psychiky Človek.

Ničmenej, *démonické odmietnutie* voľby konkrétosti a hľadania harmónie s Vyšším zámerom sa „sebaospravedlňuje“, spravidla želaním nestratiť neopakovateľnú svojráznosť osobnosti.

Démonická neochota učiniť voľbu vyvoláva tiež náhlu „lásku“ k nedogmatickej budhistickej filozofii, v ktorej sa nedogmatickosť démonicky chápe nie ako umenie dať spolubesedníkovi množstvo prístupov k jednej a tej istej konkrétnej pravde, ale ako neurčitosť a nepoznateľnosť samotnej *pravdy ako takej*.

Pri takomto chápaní je odmietnutie výberu a voľby pre tých, ktorým bolo dané byť ľuďmi, ekvivalentné tomu, že oni sami padnú za obeť Zhora realizovanému prirodzenému výberu tých, ktorí sa usilujú *uplatniť v úlohe Človeka* a pomáhajú v tom aj druhým, a tých, ktorí sa tejto možnosti sami vyhýbajú alebo bránia v jej realizácii druhým. Práve v dôsledku tohto výberu Zhora v priebehu dejín dnešnej civilizácie potomkovia démonickej «rasy pánov» Atlantídy strácajú sociálnu bázu «hovoriaceho náradia». Následkom toho sú nútení odovzdávať človečenstvu jednu pozíciu za druhou, nútene pritom predstierajúc svoju oddanosť rovnoprávnosti a slobode prejavu človečej dôstojnosti všetkých.

6. Kto zahynie pod kolesom histórie

Fráza «koleso histórie» je niekedy chápaná aj tak, že akoby «sa všetko vracalo na svoj začiatok – točilo dookola». Z druhej strany, práve koleso je považované za najvydarenejší vynález ľudstva v oblasti technosféry počas celých svojích dejín, určujúci mnohé v životných aktivitách tých regionálnych civilizácií, ktoré ho používali, i tých, ktoré ho nepoznali.

Avšak málokto vie, že budhizmus zrodil regionálnu civilizáciu-štát, v ktorom koleso poznali, no ktoré vedome odmietli. Reč ide o štáte Dalai-Lámu, ktorého štátna samostatnosť bola zlikvidovaná v 20. storočí Čínskou ľudovou republikou. Rozprestieral sa v Tibete, a mnohí bádatelia pokladali tento región za jednu z najstarobylejších regionálnych civilizácií na planéte, ktorá, ako vravia niektoré jej legendy, prežila minulú globálnu katastrofu a v svojich skrýšach uchovala isté relikvie z epochy, ktorá predchádzala katastrofe.

Ako hovorí jedna z povestí, používanie kolesa na území Tibetu bolo zakázané z toho dôvodu, že jedno z proroctiev priamo podmieňovalo zánik tohoto štátu príchodom kolesa doň.¹ No práve *odmietnutie kolesa ešte v staroveku* tam vtedy zastavilo technicko-technologický pokrok, následkom čoho spoločenské zriadenie v Tibete zostávalo naprieč storočiami nemenným a davo-, „elitárnym“. Ale treba uznať, že tibetská „elita“ sa riadila pravidlom «postavenie zaväzuje...», a preto sa udržiavala v sebadisciplíne a druhým umožňovala žiť v súlade s ich chápaním-predstavami o živote, krotiac pritom štátnymi prostriedkami prejavy naruživosti a preteky v spotrebe «materiálnych bláh». Niečo podobné existovalo aj v Japonsku, kde koleso a kone boli dovolené vládnucej „elite“ a zakázané prostému ľudu.

Ako je známe, civilizácie predkolumbovskej Ameriky nepoznali koleso. Žili vo veľmi špecifickom systéme, v ktorom bolo otrokárstvo a prinášanie ľudských obetí spojené s kolektivismom, následkom čoho I.R. Šafarevič na ich príklade v jednej zo svojich kníh² demonštroval zverstvá a bezperspektívnosť komunizmu³. Ich spoločnosť bola tiež nemenná v priebehu mnohých storočí, v dôsledku neprítomnosti technicko-technologického progresu, pod tlakom ktorého sa v spoločnosti mení štruktúra zamestnanosti a charakter sfér činnosti. To za sebou nesie zmenu svetonázoru, vládnucej morálky a spoločenského zriadenia.

Západ sa od samého začiatku odlišoval aj od starovekej Ameriky, aj od Východu Euroázie. Koleso bolo známe a používalo sa všade, ak nie od doby kamennej, tak minimálne od konca doby bronzovej. A celý jeho technicko-technologický pokrok, ktorý do začiatku 20. storočia prebiehal z väčšej časti v duchu mechaniky, by nebol možný bez kolesa.

Avšak, ako je známe, Západ v staroveku nebol jednoliatym celkom: v jeho rôznych regiónoch boli osobité špecifiká, osobité štátne útvary, osobité žrečeské štruktúry riadiace spoločenstvo, keďže oni profesionálne vykonávali prognosticko-analytické funkcie. Západ sa stal nám známym „Západom“ až v priebehu úžerníckej agresie pohlavárov regionálnej civilizácie starovekého Egypta do priľahlých regiónov.

---

¹ Zákazom kolesa na vlastnom území ale nezabránili vstupu kolesa zvonku (v tomto prípade vojenskej techniky armády ČLR) – toto je jeden z veľmi poučných prípadov mnohvariantnosti interpretácie tzv. proroctiev. A zvolenie toho-ktorého výkladu ako najobjektívnejšieho, pochopenie jeho ozajstného významu, vskutku vyžaduje myslenie na globálnej úrovni a dôslednú analýzu parametrov východzieho stavu. No aj napriek tomu je výber tej-ktorej interpretácie vždy subjektívny a okrem iného odráža aj kvalitu chápania objektívnej reality, vnímania trendov vývoja civilizácie a skutočnú úroveň mravnosti daného jedinca/spoločnosti, ktoré sa tak stávajú determinátorom ich budúceho osudu... – pozn. prekl.

² „Socializmus ako fenomén svetovej histórie“ (v zborníku „Či má Rusko budúcnosť“, Moskva, «Sovietsky spisovateľ», r. 1991)

³ V skutočnosti sa nejedná o komunizmus ale socializmus – pozn. prekl.

V priebehu tejto starovekej, do teraz trvajúcej agresie, koleso technicko-technologického pokroku sa roztáčalo hnacím remeňom túžby všetkých výrobcov vytrhnúť sa z úžernického hadieho zovretia. Práve toto neexistovalo v regionálnych civilizáciách Tibetu, Japonska, predkolumbovskej Ameriky. Avšak práve z tohoto dôvodu (bez kolesa a neustále sa zrýchľujúceho technicko-technologického pokroku) mohol davo-„elitarizmus“ v týchto regiónoch udržateľne existovať celé stáročia na základe skoro nulovej intelektuálnej aktivity drvivej väčšiny obyvateľstva, žijúceho automatickou bezmyšlienkovitou reprodukciou tradícií a zvykov jak v priebehu života jedného pokolenia, tak aj v následnosti mnohých generácií (čo sa týka osobnostného duchovného pokroku či úpadku v reťazi prevtelení, to je osobitná otázka).

Úžernické skupovanie sveta (zrýchliac vedecko-technický pokrok) viedlo k tomu, že ak na začiatku procesu skrz nezmenenú technosféru prechádzali *väčšinou bezmyšlienkovite automaticky* mnohé generácie aj stovky rokov, tak v súčasnej dobe počas života jednej generácie sa vystrieda niekoľko generácií objektov technosféry.

To znamená, že jednotlivci, nositelia zvieracieho stroja psychiky a zombie, naprogramovaní raz a navždy na jeden druh profesionálnej činnosti, nemôžu existovať pri tak rýchlej zmene životného prostredia a budú vyčistení zo spoločnosti celoprirodným mechanizmom, ktorému vedci dali názov «prirodzený výber».

Ide o to, že u vysoko vyvinutých biologických druhov má ich adaptácia k životnému prostrediu dvojúrovňový charakter:

- pri zdĺhavých zmenách životného prostredia (vzhľadom na zmenu pokolení) sa každý druh (populácia) adaptuje zmenou vlastností jedincov v nových pokoleniach v rámci štatistického rozptylu, umožneného genetikou.
- pri náhlych zmenách (vzhľadom na zmenu pokolení) sa druh (populácia) nedokáže (tak rýchlo)* adaptovať zmenou vrodenej vlastností jedincov, následkom čoho sa k novým faktorom prostredia musia adaptovať všetky existujúce jedince, ktoré sa s ním vo svojom živote stretávajú. Tie jedince (stretnuvšie sa s tlakom nového faktoru životného prostredia), ktoré sa mu nedokážu prispôbiť, hynú štatisticky častejšie jednak priamym pôsobením tohto faktoru na nich, a aj následkom rôznych vnútorných príčin, vyvolaných „stresom“ a „neurózami“. Avšak tie jedince, ktoré sa prispôbili, sa vyhýbajú priamej záhube a nezakúšajú vplyv „stresu“ a „neuróz“.

Ľudstvo, v ktorom stále ešte kvantitatívne prevláda zvierací stroj psychiky a bezmyšlienkovitosť-automatizmus biorobotov (diaľkovo riadených televíznymi programami, alebo odpracúvajúcich naučené zručnosti) sa ocitlo pod vplyvom „stresu“, nazvaného „informačná explózia“. Nemennosť vrodenej zvieracích inštinktov, nemennosť kedysi osvojených programov zombie správania sa — neumožňuje nositeľom týchto typov usporiadania psychiky reagovať na zmeny životného prostredia, predovšetkým v oblasti profesionalizmu, dávajúceho prostriedky k existencii. Prítom treba mať na zreteli, že „pastieri stád“ a „robotechnici“ nezvládajú pohotovo odznova predrezúvať a preprogramovať svojich zverencov tak, aby ich správanie bolo v súlade s novou rýchlo sa menivšou situáciou.

To znamená, že všetci nositelia týchto ne-Človečích typov stroja psychiky stoja pred voľbou: buď zmenia stroj svojej psychiky, prehodnotiac svoju existenciu a zámery do budúcnosti, alebo zahynú, nakoľko doterajší stroj psychiky z nich urobí obeť objektov technosféry alebo stresov, a takisto nimi podmienených chorôb.

Tento fakt kvalitatívne odlišuje podmienky života dnešnej civilizácie od podmienok života predchádzajúcej globálnej civilizácie, v ktorej kvantitatívne i mocensky prevládal

démonický typ osobností. V nej «rasa pánov», osvojivších si určitú mágiu, *neopätovane (bez spätnej reakcie)** riadila extrasenzoticky mimozmyslovú psychickú činnosť «hovoriacich nástrojov». Títo, nedisponujúc parapsychologickými schopnosťami, nemali možnosť prejavíť akúkoľvek odvetnú reakciu «rase pánov», nech by už táto čo akými neprijemnosťami zaťažovala život prostého ľudu s nerozvinutou extrasenzorikou, neovládajúceho kult mágie, a okrem toho možno navyše aj zlomyseľne geneticky zmrzačeného.

Avšak dnešní kandidáti na «rasu pánov» (rovnako ako aj ostatní obyvatelia Zeme) sú rukojemníkmi technosféry, vytváranej a riadenej z veľkej časti tými, ktorí sú nezodpovední a ľahkomyselní v dôsledku ich zvieracieho stroja psychiky a stroja psychiky zombie.

Ako rukojemníci technosféry v dnešnej globálnej civilizácii sú si všetci rovní: aj tí, čo sami seba považujú za pánov, aj tí, ktorých sa „páni“ snažia zotročiť’.

V takýchto podmienkach zostáva adeptom na post «nadčloveka» jediná možnosť ako sa vyhnúť záhube v ďalšom «Černobyle» - a to postarať sa o to, aby sa „nadľuďmi“ (a v podstate normálnymi, skutočnými ľuďmi) stali všetci bez výnimky.

V opačnom prípade tak „podľudia“ ako aj „nadľudia“ môžu zahynúť (dokonca ani nie následkom samovražedného zámeru dajakého „stresom“ vyčerpaného operátora jadrovej elektrárne či chemického kombinátu, ale) následkom zrodenia (jedincami s nečlovečou psychikou) kolektívnej psychiky typu «lavína chýb», čoho príkladom je osud linkovej lode „Titanik“ od zámeru až po katastrofu. *Takto sa v technicko-technologickom svete prvý raz v histórii súčasnej civilizácie objavila spätná väzba na reálne vládnuce „elitu“ a jej šéfov, uskutočňujúcich civilizátorskú misiu, čo neexistovalo v živote démonicko-magickej «rasy pánov» minulej globálnej civilizácie, kde pri takýchto podmienkach mohlo prevládať všetkosidovoľovanie démonizmu.*

Takisto treba mať na zreteli, že v priebehu globálnej katastrofy minulej civilizácie sa rozpadol jej duchovný svet – súhrn egregorov¹ — skrz ktoré «rasa pánov» na osnove „extrasenzoriky“ neopätovane vládla nad «hovoriacimi nástrojmi». Technosféra v jej dnešnom stave (televízne a rádiovysielanie, počítačové siete a pod.) nedokáže nahradiť v rovnakej kvalite prostriedky neobmedzenej kontroly psychiky, *duchovnú kultúru jednotlivcov a ňou zrodený duchovný svet (egregory)* minulej globálnej civilizácie. A keďže kandidáti na novú «rasu pánov» pociťujú potrebu takéhoto druhu neobmedzenej kontroly nad psychikou zvyšného obyvateľstva, tak sa teraz stávame svedkami zintenzívňovania prác v oblasti vytvorenia technických prostriedkov kontroly nad cudzou psychikou – to z jednej strany, a z druhej – množstvo individualistov je médiami hecovaných k tomu, aby si zo svojej duše vypestovali džina, t.j. aby si osvojovali všelijaké parapsychologické zručnosti, s pomocou ktorých je možné vplývať na hmotný svet a psychiku okolia, a to aj bez priameho hmotného kontaktu s ním.

Individualisti nevidia sociálne prepojenia a rozdiel medzi koncepciami spoločenského zriadenia, dokonca ani po získaní parapsychologických zručností. Tento druh ich slepoty otvára priestor k tomu, aby, vybudiac abstraktný humanizmus takýchto senzibilov-parapsychológov, boli využití na podpornú misiu pri riadení zvyšného obyvateľstva.

Svojvoľné samostatné extrasenzorické vybudzovanie sa je určitým druhom duchovnej kulturistiky, ktorá umožňuje jednotlivcovi vyniknúť na pozadí ostatných, ale aj tak je zdraviu škodlivá ako všetko, čo je samoúčelné v živote jednotlivca. *Mierou postupu na tejto ceste vybudzovania parapsychologických schopností samostatne svojvoľne konajúci jednotlivec začína pociťovať viac, než je schopný ozmysliť, pochopiť, v dôsledku čoho je to priama cesta*

¹ Poľových (nie hmotných) plodov psychickej činnosti, zosobňujúcich kolektívnu psychiku v poľových štruktúrach.

do blázinca. Okrem toho, takto parapsychologicky vybudovaný jedinec, zotrúvajúci v predchádzajúcej konceptuálnej nevšímavosti, začína siahať aj na to, na čo predtým nedočiahol bez rozvoja svojich parapsychologických schopností. Následkom toho ale zhadzuje na svoju hlavu to, čo predtým vždy prechádzalo mimo neho. Následkom toho sa konceptuálne slepí senzibilovia-samoukovia¹ ocitajú zvyčajne pod tlakom stresov, typických pre aktívny démonizmus - a to je cesta k smrti a záhube.

Inými slovami dorast „senzibilov“ sa momentálne pestuje pre realizáciu misie ovčiarskych psov pri rozchádzajúcom sa «stáde toho dobytká». Takýto druh misie sa občas zviditeľňuje v rôznych „parapsychologických“ publikáciách, keď sa v nich publikujú výzvy typu «všetci senzibili v ten a ten čas nech meditujú za zvolenie Clintona za prezidenta USA»; v Rusku v roku 1991 prebehlo analogické nariadenie «meditácie za zvolenie Jel'cina» v určitých kruhoch v ústnej forme.

Každopádne prebieha nielen príprava pastierov-senzibilov, ale aj pracovného stáda. Jedna z najznámejších štruktúr, ktorá „šľachtí“ tento typ duchovnej kulturistiky individualistov je scientologická cirkev, plodiaca biorobotov pracujúceho stáda, no na obsluhu presne tej istej civilizátorskej misie obnovenia Atlantídy. Scientologický model davo-„elitarizmu“ predpokladá predstavu psychiky všetkých jedincov podľa jednej šablóny, s odpojením podvedomých automatizmov konfliktného správania, no pri zachovaní monopolu démonického znacharstva na osobitú metodologickú kultúru, čo je jedným zo základov davo-„elitarizmu“. Činnosť scientológov treba konkrétne skúmať v toku udalostí globálneho trockistického scenára „socialistickej“ predstavby globálnej civilizácie.

Politická realita je taká: nech by sa usilovali akokoľvek zobrazovať Stalina ako despota, mocichtivého maniaka, bezprincipiálneho niktoša, nevzdelaného, duševne zaostalého, no diabolsky chytrého, - každopádne v skutočnosti práve on, zo svojej vlastnej vysoko mravnej vôle zosumarizoval svojim umom závery marxizmu tak, že marxizmus sa ďalej nedokázal udržať pri moci dokonca ani len «v jednej samostatnej krajine» kvôli tomu, že je to *lživá pavela*, ktorú «mocní tohto sveta» nariadili pokladať za pravdivú; *a oni to vedia*.

A preto na úrovni realizácie globálnej politiky oni teraz pochybujú o schopnostiach súčasných trockistov-marxistov (iných praktizujúcich marxistov vo svete jednoducho niet) *riešiť problém všeobecnej krízy kapitalizmu a nastoliť globálny otrokársky systém, podobný tomu, aký bol v ZSSR pri Brežnevovi; avšak s takou kádrovou politikou, aká bola pri Stalinovi*, aby takýto „socializmus“ pre všetkých a „komunizmus“ pre „elitu“ siono-internaciov nesporne prevyšoval buržoáznou demokraciou úrovňou sociálnej vybavenosti a bezpečnosti života pre zákon rešpektujúce osoby².

No nikto nemôže dať záruku, že príchod marxistického trockizmu k moci (židovského internacizmu v jeho svetskej forme) v globálnom rozmere neprerastie zo začiatku do marxistického stalinizmu (len teraz už nie v jednotlivo vybratej *experimentálnej krajine*, ale na celom svete) a neskôr – do globálneho odmietnutia marxizmu a potlačenia jeho šéfov.

---

¹ Ak osvojovanie parapsychologických návykov prebieha v štruktúrach nejakého rádu, je to oveľa bezpečnejšie, nakoľko pre každý rád je typická práca na určitú koncepciu, a rád prijíma medzi seba takých, ktorí ešte ako nečlenovia rádu sú pre koncepciu užitoční. Následkom tohto prebieha napojenie sa k egregorom rádu, a rádová disciplinovaná parapsychológia plynie pod ich ochranou, opierajúc sa na ich energetiku a informáciu. Práve toto chýba svojvoľným konceptuálne nevidiacim senzibilom individualistom. Keď ich občas upozorňujú na túto okolnosť, tak oni odpovedajú v duchu, že koncepcia neexistuje, prípadne že sú slobodní od diktátu koncepcií a nenechajú sa nimi zotročiť. Avšak následky takejto tvrdohlavosti či posadnutosti takouto slobodou sú vždy smutné.

² Buržoáznou demokracia je taktiež pre zákon rešpektujúcich obyvateľov, čo nie často pripomínajú jej prívržencom. Skrátka v otrokárstve, feudalizme, kapitalizme, pseudosocializme aj socializme sú rôzne, v mnohom sa vzájomne vylučujúce zákony, vyjadrujúce rôzne koncepcie vzťahov jednotlivcov v spoločnosti v procese jeho samoriadenia v *následnosti pokolení*.

A socializmus bez marxizmu, ako aj Kresťanstvo bez Biblie, a oboch hierarchií darmojedov, kde každá z nich vykladá svoje „sväté“ písmo, to znamená vykorenenie otrokárstva vo všetkých jeho podobách a formách existencie a normálnu organizáciu života spoločnosti *ľudí*.

Primerane k takýmto obavám ohľadom práceschopnosti marxizmu a primerane naliehavým potrebám pohlavárov globálnej politiky pri odstraňovaní «všeobecnej krízy kapitalizmu»¹ pri zachovaní **podstaty otrokárstva**, samotní pohlavári objektívne potrebujú niečo ešte vycibrenejšie než marxizmus; čo by z jednej strany dávalo veľkú ilúziu slobody tým, ktorých predurčili za otrokov a z druhej strany aby to bolo skutočne efektívne otroctvo, nevytvárajúce hrozby pre vyššiu „elitu“, realizujúcu globálne otrokárstvo. Túto misiu zabezpečenia každodenného efektívneho otrokárstva bolo rozhodnuté zveriť scientológii.

Hlavným špecifikom realizácie otrokárstva pod útlakom totalitárnych ideológií je to, že *pri nich nikto neliezol do usporiadania psychickej činnosti jednotlivcov a nevynakladal žiadne úsilie na jej prestavbu*.

Navyše, ak je reč o dvoch najmocnejších totalitárnych ideológiách 20. storočia – marxizme a hitlerizme – tak obe boli mimoriadne nespokojné so školami psychoanalýzy, ktoré sa začali rozvíjať koncom 19. storočia v kultúre biblickej civilizácie (najmä S.Freudom). Pritom si treba všimnúť to, že ani marxizmus, ani hitlerizmus nevytvorili svoju vlastnú alternatívnu analógiu psychoanalýzy, ale bezdôvodne odsudzovali teórie všetkých vtedajších psychoanalytikov, bez snahy preskúmať, ani reálnu psychickú činnosť človeka, ani podstatu teórii nimi odsudzovaných psychoanalytikov. Pre marxistov bola psychoanalýza z veľkej časti nematerialistická, buržoázna paveda; pre hitlerovcov «židovským blúznením»; psychológia a príbuzné disciplíny sa rozvíjali pod patronátom oboch totalitných ideológií tak, aby to neprehnali a neboli obvinené z napomáhania „buržoázno-židovským pavedám“².

¹ Nad čím sa nezamýšľajú prívrženci buržoáznej demokracie, individualisti, ani na Západe ani v Rusku.

² Pritom ale nemôžeme súhlasiť s odsudzovaním negatívneho postoja ku kybernetike v časoch J.V.Stalina: *kybernetika v jej podaní N.Wienerom*, aspirujúci byť dostatočne všeobecnou teóriou riadenia (DVTR), použiteľnou vo všetkých praktických oblastiach činnosti, takou v skutočnosti nie je, nakoľko disponuje obsahovým defektom. A jej prenasledovanie v ZSSR počas jej reklamnej kampane na Západe jej nedovolilo stať sa v našich krajinách módnym náhradníkom pravdivého poznania, čo v podstate psychologicky zjednodušilo výklad DVTR, no nie v rokoch 1950-60, ale v 1990-tych.

***Poznámka — z „Rozhovorov o živote“ M.Velička: Ak chápete procesy riadenia, a prečítate si Wienerovu knihu (*Kybernetika*), potom prídete k záveru, že charakteristika kybernetiky ako pseudovedy nebola neopodstatnená a to z jednoduchého dôvodu: totižto každý, kto si urobí čas, aby si prečítal kybernetiku, tak sa dozvie z tejto knihy množstvo zaujímavých faktov, veľa zaujímavých myšlienok, avšak **sformovať si ucelenú predstavu o tom, čo je to riadiaci proces všeobecne**, a ako ho transformovať do konkrétneho jednania v životných situáciách, — to **na základe kybernetiky nedokáže**.

V ZSSR existoval *Ústav akadémie vied, Ústav problémov riadenia* a súčasne s nimi ešte existovalo niekoľko *ústavov kybernetiky*. Ak sa pozrieme na naše dejiny, tak v Rusku všetko, čo súvisí s teóriou riadenia, pramení z prác Vyšnegradského. Potom nasledovala „*Všeobecná organizačná veda*“ od Bogdanova...

Podľa podania Wienerovej rodiny, je on sám jedným z potomkov [Majmonida](#), čo bol stredoveký židovský bohoslovec a (*určitými kruhmi*) veľmi uznávaný človek. Jeho diela dodnes študujú prívrženci židovského náboženstva a je pokladaný za jednu z autorít tejto relígie. Z tohto dôvodu je teda jasné, že v biblickej kultúre musel byť uprednostnený ako zakladateľ *vedy o všeobecnej teórii riadenia* Norbert Wiener a nie Bogdanov, ktorý nepatrí k príslušným kruhom.

Čo sa týka námietok typu, že vďaka prenasledovaniu kybernetiky a kybernetikov ZSSR zaostal v oblasti výpočtovej techniky (čo zažívame dodnes), tak takéto obvinenia sú demagógiou, ktorá nestojí na reálnych faktoch. A reálne fakty sú také, že *Štátny výbor pre vedu a techniku ZSSR a jedna z komisií Akadémie vied v roku 1968 fakticky zlikvidovali všetky inžinierske projekčno-konštrukčné školy a projektovanie výpočtovej techniky v ZSSR ako takom, keď všetkým ako bezalternatívnu variantu nanútili americký systém IBM/360/370 v čase, keď už prešlo 5 rokov od jeho zavedenia do sériovej výroby*.

Kríza riadenia spoločnosti v globálnom rozsahu na osnove totalitných ideológií, prejavíaca sa v polovici 20. storočia, bola sprevádzaná objavením sa noviniek z oblasti psychológie, a to predovšetkým v praktickej psychológii. V tejto oblasti boli novinky dve:

- supertajné programy tajných služieb rôznych krajín, riešiacich úlohu, ako pomocou vedecko-technických výdobytkov riadiť správanie jedinca (vybraného z davu), a tiež masu ľudí, natoľko efektívne, ako napríklad ruské CRL (Centrum riadenia letov)* a americké NASA diaľkovo ovládajú lunochody, marsochody a riešia rôzne úlohy pomocou automatických staníc.
- dianetika a scientológia, ako *teoreticky opísaná* cieľavedomo vytvorená praktická metóda zmeny organizácie psychiky jedinca.

Prvé u obyvateľov vyvoláva zdesenie a toto zdesenie sa ešte prihrieva tlačou a inými médiami, filmami o všemožných reálnych i vymyslených psychotronických zbraniach, kyborgoch, prerábke ľudí na robotov a pod.

No dianetika a scientológia je v podstate propagovaná ako priamo (pozitívne)* («Súčasná veda o duševnom zdraví»; «ako riešiť problémy a stať sa kľudným a šťastným» atď.); tak aj nepriamo (negatívne)* (totalitná sekta, ktorá má za cieľ okradnúť svojich klientov, uchvátiť globálnu moc, atď.).

Čo sa týka prvého, tak psychotronické zbrane možné sú, predsa len - oni sú prostriedkami masového vplyvu pre určité situácie v spoločnosti za mimoriadnych okolností, ako aj všetky ostatné zbrane minulej histórie¹; a v bežných životných podmienkach, nanajvýš v období po zavŕšení epochy presadenia sa v spoločnosti držiteľov psychotronických zbraní, keď sa používajú na prvých čo prídu do rany, je to prostriedok adrešného vplyvu na osobu (vybranú pre tento druh pôsobenia kvôli nejakým s tým spojeným okolnostiam).

Preto zdesenie občana pred hrozbou psychotronického účinku na neho je smiešne. Netreba sa klamať: *kto stratil hlavu, za vlasmi neplače*. Celá supertajná psychotronika — je len «vedľajšou okrasou» historicky vyskladavšieho sa systému potlačenia slobody osobnosti a systému riadenia správania sa nie jednotlivcov, ale obyvateľstva celých regionálnych civilizácií.

Reálne je drvivá väčšina obyvateľstva nositeľom osobnostnej psychickej kultúry, ktorú A.S.Puškin v diele „Eugen Onegin“ ocharakterizoval slovami: «*My všetci sme sa učili po troške, niečomu a nejako...*», vo výsledku čoho si do staroby zachovali bezstarostnosť² a životnú neukojenosť rozmarného infantilizmu: «*Bohatí sme, takmer od kolisky, chybami svojich otcov a ich oneskoreným chápaním. A život nás už unavuje, ako rovná cesta bez cieľa, ako hostina na cudzej oslave...*» — pokračoval v charakteristike tej istej duchovnosti M.J.Lermontov.

Vo výsledku početné chyby (v pre spoločnosť typickej kultúre formovania osobnosti), ktoré sa nahromadili, vyúsťujú do krízy civilizácie, nositeľky tejto psychickej kultúry. Tento jav vo veľkej miere zasiahol Západnú regionálnu civilizáciu, ktorej kostra duchovnej kultúry – stáročné zámerné pestovanie **kaleidoskopického idiotizmu**³ obyvateľstva na osnove Biblie — uvädla do súčasnej schizofrénie.

V rôznych historických epochách ľudia (ktorých psychika z rôznych príčin nebola rozbitá touto anti-intelektuálnou biblickou kultúrou a svetskou tradíciou), dokázali pochopiť podstatu duchovnosti biblickej civilizácie – psychickej kultúry – a pokúšali sa dať spoločnosti viac či

¹ «Posledný argument kráľov» — slová ktoré razili na delové hlavne v ďalekej minulosti: posledný argument, ale nie prvý. To isté sa týka aj hocakej inej zbrane v klasickom chápaní tohto slova.

² Bezstarostnosť – je jedným z druhov parazitizmu.

³ Nejde o nadávku, ale o termín charakterizujúci osobitosť organizácie myslenia typu «Jeden o voze, druhý o koze».

menej efektívnu alternatívu k tejto biblickej (*vnútorne i zvonka antagonizovanej*) osobnostnej psychickej kultúre; alebo dať predstavu takej alternatívy. Pritom treba mať na zreteli, že existujú dva druhy alternatív k biblickej doktríne a biblickej psychickej kultúre, definované podľa predpokladu ich možného prechodu na antibiblickú kultúru:

- biblická kultúra, vrátane jej svetskej odrody na osnove marxizmu, je zlá preto, že sa jedná o otrokárstvo;
- biblická kultúra je zlá preto, že je nedostatočne efektívnym otrokárstvom, nebezpečným pre samotných otrokárov.

V 20. storočí, jednou z alternatív ku biblickej (predovšetkým) psychickej kultúre sa stala dianetika a na jej osnove vyvinutá scientológia, ktorých zakladateľom sa stal Lafayette Ron Hubbard (jeho aktívna činnosť trvala od roku 1929, keď nastúpil na univerzitu, až do smrti v r. 1986). L.R.Hubbard vytýčil konkrétne požiadavky *na normálnu psychiku jednotlivca* (normálnu podľa jeho chápania) a vytvoril praktickú procedúru, ktorá umožňuje do tejto normy priviesť psychiku jednotlivca, od nej veľmi vzdialenú pri súčasnom živelnom rozvoji osobnosti na základe informačného prostredia, panujúceho v dnešnej spoločnosti (pochopiteľne, ak jednotlivec prejavuje nejaký záujem o takýto druh svojej psychickej prestavby).

Klírovanie (clearing)* – v tej podobe, ako je opísané v knihe L.P.Hubbarda „Dianetika. Súčasná veda duševného (mentálneho) zdravia“ – v podstate predstavuje rozhovor špecialistu na klírovanie, ktorý sa nazýva „audítor“, s tým, kto túto procedúru absolvuje: vylúčené sú v nej narkotiká, hypnóza a všetko to, čo je obyvateľovi známe o programovaní a kódovaní psychiky.

Navyše, každá informácia čo sa ocitla v psychike pod vplyvom hypnózy, narkotík a pod., je engramická¹ a v procese klírovania sa odstraňuje, čo pri šírení dianetiky vyvoláva značnú nespokojnosť u tajných služieb, pracujúcich v oblasti psychotronického vplyvu na osobu, aby osoba, podrobená psychotronickému spracovaniu, sa správala primerane na ňu kladeným úlohám.

To znamená, že klírovanie, v tej podobe, ako ho opísal L.R.Hubbard v spomenutej knihe, nie je nejaké nepredstaviteľne desivé inkvizitorské psychologické mučenie, kde by sa vo výsledku vytváral «zombie»², ako to opisujú kritici scientológie, neprenikajúc do samotného procesu.

Vzájomne dobrosrdečná debata dvoch ľudí o svojich životných problémoch a nepochopiteľných náhodách, zvykoch, túžbach sa v podstate môže prejavovať ako úspešná seansa klírovania, oslobodzujúca človeka zo zajatia vedome nemotivovaného správania sa na osnove diktátu engramov, ak vo výsledku debaty začali byť nejaké príčiny problémov (skryté na podvedomých úrovniach psychiky) zrejmé a prestali vládnuť nad psychikou človeka, otravujúc mu život. A pritom účastníci vo vzájomne dobrosrdečnej debate, uskutočnia akt klírovania, ani nemusia poznať také slová ako «dianetika», «scientológia», «auditing».

Rozdiel medzi klírovaním a takouto besedou je v tom, že beseda môže byť prerušená na popud hociktorej zo strán, a seansu klírovania má právo prerušiť iba auditor, a nie priklír (preclear): v podstate v tomto spočíva jediný element násilia nad tým, kto podstupuje klírovanie. No tu, z pohľadu dianetiky, je to situácia analogická tej, keď chirurg nemá právo ukončiť začatú operáciu na žiadosť pacienta, ktorému nie je proces chirurgického liečenia

¹ Engram – je v dianetike „myšlienkový obraz minulého zážitku, ktorý vytvára negatívny emočný vplyv v osobnom živote“ – pozn. prekl.

² Takýto opis by viac zodpovedal praktikám projektu [MK-Ultra](#) – pozn. prekl.

prijemný. A zatiaľčo (bežné)* besedy môžu mať nesystematický charakter, tak seansy klírovania nasledujú postupne v rade jedna za druhou podľa určitého plánu až po dosiahnutie vytýčeného cieľa – zlikvidovať «banku engramov» v psychike človeka, po čom sa následne každá informácia v nej stane dostupná jeho «analytickej mysli».

V dianetickej literatúre (s odkazmi na reálnu štatistiku dianetickej praxe) sa píše, že výsledkom klírovania je zlepšenie pamäti, nálady, zvyšuje sa intelektuálna sila (*objektívny ukazateľ prijatý na Západe «IQ» — inteligenčný kvocient, zisťovaný na základe špeciálnych testov*), strácajú sa psychosomatické ochorenia (*to je 70 % ochorení, známych medicíne Západu, vrátane diabetes mellitus a onkológie*), miznú dokonca ťažké formy schizofrénie, lieči sa narkománia (vrátane závislosti na alkohole a tabaku), stráca sa náklonnosť k páchaniu protispoločenských skutkov a zločinov.

Človek ktorý prešiel klírovaním, vo výsledku ktorého sa jeho reaktívna banka stala prázdnu, sa nazýva «klír» (z anglického slova clear - priehľadný, čistý). Z pohľadu dianetiky je klír normou psychického zdravia, dostupnou každému, kto nestratil v dôsledku chirurgického zásahu, či úrazu fragmenty hlavného mozgu; no aj v takých prípadoch sa po klírovaní celkový stav jednotlivca zlepšuje.

Klír je «racionálny, nakoľko prichádza k **najlepším možným riešeniam** (zvýraznené nami pri citovaní) vychádzajúc z údajov, ktoré má k dispozícii a z vlastného uhlu pohľadu. Klír viac nemá engramy, ktoré by mohli byť reaktivované a narušili by správnosť jeho predpokladov-kalkulácií, vnášajúc do nich skrytú a mylnú informáciu»¹. Inými slovami, **z pohľadu scientológie, intelekt v stave klír pracuje bezchybne, človek vypracováva najlepšie rozhodnutia na základe jemu dostupnej informácie.**

Takže, **scientológia to chápe takto**: všetky dnešné ideologické rozdiely nemajú význam, keďže v spoločnosti klírov je rozumová reakcia na jednu a tu istú situáciu vždy «optimálna» a «najlepšia», len nech existuje hodnoverná informácia o situácii, bez ohľadu na to, aké knihy ktorý klír preštudoval.

A to nie sú naše domnienky. Obrátime sa ku knihe „Scientológia“. V jej Úvode² redaktori uvádzajú úryvky z nejakej eseje L.R.Hubbarda, a medzi nimi nasledujúcu, v ktorej je jasne vyjadrená deklarácia „nerozlišovania“ scientológiou ideologických rozdielov v spoločnosti:

«Nemeňte človeku náboženstvá, nemeňte jeho politiku, nenarušujte suverenitu³ národov. Namiesto toho, naučte človeka používať to, čo má a pozná, aby sa tak prvý raz, pri **ľubovoľnom** (zvýraznené samotným L.R.Hubbardom) politickom systéme, podarilo založiť na Zemi civilizáciu» — „Scientológia“, str. 6.

Inými slovami, pomocou dianetiky a scientológie v tej podobe, ako sú opísané v oficiálnej literatúre scientologickej cirkvi, akoby sa dosahovala sloboda od ideológií – sen disidentov sovietskej ideologickej totalitárnej minulosti; ale ako bolo práve uvedené, ide o ilúziu ideologickej slobody, nakoľko celé kvantum možných ideológií sa rozsypalo do dvoch skupín: zlučiteľné so strojom psychiky „klír“ a nezlučiteľné s ním.

Ale keďže hovoriť o optimálnosti a najlepšej reakcii na jednu a tú istú situáciu je možné len vo vzťahu ku konkrétnej situácii a konkrétnym cieľom, ktoré sa v nej sledujú na osnove konkrétnej koncepcie ich dosiahnutia, tak potom (k scientológmi prehlásenej) optimálnej reakcii «klíra» na situáciu v tichosti zodpovedá jedna koncepcia spoločenského zriadenia

¹ „Dianetika“, Slovník, str. 518.

² Za Úvodom vložili redaktori vydania poznámku s nasledujúcim obsahom: «Tento text bol zložený tak, že jeho plný prevod do iných jazykov umožní bez narušení a skreslení vyjadriť základy Scientológie».

³ «**Suverenita**: úplná nezávislosť štátu od iných štátov v jeho vnútorných záležitostiach a vonkajších vzájomných vzťahoch. » — vysvetlivka, daná L.R.Hubbardom.

(podmienená strojom psychiky «klír»), a takisto v tichosti sa vylučujú iné koncepcie spoločenského zriadenia (nerealizovateľné na osnove stroja psychiky «klír»). Isteže, medzi týmito v tichosti vylúčenými koncepciami spoločenského zriadenia a ideológiami ktoré ich vyjadrujú, sú aj spravodlivo vylúčené: napríklad, biblická doktrína, kvôli čomu scientológii nenávidia predstavitelia všetkých biblických kultov, ako prvú reálne konkurenčnú firmu za celú históriu biblickej kultúry. Ale keďže scientológia neskúma podstatu množstva ňou vylúčených koncepcií, tak ani neposkytuje žiadne obsahovo zmysluplné zdôvodnenie jej propagovaného «optima».

Okrem toho, je ešte jedna otázka, ku ktorej nás privádza tvrdenie scientológov o tom, že klír nachádza «najlepšie možné riešenia», ak sa púšťa do riešenia hocakej úlohy. Keďže globálna civilizácia v sebe nesie množstvo, jak navzájom sa vylučujúcich, tak aj nie celkom kompatibilných medzi sebou ideológií, sociologických doktrín a pod., tak sa očakávalo, že nejakí, skúmaním tejto problematiky sa zaoberajúci klírovia, ktorých už je v spoločnosti riadny podiel, predložia najlepšiu možnú ideológiu, sociológiu, v ktorej budú odhalené chyby, ak aj nie všetkých, tak aspoň najvplyvnejších ideologických systémov a sociologických doktrín, zdedených z minulosti: čiže prebehne klírovanie aberovanej¹ kultúry ak nie celého ľudstva, tak aspoň niektorých regionálnych civilizácií. Úloha «klírovania kultúry» bola položená ešte v roku 1950 v „Dianetike“ samotným L.R.Hubbardom:

«Ideálnou spoločnosťou by bola spoločnosť neaberovaných ľudí, klírov, vedúcich svoj život v neaberovanej kultúre, keďže človek alebo kultúra môžu byť aberovanými. Aberácie kultúry vstupujú do rovníc správania ako neracionálne faktory, ktoré majú pôvod vo vzdelaní, sociálnych návykoch a právnej vede. Nestačí, aby len samotný človek nebol aberovaný, pokiaľ existuje v rámci spoločnosti, ktorá sama vyskladala svoju kultúru z množstva nerozumných predpojatostí a obyčajov.

Nájdenie skutočného zdroja chybného zla je základným problémom celej právnej vedy. Skutočný zdroj, nanešťastie, leží v neracionálnosti tých predstaviteľov minulých pokolení, ktorí, pracujúc s ohrozeným poznaním a pod tlakom okolia, hľadali riešenia pomocou rovníc, obsahujúcich chybné i neurčité faktory. Tieto pokolenia, ktoré sú už dávno preč, dnes nedokážu odpovedať. My sme dedičmi všetkých minulých storočí, a to je – dobro; sme ale tiež dedičmi všetkej minulej neracionálnosti, a to je – zlo. (...)

Len v spoločnosti neaberovaných ľudí a v rámci kultúry bez nerozumnosti, áno, len v takýchto podmienkach môže človek niesť zodpovednosť za svoje skutky. Ale časť zodpovednosti za toto musíme teraz prevziať aj my. Človek **sa nesmie vzdávať svojim engramom**» – “Dianetika”, str. 486, 487.

Ale predsa len, hoci od momentu vydania „Dianetiky“ (r. 1950) a „Scientologie“ (r. 1965) prešlo už dostatočne veľa času, scientologická cirkev nešíri žiadnu literatúru, v ktorej by bola prezentovaná klírovaná, neaberovaná sociológia. To znamená, že klírovaná sociológia v scientologickej cirkvi sa buď nenachádza vôbec, alebo nie je určená pre všeobecné hlásanie, ale je určená na zabezpečenie potrieb diplomovaných pastierov, ktorým niekto zverí pasenie globálnej civilizácie klírov²). **V ľubovoľnom z týchto variantov sa štruktúry**

¹ Aberovaný - odchylený od normálu (racionálneho myslenia). – pozn. prekl.

² Kniha Bernd von Wittenberga „Šach planéte Zem“ (M.: “Nová planéta”. 1998), odpadlíka od scientologickej cirkvi, propagujúceho dianetiku a scientológiu z vlastnej iniciatívy, hoc aj sama o sebe predstavuje jednu z mnohých rekonštrukcií globálnej histórie v dnešnej civilizácii, no neobsahuje v sebe výklad koncepcie normálneho (z pohľadu oficiálnej scientologie alebo samotného klíra B. von Wittenberga) spoločenského usporiadania.

scientologickej cirkvi menia na nástroj nadvlády nad tými, ktorý sa nevyznajú v sociológií a nerozlišujú koncepcie spoločenského usporiadania.

Všetko je to v mnohom podobné tomu, ako keď koncom minulého storočia prebiehal boj za dosiahnutie «slobody svedomia» — práva jedinca žiť v spoločnosti bez zúčtovávania svojej činnosti pred služobníkmi biblických kultov. Je tu ešte jedna historická paralela: kým totalitné ideológie sa prezentovali spoločnosti pod zámenkou najdokonalejších sociologických doktrín, od ktorých akoby už nič lepšie v princípe byť nemôže; tak stav «klír», garantovane dosiahnuteľný pomocou dianetiky, je tiež prezentovaný ako najlepší stav usporiadania psychiky jednotlivca, od ktorého už nič lepšie byť nemôže.

V prípade ďalšieho šírenia dianetiky a scientológie, bude v spoločnosti prevládať *jednotvárnosť psychického charakteru v zmysle dianetickej normy*, zabezpečujúca konkrétnu jednomyseľnosť a jednotvárnosť skutkov v podobných situáciách, bez akýchkoľvek nadbytočných totalitno-ideologických a ďalších foriem násilia smerom k väčšine jednotlivcov spoločnosti, ktorá prijala dianetiku a scientológiu za svoju kultúru.

Pritom bude existovať takmer úplná sloboda ideológie a názorov, nakoľko ideológie a názory, neprijateľné pre šéfov scientológie, sa nemôžu objaviť, keďže v mnohom sú podmienené organizáciou psychiky ich tvorcov, a nielen tou informáciou, ktorá im bola dostupná. Avšak spoločnosť *skrz vytvorenie štandardnej organizácie psychiky množstva jednotlivcov* budú pást' tí, ktorí disponujú dokonalejšou osobnou psychickou kultúrou, než je tá, ktorá sa dosahuje ako výsledok poskytnutia dianetickej a scientologickej „pomoci“ jednotlivcom v prípade, keď stav klír nie je najlepším (v zmysle dosiahnutia v ňom bezchybnosti psychickej a intelektuálnej činnosti).

A je to naozaj tak, avšak podrobné preskúmanie dianetiky a scientológie nespadá do témy aktuálnej práce. Ich analýze a historickému predurčeniu je zasvätená naša práca „Prídi na pomoc mojej neviere...“.

Reakcia Zhora na takýto druh zneužitia démonizmu pre splodenie štruktúr, zamestnaných rôznorodou duchovnou kulturistikou a praktikami pozmeňovania psychiky ľudí je prostá: štruktúre sa poskytuje možnosť variť sa „vo vlastnej šťave“ bez dostupu k novej informácií. Keď doterajšie informačné zabezpečenie, ktorým disponuje štruktúra, začne byť neadekvátnym voči okolitým podmienkam, jej riadenie začne hromadiť chyby a štruktúra hynie pod tlakom chýb, ak nie je schopná alebo odmieta prehodnotiť svoju predchádzajúcu skúsenosť a doterajšie informačné zabezpečenie; štruktúry často hynú aj so svojim kádrovým korpusom.

O tomto druhu samolikvidácie písal F.I.Tjutčev takto:

*Bol deň, keď Hospodinov pravdy mlat
Pustošil, drobil starozákonný chrám.
A vlastným mečom svojim s'at,
V ňom dodýchaval veľkňaz sám...*

Týmto spôsobom, prirodzený výber Zhora aj dnes ničí nositeľov zvieracieho stroja psychiky a stroja psychiky zombie – sociálnu bázu kandidátov na «rasu pánov», na osnove ktorej bola v minulosti možná (bez zrýchľujúceho sa technicko-technologického pokroku) „socialistická spoločnosť“ podľa Trockého, alebo otvorená spoločnosť podľa Sorosa, hoc by len v jednej jednotlivej krajine. *Pritom v tomto prirodzenom výbere jednotlivci hynú v reprodukčnom veku.*

V týchto podmienkach (formujúcich nový informačný stav spoločnosti vcelku) prežívajú a dávajú potomstvo len premýšľajúci (aj o výchove detí) tak, aby vyrástli a stali sa Človekom,

a nie človeku podobnými civilizovanými zvieratami a biorobotmi. Tie isté procesy nútia aj premýšľajúcu časť „elity“ sa počlovečiť, t.j. deelitizovať sa – zrieknuť sa „elitárnych“ a o to viac rasových ambícií.

No aktivácia intelektu v drvivej väčšine prípadov nemôže byť ohraničená úzko profesionálnou oblasťou¹ nielen preto, že média (pred ktorými sa v dnešnom svete prakticky nedá skryť²) na všetkých chrlia potoky najrôznejšej informácie, ale aj preto že všetky sféry profesionálnej činnosti sú dnes informačne prepojené. V dôsledku tohoto, aby sme neboli civilizovanou opicou, vycvičenou profesionálne stláčať množstvo knoflíkov doma i v práci, je pre profesionála v hocakej oblasti nutné prenikať jak do problematiky príbuzných oblastí činnosti, tak aj do ich vzájomných prepojení v živote spoločnosti.

To neodvratne (štatisticky predurčene *pomaly krok za krokom*) robí rozmýšľajúceho úzko špecializovaného profesionála sociológom, u ktorého v sfére kompetencie, starostlivosti a zodpovednosti leží celá Zem.

Otázkou je len to, za aký čas (potom, čo už prenikol do sociológie, vrátane tej globálnej, zatiaľ len podvedome), v pluralizme nehodnoverných názorov v otvorenom alebo uzavretom spoločenstve on vedome začne o sebe hovoriť ako o sociológovi, vedome oddanom v každodennosti konkrétnej koncepcii spoločenského usporiadania spomedzi ich množstva.

Ale premýšľať je vlastné aj démonizmu aj človečenstvu. Pre démonizmus, na rozdiel od človečenstva, je typické nasilu vytvárať hierarchie vzťahov medzi jednotlivcami; a u každého jednotlivca s démonickým typom psychiky je typická snaha dvíhať svoj hierarchický status; ochrániť dosiahnuté postavenie pred útokmi konkurentov; potopiť mnohých okolo seba, aby sa sám nad nimi mohol vyvýšiť.

Prebudivší sa Rozum (*dokonca aj keď sa jednotlivec prebral zo svojho predchádzajúceho zvieracieho či zombi stavu psychiky v démonickom stroji psychiky*) je odsúdený položiť si otázku, či ho priťahuje táto **vojna na zničenie** všetkých démonov proti všetkým démonom, ako spôsob **existencie**, alebo má alternatívu, plnú dobrého života. Keďže alternatíva existuje, ako o tom hovoria Zvestovania dané skrz Mojžiša, Krista, Mohameda, tak minúť – nestretnúť sa so skúmaním tejto alternatívy démonizmu v celej sociologickej problematike je takisto nemožné. A v tejto etape bude prirodzený výber likvidovať tvrdohlavý démonizmus vo vojne démonických osobností proti všetkým démonickým osobnostiam a ostatným nevnímajúcim „nedoľudkom“: jak fyzicky, v priebehu ich vybavovania si účtov medzi sebou, tak aj na úkor neustáleho zintenzívňujúceho sa stavu „stresu“ všetkých účastníkov **vojny všetkých démonov proti všetkým**.

Matrica možného toku globálneho dejinného procesu v dnešnej civilizácii je predurčene Zhora nastavená tak, aby ľudstvo vykorenilo zvierací stroj psychiky, stroj psychiky robota, a tiež všetky možné démonické sklony, zamerané na utláčanie ostatných s cieľom parazitovať na živote všetkých.

---

¹ Nieto ešte nevratným blokovaním psychiky zvonku, prostredníctvom extrasenzoriky.

² Existujú ľudia ktorí počujú rádiové vysielanie, iba nachádzajúc sa neďaleko káblovej rádiovéj siete bez akéhokoľvek prijímača; ale aj tí, ktorí to takto vedome nevnímajú, počujú všetko na podvedomých úrovniach psychiky.

7. Spoločnosť, slobodná od ideológie

Je to naozaj možné, ale nie na spôsob Sorosa a nie formou pluralizmu (množstva) navzájom sa vylučujúcich názorov a abstraktného humanizmu a nie v lone scientologickej cirkvi. Je to možné na základe pre ľudstvo Zhora predurčenej najvhodnejšej štruktúry psychickej činnosti¹, v ktorej ohraničenosť každého jednotlivca (pri zachovaní jeho svojráznosti a bez zasahovania do jeho slobodnej vôle) je priamo posilňovaná a dopĺňaná do plnosti ľudského bytia Neohraničenosťou Všedržiteľa.

Alternatíva biblickej rasovej doktríny globálneho „elitárno“-nevoľníckeho systému, či už zjavne vyjadrená alebo mlčky – v tichosti v živote vykonávaná, dávno a priamo vraví:

«Od toho času Kráľovstvo Božie sa (radostne) zvestuje² a každý doň úsilím³ vchádza (Lukáš 16:16). Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie a Jeho Pravdy, a toto všetko (podľa kontextu – pozemskú blaženosť pre všetkých ľudí) vám bude pridané (Matúš, 6:33). Lebo hovorím vám, ak vaša spravodlivosť neprevýši spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do Kráľovstva Nebeského (Matúš, 5:20).

Hospodin náš Boh, je Hospodin jediný (Marek, 12:29). Miluj Hospodina Boha svojho, celým svojim srdcom, celou svojou dušou i celým svojim rozumom: to je prvé a najväčšie prikázanie; druhé je mu podobné: miluj bližného svojho, ako seba samého (Matúš, 22:37,38). Nie každý, kto Mi hovorí „Pane! Pane!“ vojde do Kráľovstva Nebeského, ale ten, čo plní vôľu Môjho Nebeského Otca (Matúš, 7:21). Proste a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klopte a otvorí vám; lebo každý, kto prosí, dostane, kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvorí (...) A tak, ak vy, hoc boli zlé (deti), viete dávať dobré veci vašim deťom, tým viac dá Nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo Ho prosia (Lukáš, 11:9, 10, 13). Keď však príde On, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy... (Ján, 16:13).

Majte vieru Božiu, lebo pravdivo hovorím vám, ak niekto povie tejto hore: zdvihni sa a hod' sa do mora, a nezapochybuje vo svojom srdci, ale uverí, že sa stane podľa jeho slova – stane sa tak, nech by čo povedal (Marek, 11:23,24). Ale vy sa modlite takto:

„Otče náš, ktorý si na nebesiach! Nech sa svätí meno Tvoje; nech príde Kráľovstvo Tvoje; nech je vôľa Tvoja aj na zemi, ako na nebi; chlieb náš každodenný daj nám na tento deň; a odpusti nám naše dlhy, ako aj my odpúšťame našim dlžníkom; a neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého. Lebo Tvoje je Kráľovstvo i moc, i sláva naveky!“

¹ Reč je o type stroja psychiky Človek. – pozn. prekl.

² V RJ existuje jednoslovný výraz, sloveso, od slov „radostná zvesť“ (благовестуется) – pozn. prekl.

³ Dosiahnuť Človečí typ štruktúry psychiky si vyžaduje osobné ÚSILIE, a rovnaké úsilie je potrebné pre vybudovanie harmonickej Človečej spoločnosti, ktoré možno nazvať – Kráľovstvo božie na Zemi. – pozn. prekl.

⁴ (Matúš, 6:9-13). Kráľovstvo Božie nepríde viditeľným spôsobom (...) lebo to Kráľovstvo Božie je vo vás (Lukáš, 17:20, 21)».

O tom istom Korán:

Človeku je podľa Koránu (Súra 2:28 [2:30*]) predurčené byť námestníkom Božím na Zemi:

«Hľa, povedal tvoj Pán anjelom: „Ustanovím na Zemi námestníka.“ Oni povedali: „Vari Ty na nej ustanovíš toho, kto tam bude tvoriť bezbožnosť a prelievať krv, zatiaľ čo my ti vzdávame chválu a svätorečíme Ťa?“ On povedal: „V skutočnosti, Ja viem to, čo vy neviete!“

Súra 46:2 [46:3*] Nestvorili sme nebesá i zem i to, čo je medzi nimi ináč než pravdivo a na určitý čas. A tí, ktorí neveria, unikajú pred tým, čo im prorokujú.

Súra 46:16 [21:16*] Nestvorili sme Nebesá i Zem i to, čo je medzi nimi, zabávajúc sa. 17. Ak by sme si želali nájsť si zábavu, našli by sme si ju u Seba, ak by sme tak zamýšľali. 18. Naopak, my porážame pravdou lož, a ona ju triešti, a hľa – tá mizne, a vám beda za to, čo pripisujete.

Súra 29:1 (2) Vari si ľudia myslia, že ich nechajú na pokoji, keď raz povedia: „Uverili sme“, a nebudú skúšaní? 2 (3). Skúšali sme tých, čo boli pred nimi; veď Boh pozná tých, ktorí hovoria pravdu, a pozná klamárov. 3 (4). Vari si myslia tí, čo tvoria zlo, že Nás oni predstihnú? Zle uvažujú! 4 (5) Kto dúfa, že stretne Boha, - tak miera Boha prichádza (Sabljukov: kvôli tomu príde doba, určená Bohom). On je počujúci

---

⁴ Jak v pravoslávnej, tak v rímskokatolíckej cirkvi je preklad tejto modlitby (podľa Evanjelií ju zanechal Ježiš svojim učeníkom a je považovaná za najdôležitejšiu) skoro identický. Pravoslávie ale zvolilo slová *dlhy* a *dlžníkom* a RKC *viny* a *vinníkom*. Vina a vinníkom totižto zodpovedá väčšmi snahe RKC o vzbudzovanie pocitu viny u „ovečiek“, jej dogmám o hriešnosti a dedičnom hriechu – takto vybudovaním podvedomého a vedomého pocitu vlastnej viny je stádo pokornejšie a lepšie ovládateľné „pastiermi“ svojimi... No, to je druhoradá. V prvom rade odporúčame jedincom, ktorí poväčšine bezducho – automaticky drmolia slová tejto modlitby, nech sa zamyslia nad nasledujúcimi fragmentami tejto modlitby (budeme rozoberať RKC verziu slovenského prekladu):

„*Posväť sa meno Tvoje*“ – teda učiň sa tak samotné... Ale keďže ono je už podstatou objektívne Sväté – tak toto vetné spojenie je logickým nezmyslom. Logickejšim je ruský pravoslávny preklad: „Nech sa svätí meno Tvoje“ alebo, vychádzajúc z neho: „Sväťme meno Tvoje“

„*buď vôľa Tvoja ako na nebi, tak i na zemi*“ – vychádzajúc etymologicky z koreňov slov *nebesia* -> *ne-besia* -> *niet-besa* (bes, ďas, zlý duch) -> teda miesto, kde niet besa – zlého ducha..., ale *nebo* -> *ne-bo* -> *niet-boha* -> teda miesto, kde niet boha, resp. kde sa nerešpektuje jeho vôľa. Čiže v podstate „veriaci barani“ prosia Otca nebeského, aby sa Jeho vôľa na zemi rešpektovala tak, ako na nebi – teda vôbec, lebo tam sa nerešpektuje.

„*Chlieb náš každodenný daj nám dnes*“ – hotový do ruky, krm nás, nechaj nás parazitovať, podporuj v nás príživníkov. Ale ak sme stvorení na obraz Boží, ako všetky cirkvi tvrdia, tak máme aj dar tvoriť – dorábať chlieb. Tak využívajme tento dar tvorenia a dorábajme si chlieb – a nežobrime! Ale tak, ako synovia prosia svojich otcov o otcovské požehnanie (a to v každej rozprávke predtým, než sa vydali na cestu i konať dielo), tak aj my prosme Otca nebeského o požehnanie dorábania chleba.

„*A neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého*“ – čiže Otec nebeský je „hajzlík“, ktorý nemá inšieho na robote, len nás navádzať na hriech, na porušovanie Ním samotným skrze zvestovania nám daných príkazaní – pravidiel spravodlivého života. Ale veď z katechizmu vieme, že človeka pokúša diabol – Satan. Tak ku komu sa vlastne tými slovami „ovečky“ modlia?

Pouvažuj o obsahu a zmysle toho, o čo si doteraz neozmyslene bezducho, aj keď možno „oduševnene“ prosil a porovnaj s nasledovnými slovami:

„*Otče náš, ktorý si na nebesiach! Nech sa svätí (ľudmi) meno Tvoje (alebo: Svätme meno Tvoje); príd' Kráľovstvo Tvoje; buď vôľa Tvoja ako na nebesiach, tak aj na zemi; chlieb náš každodenný požehnaj nám dnes; a odpusti nám naše viny (dlhy), ako aj my odpúšťame našim vinníkom (dlžníkom); ochráň nás pred pokušením a zbav nás zlého. Lebo Tvoje je Kráľovstvo i moc, i sláva naveky!*“

Bo každé slovo nielen zhlukom písmen jest, ale aj svoju vibráciu a obraz v Stvorení má. A preto dbaj na čistotu mluvy svojej - jazyka pôvodného opravdivého významu slov, bo slovo má i silu zmaterializovať sa... A keďže je dnes ešte aj módou, najmä u mladých – žiaľ, nový význam, obraz slovám dávať (ale Vesmír má zakódovaný ten pôvodný), tak sa nečudujme, že čo to inšie sa nám deje, než, ako si myslíme, že prosíme. – dopl. prekl.

a znajúci! 5 (6). A kto sa namáha, ten sa namáha pre seba samého. Po pravde, Boh nepotrebuje svety! 6 (7). A tí, ktorí uverili a tvorili dobro, - My zmyjeme z nich zlé a odmeníme ich lepším, než sami tvorili.

Súra 21:105 A My sme napísali už v žalmoch po zmienke, že Zem zdedia Moji spravodliví otroci.

Súra 3:17 [3:19*] Skutočným náboženstvom pred Bohom je islam (dobrovoľná poslušnosť Bohu, povedané rusky), a rozhádali sa tí, ktorým bolo darované Písmo, hneď potom ako k nim prišlo poznanie, pre svoju vzájomnú zlobu¹. A ak niekto neverí v znamenia² Boha... veru, Boh je rýchly v účtovaní!

Súra 42:53 [41:53*] My im ukážeme Naše znamenia v krajinách aj v nich samotných, kým im nebude jasné, že je to – pravda. Vari nie je dosť, že tvoj Pán je svedkom všetkého?

Súra 6:95. Skutočne, Boh dáva cestu zrnku i kôstke; vyvádza živé z mŕtveho a mŕtve zo živého! Toto je pre vás Boh. Čím sa to len klamete! 96. On vyvádza ranné zore a noc dáva pre odpočinok, a slnko i mesiac na meranie. To sú zákonitosti veľkého, múdreho! 97. On je ten, ktorý pre vás stvoril hviezdy, aby ste podľa nich našli cestu v temnote súše i mora. Rozmiestnili sme znamenia pre ľudí, ktorí vedia! (Sablukov: Tak My objasňujeme znamenia ľuďom chápaným). 98. On je ten, ktorý vás stvoril z jednej duše, a potom - miesto prebývania i miesto zachovania³. Rozmiestňujeme znamenia pre ľudí, ktorí chápu! (Sablukov: ...pre ľudí, čo rozumejú). 99. On je ten, ktorý zoslal z neba vodu, a My sme vďaka nej dali rásť všetkým veciam; My sme z nej vytvorili zeleň, z ktorej vytvoríme zrná, sediace v radoch (t.j. klasy); a z palmy, z jej plodníc, sú strapce⁴ skláňajúce sa dole; tvoríme aj sady z viniča, i olivovníky, i granátovníky, podobné aj nepodobné. Pozrite sa na plody toho, keď prinášajú plody, i na ich dozrievanie! Naozaj v tom sú znamenia pre ľudí, ktorí veria!

Súra 6:65. Povedz: „On je ten, ktorý môže na vás zoslať trest zhora, alebo z pod vašich nôh a rozdeliť vás do rôznych skupín a dať niektorým z vás pocítiť krutosť druhých“ Pozri, ako My rozmiestňujeme znamenia, – možno pochopia!

Súra 3:93 [3:98*] Povedz: „Ó držitelia Písma! Prečo neveríte v znamenia Boha, ale Boh je svedkom toho, čo robíte?“

Súra 3:109 [3:113*]. ... medzi držiteľmi Písma existuje vytrvalá občina: čítajú znamenia Boha v nočnú hodinu, uskutočňujú poklonu. 110 [114*]. Oni veria v Boha a posledný deň⁵, kázu nasledovaniahodné a držia sa od zavrnutiahodného. Predbiehajú sa vzájomne v konaní dobra; sú spravodliví. 111 [115*]. A nech by čo dobré neurobili, nikdy ho (dobro) nebudú po nich zapierať. Naozaj, Boh pozná bohobojných.

Súra 6:123 A tak sme (My) v každej osade urobili veľmožov hriešnikmi, aby tam chytráčili, no chytráčia len sami so sebou a nevedia o tom. 124. A keď k nim príde znamenie, hovoria: „Neuveríme, kým nám nebude dané to isté, čo aj poslom Boha.“ Boh vie lepšie, kde klásť svoje posolstvo. Tých, čo hrešili, postihne poníženie pred Pánom a silný trest za to, že chytráčili! 125. Koho si Boh zažela viesť priamo, tomu

¹ Podľa niektorých výkladov Koránu (Al-Munta Chab, Abu Adel), Židia a Kresťania sa začali medzi sebou hádať ohľadne náboženstva (potom čo prišli nové Odhalenia v podobe Koránu), začali Písmo pozmeňovať, nie pre pochybnosti alebo nevedomosť, ale zo závidy a zloby. – pozn. prekl.

² arabsky „ajáty“ – verše, znamenia – pozn. prekl.

³ Z kontextu iných prekladov „lono matky a lono otca“ alebo „zemský príbytok a posmrtný príbytok“ – pozn. prekl.

⁴ Reč je o datľovej palme – pozn. prekl.

⁵ Deň Rozlíšenia, tzv. súdny deň; rovnako aj grécke „apokalypsis“=odhalenie, okamih keď všetka pravda výjde najavo, budú zložené všetky závoje, ľudské monopoly na poznanie a znalosti padnú. – pozn. prekl.

rozširuje hrud' pre islam, a koho si zaželá z cesty zviest', robí jeho hrud' úzkou, tesnou, ako že vraj stúpa do neba. Tak Boh posielá trest na tých, čo neveria. 126 A toto, keď je priama, je cesta tvojho Pána. Objasnili sme (My) znamenia ľuďom, ktorí chápu.

Súra 5:100. (...) Bojte sa Boha, držiteľia rozumu.

Súra 10:100. Nebude duša veriť inak, ako je privolenie (vôľa)* Boha. A položí on trest na tých, ktorí nerozumia¹. 101. Povedz: „Pozrite, čo je na nebesiach a zemi!“ No nepomôžu znamenia a varovania ľuďom, ktorí neveria! 102. Vari oni čakajú niečo iné, okrem podobného tým dňom, čo už ubehli pre nimi? Povedz: „Čakajte, naozaj, ja s vami čakám!“ 103. Potom (My) zachránime našich poslov a tých, čo uverili. Nuž, je povinnosťou pre Nás zachraňovať veriacich.

Súra 12:105. Koľko je znamení na nebesiach i zemi, okolo ktorých chodia a odvracajú sa od nich!

Súra 7:181 [7:182*]. A tých, čo mali Naše znamenia za lož, My ich necháme padnúť tak, že ani vedieť nebudú.²

Súra 7:182 [7:183*]. Ale Ja im dám odklad: veď Moja chytrosť je trvalá.

Súra 16:35 [16:33*]. Naozaj oni čakajú na to, že prídu k nim anjeli alebo rozkaz Pána Tvojho? Tak robili tí, čo boli pred nimi. Neublížoval im Boh, ale sami sebe ubližovali.

Súra 6:8. I povedali oni: „Kiež by mu (Mohamedovi - z kontextu) bol zoslaný anjel!“ Ale ak by sme (My) zoslali anjela, tak vec by bola rozhodnutá, a potom by nebolo odkladu! (*t.j. ak sa anjeli na zemi objavia, tak to je súdny deň*). 9. A ak by sme ho (My) urobili anjelom, spravili by sme ho človekom a zatemnili by sme pre nich to, čo oni sami zatemňujú³. 10. Už sa vysmievali poslom, ktorí boli pred tebou, a tých, čo sa im smiali, stihlo to, čomu sa vysmievali. 11. Povedz: „Prejdite sa po zemi, a pozrite sa, aký bol koniec tých, čo mali toto za lož!“⁴

Súra 3:20 [3:21*]. Tých, ktorí neveria v znamenia Boha a neprávom zabíjajú prorokov i ľudí, čo kážu spravodlivosť, poteš mučivým trestom!

Súra 2:37 [2:39*]. ...to sú obyvatelia ohňa, žijú v ňom večne.

Súra 29:64. A tunajší krátky život je len zábava a hra, ale pobývanie posledné – ono je život, keby to vedeli!

Súra 8:22. Najhoršie zo živých tvorov pred Bohom sú hluché, nemé, ktoré nerozumejú.

Súra 45:19 [45:20*]. To sú názorné znamenia pre ľudí, vedenie na ceste a milosrdenstvo pre národ presvedčený. 20 [21*]. Vari si tí, čo tvorili zlo, mysleli, že ich (My) urobíme podobných tým, čo uverili a tvorili dobro, že rovnaký bude ich život a smrť. Zle uvažujú!

Súra 27:86 [27:84*]. (...) On povedal: “Vari ste považovali za lož Moje znamenia, NEPOJMÚC ICH POZNANÍM (zvýraznené nami), alebo čo ste robili?“ 87 [85*]. A padlo na nich slovo za to, že boli nespravodliví (...).

Súra 7:176 [7:177*]. Zlý je príklad tých ľudí, ktorí považovali za lož Naše znamenia: sami sebe uškodili! 177 [178*] Koho vedie Boh, ten ide priamou cestou; a koho On zráža, to sú tí, čo trpia škodu. 178 [179*]. Stvorili sme pre peklo mnoho džinov a ľudí: majú srdcia, ktorými nechápu, oči, ktorými nevidia, uši, ktorými nepočujú. Sú ako dobytok, ba ešte zblúdilejší. Sú v stave NEVŠÍMAVOSTI (zvýraznené nami). 179

¹ V zmysle: nedajú si povedať – pozn. prekl.

² V zmysle: kedy to nastane – ekvivalent kresťanského: Nevidia dňa ani hodiny – pozn. prekl.

³ T.j., ak by k Mohamedovi poslali anjela v ľudskej podobe, tvrdili by o ňom, že je to len človek. – pozn. prekl.

⁴ V arabskej a anglickej verzii – odmietačov, popieračov (the deniers, rejecters – „[l-mukadhibīna](#)“, [الْمُكَذِّبُونَ](#)) – pozn. prekl.

[180*]. Boh má krásne mená; volajte Ho nimi a zanechajte tých, ktorí jeho mená znevažujú. Dostanú odplatu za to, čo robia!

Súra 5:48 [5:44*]. No nebojte sa ľudí, ale bojte sa Mňa! A nemeňte Moje znamenia za nízku cenu! A kto nesúdi podľa toho, čo zoslal Boh, tak to sú neveriaci.

Súra 45:21 [45:22*]. Stvoril Boh Nebesia i Zem v pravde, aby každá duša dostala odmenu za to, čo získala a oni nebudú ukrivdení.

Ale kľúčom k čítaniu znamení je Rozlíšenie, ktoré Boh dáva každému podľa jeho bohabojnosti (3:109-111 [3:113-115*]), 8:29

«Ó tí, ktorí uverili! Ak budete úctiví pred Bohom, On vám dá Rozlíšenie a očistí vás od vašich zlých skutkov a odpustí vám. Vskutku, Boh je držiteľom veľkej milosti.»

Rozlíšenie to je schopnosť v svojom obmedzenom svetonázore rozdeliť celistvý svet na «to — nie to»¹. Dáva sa priamo Bohom každému, čím sa odkrývajú cesty k ďalšiemu rozvoju osobnosti, nakoľko bez schopnosti rozdeliť si v svetonázore objektívnu realitu na «to — nie to» nie je možné získať jak dovtedy neznámu informáciu, tak aj už známu informáciu, nevyhnutnú v konkrétnych životných okolnostiach. A takým spôsobom Všedržiteľnosť, nesiahajúc na ňou ponúknutú slobodu vôle a slobodu žiť podľa vlastného chápania, si ponecháva pre Seba odňatím Rozlíšenia celkovú kontrolu, odrezávajúc mravne a eticky nevhodné vo vzťahu k Vyššiemu Predurčeniu.

Konkrétne takéto rozdelenie «to — nie to» dáva možnosť ozmysliť, pochopiť v súlade s Neobmedzeným obmedzené možnosti každého človeka i ľudstva tak, aby všetko v živote bolo blahostné². Súzníe to s duchom Blahozvesti Svetu Ježiša Krista, zničenej Cirkvami a nimi roztrúsenými fragmentov v celom Novom Zákone, z ktorého bolo všetko zoskupené do jedného celku v predchádzajúcom citáte. A tieto fragmenty Blahozvestia, zoskupené do jedného celku, odmietajú i nikejský symbol viery, i celé biblické učenie o nevyhnutnosti vybudovania globálnej „elitárno“-nevoľníckej civilizácie, ktoré pooblepovalo a skomolilo opravdivé Zjavenia, dané všetkým ľuďom bez rozdielu pôvodu a aktuálnej hriechnosti, skrze Mojžiša, Krista a ďalších pravdivých poslov Božích.

Ale ak Rozlíšenie Zhora nie je dané, tak démonizmus je odsúdený „variť sa vo vlastnej šťave“, lebo len pri Rozlíšení jednotlivec získava preňho novú informáciu, a hynie následkom neprimeranosti — neadekvátnosti jeho predchádzajúceho informačného zabezpečenia k novým tvoriacim sa okolnostiam. V dôsledku toho pri dominancii (v kultúre spoločnosti) individuálnej i kolektívnej *Koranickej psychickej kultúry* (ponúknutej všetkým ľuďom Zhora) démonizmus a ním splodený psychický trockizmus nielenže nemôžu prevládať, ale ani nie sú možné.

Boh napísal: „Zvít'azím Ja a Moji poslovia!“

5. – 22. február 1998

Upresnenia a úpravy:

24. marec 1998

1. – 7. máj 1999

26. február 2011

Preklad a doplnenia:

1.septembra 2015 – 7.februára 2016

¹ to – nie to; toto áno – toto nie; áno – nie; dobré – zlé; či programátorské 0 - 1 – pozn. prekl.

² Blahé, blahostné – prinášajúce ľuďom prospech, dobro, úžitok – pozn. prekl.

